

ஏத்துவாந்தம்

ஸ்ரீசிறை சுற்றுத்தேவாந்தன்

கீருஷா வெளியே

முத்து அண்டப்பா

2-98
கி

640
295

வித்தியானந்தம்

சமுத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அமைப்புக் கோலம்,
அமிசவிவரம் ஆகியனபற்றிப் பேராசிரியர்
எழுதிய கட்டுரைகள் பத்தின் தொகுப்பு.

யாழ்ப்பாணப் பஸ்கலீக்கமுகத் துணைவேந்தர்
பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்
அவர்களின்

அறுபதாவது பிறந்தநாள் வைபவத்தையொட்டி
சமுரச அறிலுட்டக முதலாவது வெளியீடாக
“கலை இலக்கிய பத்திரிகை நண்பர்கள்” நடத்திய
மனி விழாவில் வெளியிடப்பட்டது.

12 - 5 - 1984

17412 -

வெளியீடு :

சாயிபாபா அட்வர்த்தைங் அசோசியேற்ஸ்
140, நாவலர் வீதி, யர்ம்ப்பாணம்.

VITHIANANTHAM

A Collection of Writings on the pattern of aspects of Sri Lankan Tamil Culture by Professor Suppiramaniam Vithiananthan, Vice Chancellor, University of Jaffna, Jaffna, Sri Lanka.

Published as Ellamurasu Arivood-dakam Series No. 1 on the occasion of his Sixtieth Birthday Celebrations, organised by the "Friends of Arts, Literature and Journalism".

12-5-1984.

Introduction by
Karthigesu Sivathambu
Head, Department of Fine Arts,
University of Jaffna, Jaffna.

Copy Right (R)

Published by

140, NAVALAR ROAD. JAFFNA.

எல்லா உரிமைகளும்
ஆசிரியனுக்கே.

கமலாதேவி வித்தியானந்தன்
(1979)

இந்த மணிவிழாவில் எவர்
இல்லாக் குறை
குத்திட்டுத் தெரிகிறதோ
அவரின் நினைவுக்கு

வீத்தியானந்தன் எழுத்துக்களை
 வீளங்கிக் கொள்ள
 ஈழத்துக் தமிழ்ப் பண்பாட்டின்
 ஆரம்பப் முழுமையை அறிந்துகொள்ள.....

பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன் அவர்களின் அறுபதாண்டு நிறைவைக் கொண்டாடும் வழிமுறைகள் பற்றி நண்பர் திருச்செல்வம் கலந்துரையாடிய பொழுது, பேராசிரியரின் கட்டுரைத் தொகுதியொன்றினை வெளியிடுவதனால் ஏற்படக்கூடிய நிலையான பயன் பாட்டினை வற்புறுத்திக் கூறினேன். நாட் சில சென்ற பின்னர் கட்டுரைத் தொகுதிக்கான தொகுப்பு முயற்சியை மேற்கொள்ளுமாறு நண்பர் உரிமையுடன் வேண்டினார்.

அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவின்பொழுது வெளியிடப் பெறும் எழுத்துக் கோவை, எழுதியவரின் ஆளுமையையும், அந்த ஆளுமையின் அடிப்படையையும் விகிசிப்புக்களையும் சுட்டுவதாகவிருத்தல் அவசியம் என்ற எண்ணத் துணிபுடன் தொகுப்புக்கான ஆரம்ப முயற்சிகளிலிருந்துகே வேண்டினால் வேண்டினார்.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் (1979) பேராசிரியர் யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராக நியமனம் பெற்றபொழுது யாழ்ப்பாணம் முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தினர் வெளியிட்ட “தமிழியற் திந்தகை” எனது கடமையைச் சிக்கனப்படுத்திற்று. அதில் வெளிவந்தனவற்றை இப்பொழுது மீன் பிரகரம் செய்வது தக்க செயலாகாது. மேலும் பேராசிரியரின், பிரசித்தமான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சில (அழுமும் தமிழிலக்கணமும், ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள், Tamil Influences in Sinhalese, Tamil Studies in English in Ceylon.) அதில் ஏற்கனவே வெளி வந்துவிட்டன, 1979-க்குப் பின், பதவிப் பொறுப்புக் காரணமாக ஆராய்ச்சி வெளியீடுகள் பெரிதும் குறைந்துவிட்டிருந்தன. 1979-க்குப் பின் மூன்று நான்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளே எழுதப்பட்டிருந்தன, அவற்றுள்ளும் சில அச்சிடப்பட்டிருந்தன.

இந்த நிலையில், இரு முனைப்பட்ட செயற்பாட்டுடன் என் பணி நிறைவுக்கு முயல்த் தொடங்கினேன். முதலாவது, 1953-ஆம் ஆண்டில் நான் அவர் மாணவருக்கப் பேராதனையில் அவர்கள் ‘கண்டு கொண்டது’ முதல் அவர் எவ்வெம் புலமைத் தொழிற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருந்தாரென்பதை மீனா நினைவுறுத்தல், இரண்டாவது, அவரது எழுத்துக்களை இயன்றலாவு நுனுகி நோக்கல்.

மீன் நினைவுறுத்தற் செயற்பாட்டின் பொழுது, ‘பராதனையிலும், கொழும்பிலும் அவர் வெளிப்படுத்திய தமிழின உணர்வெழுச்சி, இலக்கிய வரலாற்று விரிவுரையின் அடிநாதமாகக் கிடந்த திராவிட இயக்கக் கருத்து நிலைப்பாடு, முஸ்லிங்களின் தமிழிலக்கியத்திற் காட்டிய ஆய்வு எடுப்பாடு, கிறிஸ்தவப் பங்களியிடக்குரிய கணிப்பு, நாடகத்தில் எடுப்பாடு, கூத்து மரயின மீன் கண்டுபிடிப்பு முயற்சிகள், கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின் பன்முகப்பட்ட நடவடிக்கைகள், யாற்பொன்றத்துக் கல்வி உயர்ச்சி யிற் கவனம், மட்டக்களப்புக் கலைச்செல்வத்தை மீனக் கண்டுபிடித்தல், மன்னுரப் பகுதியின் கலைச் செல்வத்தை அறிதல் ஆதியன பற்றி ஆற் அமரச் சிந்திக்க வேண்டியதை உணர்ந்தேன். அவரது எழுத்துக்களை மீன் வாசிக்கும் பொழுது, அதிகாரப்பட்டு நிற்கும் விடயங்களை மாத்திர மல்லாது, அந்த விடயங்களைத் தெரிவு செய்த கருத்துநிலைக் கண் ஞேட்டம், அவ்விடயங்களை அனுகும் முறைமை ஆதியனவற்றை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டேன்.

வித்தியானந்தன் அவர்கள் தமது எழுத்துக்களிலே கையாண்டுள்ள முக்கிய விடயங்களை ஏற்று முக்கியத்துவத்துடன் எடுத்துக்கூற விரும்பினால் அவற்றை,

அழுத்துத் தமிழிலக்கியம்
நாட்டார் வழக்கியம்
நாடகம் / கூத்து

என வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் இவற்றை அவற்றின் அடிப்படையான கருத்துநிலை நோக்கிலும், இந்த எழுத்துக்களுக்கும், இவரது வாழ்க்கைச் செயற்பாடுகளுக்குமுள்ள இயைபு நிலையிலும் வைத்து நோக்கும்பொழுது மேலே கூறப்படுவதை பிரத்தியட்ச விடய வட்டத்துக்குக் கீழே, அவை யாவற்றுக்கும் ஆதாரமானதான ஓர் ‘ஆழ் நிலைக் கட்டமைப்பு’ திண்ணிதாகக் கீடப்பது புலனுயிற்று.

அழுத்துத் தமிழ்ப் பண்பாடு என்னும் கருதுகோளை சனநாயக, நிதர்சன முழுமையுடன் நோக்கும் தன்மையே, இவரது எழுத்துக்கள், செயற்பாடுகளிற் காணப்படும் அந்த ‘ஆழ்நிலைக் கட்டமைப்பு’ (deep structure) ஆகும். அழுத்துத் தமிழ் பேசும் மக்கள் சகலரையும் உள்ளடக்கும் வகையிலும், பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையிலும் அமையும் ஒரு பண்பாட்டுக் கோலத்தை விவரிப்பதும் அந்த விவரண அடிப்படையில் அழுத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு ஒரு மீன் வரைவிலக்கணம் வழங்குவதுமே வித்தியானந்தன் அவர்களின் பணிகளின் உட்கிடக்கையாகும்.

II

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் எழுத்துக்களின் முன்னரும், அவர் எழுதியவற்றைக் கணக்கிற கொள்ளாது விடுமிடத்தும், அழுத்துத் தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றிய நமது கருத்துக்கள், நிலைப்பாடுகள் யாவை என்பதை ஒரு புறமாக வைத்து, வித்தியானந்தனின் எழுத்துக்கள் கட்டும் அழுத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கோலத்தை அவற்றுக்கருகே வைத்து நோக்கும் பொழுதுதான் நான் இங்கு வற்புறுத்த விரும்பும் உண்மை புலனுகும்.

அழுத்தின் இலக்கியப் பண்பாடு பற்றிய சில முக்கியமான கருத்துக்களை முதலில் நோக்குவோம். அழுத்துத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் பிரதானமாகச் “சைவத் தமிழ்”ப் பாரம்பரியமே என்பது ஆறுமுக நாவலர் நிலைப்பாட்டின் வழியாக வரும் எடுகோளாகும். வித்தியானந்தன் இந்தச் சைவத்துமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை எவ்விதத்திலும் மறுதலிக்க வில்லை. ஆனால் அழுத்தின் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் பூழுவதும் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியமே என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, அழுத்தின் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும், தமிழ்ப்பேசும் முஸ்லிங்களும் அழுத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் உருவாக்கத்திலும், அப்பாரம்பரியப் பேணுகையிலும் சமமான முக்கியத்துவமுடையவர்கள் என்பதை வற்புறுத்தினார். அழுத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் தமிழிலக்கியத்தின் விரிவுக்கும் நவீனமயப்பாட்டுக்கும் உதவிய வகையை வன்மையாக எடுத்துக்கூறியுள்ளார். “அழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ்மொழிக்காற்றிய தொண்டு” எனும் 1949-ஆம் ஆண்டுக் கட்டுரையிலே இந்நோக்கினா நாம் கண்டு கொள்ளலாம். அழுத்தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியிலும், இவ்விலக்கியச் சிந்தனைப் பாரம்பரியம் தெள்ளிந்தியத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்த முறைமையிலும் கிறித்தவப் பாதிரிகளின் பங்களிப்பினைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தமது தவிச ஏற்பு உரையிலே வற்புறுத்தியிருந்தார், 1940 கணில் அரசாங்க உயர் நிர்வாகத் துறைகளிலும், கல்வித் துறை உயர் நிர்வாகத்துறைகளிலுமிருந்த தமிழ்ப் பெருமக்கள் கணபதிப்பிள்ளையின் கருத்துக்கள் பலவற்றை ஏற்கவில்லை. வித்தியானந்தன் தம் ஆசான் வழியே சென்றார். ஆனால் கணபதிப்பிள்ளையைப் புறக்கணித்தது போன்று வித்தியானந்தனைப் புறக்கணிக்க முடியல்லல்லை. முடியலில்லையே தனிர் முயலமில்லை என்று கூறிவிட முடியாது. ஐம்பது கணில் அரசியல் நிலைமை மாறி, “கோமார்க்கே நாம் என்றும் மீரா ஆள்” என்ற குடியேற்றவாதப் பற்றுறுதியுடன், மற்றையோரப் பார்த்து “நாம் (வேறு) ஆர்க்கும் குடி அல்லோம்” என்றிருந்த அடிமை மதர்ப்பு நிலைபோய், மொழியிமானம், நாட்டப்பிமானம் ஏற்பட்டன. அக் காலகட்டத்தில் தமிழழத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் யாவரையும் தமிழராகக் காணும் பண்பு வளர்த் தொடங்கிற்று. அப் பண்பு ஓர் அரசியற் கோப்பாடாகவே (தமிழ் பேசும் மக்கள்) பின்னர் வளர்த் தெடுக்கப்பட்டது. ‘வேதக்காரர்’, ‘தமிழர்’ என்ற வேறுபாடே பேசப்பட்டு

வந்தப் பழகப் பண்பாட்டுச் சூழலில், வித்தியானந்தன் தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களின் இலக்கிய, இலக்கண, கஸ்ப் பங்களிப்புக் களை வற்புறுத்தியதன் மூலம் “தமிழர்” என்னும் கோட்பாட்டையே அகலப்படுத்தினார் என்று கூறலாம்.

இந்த அகற்சியை மூல்விங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் மிகச் சிறப் பாகச் செய்தும் “தமிழ் பேசும் மக்கள்” என்ற கோட்பாட்டுக்கான பண்பாட்டு அடித்தளத்தை வலிமைப்படுத்திய பெருமை வித்தியானந்தன் அவர்களைச் சாரும். கணபதிப்பிள்ளையின் வழிகாட்டலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட, உவைச் செய்து அவர்களின் ஆய்வு முற்சியை நெறிப் படுத்தும் புலமைப் பொறுப்புக் காரணமாக தமிழிலக்கியத்தில் மூல்விங்கள் பெறும் இடம் பற்றி ஆழமாகவும் ஆணித்தரமாகவும் எழுதும் வாய்ப்புக் கீட்டிற்று. 1953 இல் வெளிவந்த “இலக்கியத் தென்றவில்” மூல்விங்களின் பங்களிப்பு வற்புறுத்தப்பட்டிருந்தது. தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் மூல்விங்களின் பங்களிப்பை எடுத்துக் கூறவந்த பிற்கால ஆய்வுகள் மேற்கூறிய முன்முயற்சி பற்றிக் குறிப்பிடத் தவறானிலை.

அழுத்துக் கிறித்தவ, மூல்விம் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை வற்புறுத்தியதன் மூலம் அழுத்துத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஒரு முழுமையான நோக்கினை எடுத்துக்காட்ட இவரால் முடிந்தது. நாவலர் பாரம்பரியத்தை இவர் வற்புறுத்திய பொழுதும் (‘ஆறுமுகநாவலரும் பல்களைக் கழகமும்’) — இளங்கதீர் 1957; — ‘தமிழகத்தை அழுநாட்டவர்க்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி நாவலர்’ நாவலர் நினைவு மலர் 1969 யாற்; “நாவலர் சாதனை” — மத்திய மாகாணச் சைவ மகாசபை 1969; “நாவலர் நிலைநாட்டிய சாதனைகள்” — 4வது தமிழாராய்ச்சி மாதாடு 1974) இவர் பிறமத, பண்பாட்டினை வெறுத்தெரதுக்குபவராகக் கருதப் படவில்லை. சைவம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய மூன்று மதங்களும் அழுத்துத் தமிழிலக்கியத்தினை வளப்படுத்தியதை ஏற்றுக் கொண்டு அக்கருத்தைப் பரப்பியதன் மூலம் அழுத்துத் தமிழிலக்கியப் பண்பாட்டினை ஒரு “விரிந்த” கருதுகோளாக்கினார்.

இதே போன்ற முக்கியத்துவமுள்ள இன்னென்று பண்பாட்டு அகற்சி, இலக்கியம் பற்றியதாகும், உயிலக்கியங்களையே உண்மையான இலக்கியங்களாகக் கருதி வந்த ஒரு பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் “எழுதாக்கிளாவி”யான நாட்டுப் பாடலையும் நமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பிரிக்க முடியாத அங்கமாகக் கொண்டாடிவோருள் வித்தியானந்தனும் முக்கியமானவர். இவருடைய இத்துறை நிலைப்பாடும் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை வழிவந்த ஒன்றாகும். கணபதிப்பிள்ளையோ பேசுக்கத் தமிழையே இலக்கிய (நாடக) ஆக்கத்தின் தளமாக்கியவர். தி. சதாசிவஜயர், வெள்ளாலத்தை இராமவிங்கம் போன்றாகும் இத்துறையிற் பணியாற்றினார்கள். வித்தியானந்தன் அவர்கள் “மட்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள்” என்ற

தொருப்பில் தொல்சீர் அத்துறை இலக்கியத்துக்குரிய “காதலன் கூறும்” “காதலி கூற்று” “தாய் கூற்று” எனவரும் தொடர்களை நாட்டுப்பாடல்கள் மீது சார்த்தி வகுத்துள்ளார். நமது இலக்கியப் பண்பாட்டின் சன்நாயகப்பாட்டிற்கு இத்தகைய முன் முயற்சிகள் பெரிதும் உதவின. இதனையும் அவர் நிறைவேற்றியுள்ள முறைமை போற்ற குரியதாகும். ஈழத்தின் உயர் இலக்கிய இலக்கண மரபினைப் போற்று பவராக விளங்கிய அதேவேளையில் நாட்டுப்பாடல் மரபு கட்டும் இலக்கிய மரமினையும் போற்றினார்.

அழுத்துத் தமிழப் பண்பாட்டின் முக்கியமான சன்நாயக விஸ்தரிப்பாக அமைந்தது, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நாட்டுக்கூத்துக் கலைக்கு வழக்கிய முக்கியத்துவமாகும்.

யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டுப் பெறுமானப் பட்டியலில் நாடகம் / கூத்து எனும் கலைகள் மிகக் குறைந்த ஓரிடத்தையே பெற்றிருந்தன. உண்மையான சைவ வாழ்க்கையைக் கொடுப்பனவற்றுள் நாடகம்/கூத் தினையும் ஆறுமுகநாவலர், தமது “நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில்” என்ற துண்டுப்பிரசுரத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளார். கேளிக்கை வெறுப்பையே மதச்செந்தெறியாகக் கொள்ளும் “பியூறிற்றனிச்” (Puritanist) மனப்போக்கினை நாவலர் புரட்டஸ்தாந்தம் வழியாகப் பெற்றிருந்தார். கூத்து நாவலரின் கோபக்கணக்கு ஆளானது உண்மையெனினும் அது சமூக ஒருமையைப்பாட்டுக் கலைவடியமாகவும் தொழிற்பட்டதால் அது நின்று நிலைக்கத் தவறவில்லை. ஆனால் அந்திய ஆட்சி கையளித்த பண்பாட்டு விழுமியங்களும், ஆங்கிலக் கல்வியும் இவை வழியாக பாரம்பரியச் சமூதாயத்திலிருந்து அந்தியப்பட்டு நிற்கும் தன்மையும் நாட்டுக் கூத்துக்கை மிக இறந்த ஒரு கலையாகவே தள்ளி வைத்தன. ஆங்கிலப் பரிச்சயம் வழியாக வந்து பார்ஸி மரபுடன் இணைந்து நின்ற பம்மல் சம்பத்து முதலியாரின் சபா நாடக மரபே யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரளவு சமூகக் கணிப்புப் பெற்றிருந்தது.

இத்தகைய ஒரு நிலையில் தான் இந்நாற்றுண்டின் ஆறும் தசாப் தத்தில் நாட்டுக்கூத்து மரபை மீட்டெடுத்து அதனையே நமது பண்பாட்டுக் கோலத்துக்குரிய இயல்பான நாடக வடிவம் என்பதை வித்தியானந்தன் நிலை நிறுத்தினார். பண்பாட்டு வரலாற்றுசிரியனுக்குரிய மன நிலையுடனேயே இப்புத்துயிர்ப்புப் பணியில் வித்தியானந்தன் ஈடுபட்டிருந்த தாரெனினும், நாட்டுக் கூத்து மரபைச் செந்தெறி மரபாக நிலை நிறுத்தியதன் காரணமாக ஒரு முக்கியமான சமூகமாற்றம் ஏற்பட்டது. வித்தியானந்தன் அவர்களின் பண்பாட்டின் மீண்டுமிடிப்பு முயற்சி காரணமாக, நமது சமூகத்தின் அடிநிலை அந்தஸ்துக்குரியவர்கள் என்று கருதப்படுவர்களும் நவீன சமூதாயத்தோடுண்ணயாது நிற்கும் பழையையாளரெனவே கருதப்பட்ட அண்ணுயிமாரும் நமது

பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் முக்கிய அமிசத்தினர் ஆகினர். கலையரசு சொர்ணவிங்கத்தின் நாடக மேன்மையைப் போற்றிப் புகழ்ந்த அதே வேளையில் அதே ஈடுபாட்டுத்தனும் கடப்பாட்டு உணர்வுத்தனும் நடிகமனி வைரமுத்துவின் நாடக மேதாவிலாசத்தையும் வித்தியானந்தன் போற்றினார், வளர்த்தார். வைரமுத்துவைப் போற்றும் அதே ஈடுபாட்டுத் தூத்து அண்ணுவிமாரையும் போற்றினார்; கௌரவித்தார்.

இவரது இம்முயற்சிகளால் நாட்டுக்கூத்து உயர்கல்வி முயற்சியாக இடப்பெற்ற தொடங்கிற்று. பொதுக் கல்வித் தராதர சாதாரண, உயர்தர வகுப்புக்கள் முதல் பட்டதாரி வருப்பு வரை நாட்டுக்கூத்து கல்விப் பொருளாயிற்று. சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு வட்டம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

நாட்டுப் பாடல்களையும் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் அங்கமாகக் கொள்ளத் தொடங்கியமை காரணமாகவும், நாட்டுக்கூத்து மரபைத் தமிழின் செந்நெறி நாடகமரபாகக் கொள்ளத் தொடங்கியமை காரணமாகவும், சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பிரக்ஞையிலும், பண்பாட்டுத் தொழிற்பாட்டிலும் மிக, மிக முக்கியமான ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது.

சமத்துத் தமிழ்ப்பண்பாட்டை யாழிப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒன்றுக்கே போற்றும் மரபு நீண்டகாலமாக இருந்து வந்துள்ளது. இப் பொழுதுங்கூட அக்கருத்து முற்றுக அழிந்துவிடவில்லை. சமத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களிடையே யாழிப்பாணக் குடாநாட்டில் வாழும் தமிழரே அந்திய ஆட்சிக் காலங்களில் அரசபார்வைக்குள் வந்து தம்மைக் கல்வி, பொருளாதாரத் துறைகளில் வளர்த்துக் கொண்டனர். அப்படியாக வளர்த் தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மேலாண்மை நிலை காரணமாக, யாழிப்பாண மரபு களையே “செந்தமிழ்” மரபுகளாகவும் மற்றைய தமிழ்ப் பிரதேச மரபு களை (இவை பொருளாதார வளர்ச்சியும் நவீனமயப்பாடும் அற்றன வாகுவுமிருந்தன)க் “கொடுந்தமிழ்” மரபுகளாகவும் கொள்ளும் ஒரு மேலாங்கிகள் (elites) மனப்பான்மையை வளர்த்தும் வந்துள்ளனர்.

சமத்துத் தமிழ் மக்களின் சமூக, அரசியல் ஒருமைப்பாட்டுக்கு வேண்டிய பண்பாட்டு வேர்கள் பற்றிய தேவையில் நாட்டார்நிலைக் கலைகள் முக்கியமாக, அதுகாலவரை தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தளங்களாகக் கொள்ளப்படாத பிரதேசங்களும் சூழக்களும் முக்கியம் பெற்ற தொடங்கின. நாட்டுக் கூத்து மரபுப் புத்துயிர்ப்புக் காரணமாக மட்டக்களப்பு முக்கியமாயிற்று. நாட்டுப் பாடல் மரபின் மேனிலைப்பாடு காரணமாக மட்டக்களப்பு, மன்னார் முக்கியமாகின. நாட்டுக்கூத்து மரபுப் புத்துயிர்ப்பு காலக்கிரமத்தில் வண்ணிப் பிரதேசத்தையும் முக்கியமாக்கிறது.

சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வேர்கள் பற்றிய தேவையைப் பாற்ற இழந்தவை, மட்டக்களப்பு, மன்னார், வண்ணிப்பகுதிகளி லிருப்பது தெரியவந்தது. இக் கண்டுபிடிப்பு சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பிரக்ஞையில் ஒரு பிரதேச சமத்துவத்தை ஏற்படுத்திற்று.

மேலும், நாட்டுக் கூத்து மரபுப் புத்துயிர்ப்பு முயற்சி காரணமாகக் கத்தோலிக்க நாடகப் பாரம்பரியம் மிக முக்கியமான ஒன்றாயிற்று. மன்னாரில் வங்காலியும், பேசாலியும், யாழிப்பாணத்திற் குருங்கரும் தமிழ்க் கூத்து மரபின் முக்கிய தளங்களாகின. புந்தான் யோசேப்பின் பெயர் எல்லோர் வாயிலும் அடிப்படத் தொடங்கிற்று.

இதே போன்று நாட்டுப் பாடல் போற்றப்பட்டமை காரணமாக முஸ்லிங்களின் சமத்துத் தமிழிலக்கிய முக்கியத்துவம் மேலும் வற்புறுத்தப் படலாயிற்று.

இலங்கையின் தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் சமூக - அரசியல் ஒருமைப் பாட்டுணர்வின் முதற் குரல்களாக இவற்றைக் கொள்ளவேண்டும். சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் மட்டக்களப்புக்கும் மன்னாருக்குமுள்ள பெரு முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்திய இயக்கத்தில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் பங்கு மிகப் பெரியது.

கண்டிச் சைவ மகாசபைத் தலைமை மூலம் மலையகத் தமிழர் தொடர்பையும் இவர் தம் ஆளுமையின் ஓர் அங்கமாக்கிக் கொண்டார்.

இவ்வாறு நோக்கும்பொழுது தான், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் எழுத்துக்களும் முயற்சிகளும் சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு வட்டத்தை விசாலிக்கவும், சனநாயகப்படுத்தவும் உதவியுள்ள என்பது தெரிய வருகின்றது. இன்று பின்னேக்காகப் பார்க்கும் பொழுது தான் இலங்கையில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களையும் உள்ளடக்கி நிற்கும் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் முதற் பண்பாட்டுக் குரலாக, கலை, இலக்கியக் குரலாக வித்தியானந்தன் அமைந்துள்ளார் எனும் உண்மை நன்கு புலனுகின்றது.

மாறிவந்துள்ள சமூக - அரசியற் சூழ்நிலைகள் காரணமாக, ஐயந்திரிப்பற தமிழ்த் தேசியவாதமாக இன்று முசிற்ததுள்ள தமிழரின் சமூகப் பிரக்ஞை நாற்பது ஐம்பதுகளில் திராவிட இயக்கத்துடன் பினைப்பட்டுக் கூடுதலாக இருக்கிறது. அக்காலகட்டத்தில் ஆரியமேன்மை எதிர்ப்பு, திராவிட

வாதத்தின் தளமாக அமைந்தது. 1940, 50 கலில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் திராவிட இயக்கக் கருத்து நிலைமையுடையவராக இருந்தார். பின்னர், 50, 60 கலில் அக் கருத்து நிலைய விட்டாரெனி னும் தமிழின உணர்வைப் பிரதிபலிப்பவராகவே தொடர்ந்து காணப் பட்டார். ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் அரசியற் தலைவர்களாகவுள்ள பலர் தமது அரசியல்மயப்பாட்டில் வித்தியானந்தனின் ஆளுமைக்கும் இடமிருந்தது என்பதை எடுத்துக்கூறியுள்ளனர்.

�ழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் மொழி நிலைப்பட்ட ஒரு மைப் பாட்டை கலை, இலக்கிய வட்டத்தினுள் நின்று தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வந்துள்ளமை காரணமாக, இன்று வித்தியானந்தன் கலை ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்கள் மட்டத்திலும் ஏற்புடையவராகக் காணப்படுகின்றார்;

�ழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் மொழி நிலைப்பட்ட ஒருமைப் பாட்டின் சூரலாக அமைந்த வித்தியானந்தன் ஈழத்தின் அண்மைக் கால கலை, இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டங்களில் முற்போக்கான நிலைபாட்டையே மேற்கொண்டு வந்துள்ளார் என்பது முக்கியமான ஒருண்மையாகும். 1950 கலில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முன்னின்று நடத்திய மரபுப் பேரராட்டத்திலும், நவீன இலக்கிய வடி வங்களின் இன்றியமையாமைப் போராட்டத்திலும் இவர் ஆக்க எழுத்தாளர்கள் யக்கமே நின்றார். அத்துடன் ‘மரபு’ என்பது பழையமையைப் பேனுவதற்கான ஒன்றான் என்று ஆணித்தரமாக வாதிட்டார்.

முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் மார்க்கலீயக் கருத்து நிலைய அடிப்படையாகக் கொண்டது. 1950, 60 கலில் நிலவிய வரலாற்றுச் சூழலில் அது மேற்கொண்ட போராட்டங்கள் இருமீனாப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை விட்டைன.

முதலாவது இவ்வியக்கம் இலக்கியத்தின் சனநாயகப்பாட்டிற்குப் போராடியமையாகும்.

இரண்டாவது இச்சனநாயகமயப்பாட்டுக்கான போராட்டத்தின்மூலம் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தை மதச்சார்பற்ற ஓர் இலக்கிய பாரம்பரியமாகக் குறித்தமையாகும்.

இந்த இரண்டு அமிசங்களும் வித்தியானந்தனுக்கு ஏற்புடைய அமிசங்களாகும். மார்க்கலீயக் கருத்து நிலைய ஏற்காத வித்தியானந்தன் அவர்கள், கலை, இலக்கிய முற்போக்கு நடவடிக்கைகளை ஆதரித்தே வந்துள்ளார். இலக்கியத்துறையில், முற்போக்காளர்களின் ஆதரவாளராக விளங்கிய வித்தியானந்தன் (முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தைச் சார்ந்த பலர் இவர் மானுக்கராவர்.) நாடகத்துறையில், (நாடகூக் கூத்து மரபை மீன்கண்டுபிடிப்புச் செய்ததன் மூலம்) அத்துறையில் 1960, 70 கலில் ஏற்றும் ஆண்டுக்கு வித்தியானந்தனின் ஆளுமைக்கும் இடமிருந்தது என்பதை எடுத்துக்கூறியுள்ளனர்.

பட்ட முற்போக்கான அபிவிருத்திகளுக்கு வழி வாய்க்காலாக விளங்கினார். தாசிசியஸ், சுந்தரவிங்கம், சிவானந்தன், மௌனகுரு ஆகியோரது முற்போக்கு நாடக முயற்சிகளின் ரிஷிமூலங்களில் வித்தியானந்தனும் உருவர்.

வித்தியானந்தனின் இந்தப் பண்பினை அவரது எழுத்துக்களோடு இணைத்து நோக்கும்பொழுதுதான் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்காக அவர் செயற்பட்டுள்ள முறைமை தெரியவரும்.

தமது கலாநிதியில் ஆராய்ச்சியின் பின்னர், இவர், தான் சுயமாக மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சி முயற்சிகள், எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் யாவுமே இலங்கைத் தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றியனவே. ஈழத்துத் தமிழ்நாடக மரபு, துரையப்பாபின்லோயின் சமூக நோக்கு, ஈழத்து இலக்கண நூல்கள், தமிழ்பற்றிய ஈழத்துத் தமிழரது ஆங்கீல எழுத்துக்கள் என வரும் ஆராய்ச்சிகள் இவ்வுண்மையை எடுத்துக் கூறுவனவாகவேயுள்ளன.

வித்தியானந்தனின் எழுத்துக்களின் மையக்கரு ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அமைப்பு முழுமையே என நிர்ணயிக்க முயலும் இவ்வேளையில் அவர் எழுதிய யாவும் இப்பொருள் பற்றியனவே என்று கூறி விடமுடியாது; கூறிவிடவும் கூடாது என்பதை வற்புறுத்தல் வேண்டும். அவரது ஆராய்ச்சிப் பெறுபேறுன் ‘தமிழர் சாஸ்பினை’ விட்டு நோக்கினும், அவர் வேறு விடயங்கள் பற்றியும் எழுதியுள்ளாரென்பது தெரியவரும். ஆயினும் அவை பெறும்பாலும் தமிழர் பண்பாடு, நாடகிகம் பற்றியனவேயாகும் என்பதை மனத்திருத்தல் அவசியம்.

ஆராய்ச்சித் துறையில் ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தைத் தமது விசேட ஆய்வுப் பொருளாகக் கொள்ளும் பொழுது, அந்த ஆய்வுப் பொருளின் பின்னணியில் வருவன பற்றியும் அதன் ‘புதைநிலைப்’ பொருட்கள் பற்றியும் கவனம் செலுத்துவது இயற்கையே. வித்தியானந்தன் அவர்களும் இவ்வகையிலேயே தமிழின் கலை, இலக்கிய வரலாற்று விடயங்கள் பற்றி எழுதியுள்ளார்.

III

வித்தியானந்தன் அவர்களின் எழுத்துக்களிற் காணப்படுக் கூடிய கருத்தை வெளிக் கொண்டும் வகையிலேயே இத்தொகுதியில் வரும் கட்டுரைகள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ‘தமிழியற் சிந்தனை’ யில் வந்த கட்டுரைகள் இங்கள் சிலவற்றிலும் பார்க்க அதிக பொருத்த மானவை எனினும் தெரியப்படாது விடப்பட்டுள்ளன.

“மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் விண்ணு வழிபாடு”ம் “மன்னர், முஸ்லைத்தீவு நாட்டுப் பாடல்கள் - ஓர் ஒப்பாய்வு”ம் பேராசிரியர் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பிரதேச விசாலிப்பைச் சுட்டுவனவாகும். இற்றுங் முதலாவது 1977 இல் வெளியான ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் குடமுழுக்கு மலரில் வெளியானது; மற்றது 1983 இல் முஸ்லைத்தீவில் நடைபெற்ற வன்னிப் பிரதேசத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் வாசிக்கப் பெற்ற கட்டுரையாகும்.

“கண்டிப் பெரஹரவும் கண்ணகி வழிபாடும்” எனும் கட்டுரை சிங்களப் பண்பாட்டுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குமுள்ள மக்கள்நிலை இயைபினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இக்கட்டுரை 1967இல் “வீரகேசரி’யில் வெளியானது.

ஆழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாடு தமிழ்பேசும் மக்கள் சகலருக்கும் உரிய தென்பதைச் கட்டும். “இல்லாமியரும் நாடோடிப் பாடல்களும்” “சமூத்துக் கிறித்தவரின் தமிழ்த் தொண்டு” ஆகிய கட்டுரைகள் முறையே, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மஜலிசின் வருடாந்த வெளியிடான் ‘பல்கலைக்கழக மஜலிஸ்’ (1959 - 60) இலும், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்க வெளியிடான் “இளங்கதிரி” லும் (மலர் 15, 1962-63) வெளியானவை “சமூத்தில் தமிழிலக்கியம்” என்னும் கட்டுரை “இளங்கதிர்” பத்தாவது ஆண்டு மலரில் (1957-1958) “சமூத் தமிழகத்தில்” என்ற பொதுத் தலைப்பில் எழுதப்பட்ட பல வேறு கட்டுரைகளில் ஒன்றான, “இலக்கியமும் சிறப்பமும்” என்ற கட்டுரையின் ஒருபகுதியாகும். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை பற்றிய கட்டுரை 1980இல், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறை நடத்திய இலங்கைத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் கருத்தரங்கில் ‘பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் இலங்கையில் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் ஆய்வும்’ என்ற தலைப்பில் வாசிக்கப்பெற்ற தொடக்கவுரையாகும். வித்தியானந்தன் அவர்களின் ரிவிமுலமாகிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தனது முதல் மரணங்கள்மீது கொண்டிருந்த புலமைச் செல்வாக்கை இக்கட்டுரை மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். “நாவலர் சாதனை”, பற்றிய கட்டுரை 1979ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற நாவலர் நினைவு நூற்றுண்டு விழாப் பேருரையின் கட்டுரை வடிவமாகும். ‘நாவலர் சாதனைகளும் எம்மை எதிர்நோக்கும் இலட்சியங்களும்’ என்ற தலைப்பிலேயே பேருரை வழங்கப்பெற்றது. 1974இல் பேராசிரியர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மராநாட்டில் நிகழ்த்திய தலைமை யுரை அதன் முக்கியத்துவம் கருதி இங்கு மறுபிரசரம் செய்யப் படுகின்றது.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தவின் கட்டுரைத் தொகுதியெனில் அதில் ஈழத்துக் கூத்து மரபுகள் பற்றிய ஒரு கட்டுரை இப்பெறுவது அத்தியாவசியமாகும், ஆயினும் இவ்விடயம் பற்றிய ஒரு முக்கியமான கட்டுரை

எற்கனவே “தமிழியற் சிந்தனை’யில் வெளியிடப்பட்டு விட்டதால் இக்கட்டுரைத் தொகுதிக்கென, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னர், மலை நாட்டுக் கமிழ்க் கூத்து மரபுகளை இணைத்து நோக்கும் ஒரு கட்டுரையினை எழுதித் தருமாறு பேராசிரியரை வேண்டினால், “சமூத்துக்கூத்து மரபு” (1984) இக்கட்டுரைத் தொகுதிக்கென எழுதப்பட்டதாகும்

வித்தியானந்தன் அவர்களின் கருத்துக்களிற் காணப்படும் மையக்கருத்தினை எடுத்துக் கூறுவதாக இந்நாலில் பத்துக் கட்டுரைகளும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பிரதேச இனப்பொதுமையைச் சுட்டும் அதே வேளையில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றிய சில ‘நிலையுணர்வு’ கருதுகோள்களின் நியாயமின்மையையும் மறைமுகமாக எடுத்துக்காட்டுவனவாகவுமின்னன. ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றுப்பட்டது. சனநாயகமரபொன்றினை உள்ளீடாகக் கொண்டது, ஈழத்துத் தமிழ்பேசும் மக்கள் சகலருக்கும் பொதுவானது, அவர்களைப் பிரதிபலிப்பது என்பதை இக்கட்டுரைகள் ஒருமித்து உணர்த்தும் என நம்புகின்றேன். வித்தியானந்தன் என்னும் புலமையாளைன விளங்கிக் கொள்வதற்கான திறவுகோல் இதுவேயாகும்.

IV

வித்தியானந்தன் அவர்களின் எழுத்துக்களின் கருத்தமைதி பற்றி இதுவரை ஆராய்ந்த நாம் அடுத்து அவரது எழுத்துக்களின் வெளியீட்டுமைதி பற்றியும் சிறிது நோக்குதல் பொருத்தமுடைய முயற்சியேயாகும்.

பேராசிரியருடைய கட்டுரைகளினை அவற்றின் அமைப்பு நெறிகொண்டு நோக்கும் பொழுது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளாக அமைப்பவை சிலவே என்பது தெரியவரும். ஆராய்ச்சி மாநாடுகளிலும், ஆராய்ச்சிச் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியான அவற்றின் புலமை வியாபியப்பும் பெரிதாகும். ஆனால்பேராசிரியர் இதுவரை (1984 ஏற்றல்) எழுதியுள்ள 92 தமிழ்க்கட்டுரைகளில் 26 பல்கலைக்கழக மாணவர் சஞ்சிகைகளில் வெளியந்தவையாகும். இளங்கதிர் 16, மஜலிஸ் 05, இந்துதருமம் 15) கல்லூரி மலர்கள் பலவற்றிற் பேராசிரியரின் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை யாவற்றிலும் பார்க்க முக்கியமான அமிசம் பேராசிரியரின் எழுத்துக்கள் ஈழத்தின் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் வெளியாகியுள்ளமையேயாகும். மேலும் பேராசிரியர் இதுவரை 35 நூல்களுக்கு முன்னுரை (33 தமிழ் 2 ஆங்கிலம்) எழுதியுள்ளார். இந்த விபரங்கள் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எவ்வகையில், ஈழத்தின் ‘தமிழ் நிறுவனங்களுள்’ ஒன்றாக அமைந்துள்ளார் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றார் என்பதையும் காட்டுவனவாகும். வித்தியானந்தன் அவர்கள் இத்தகைய ஒரு தமிழ் நிறுவனமாக அமைவதே அவரது இன்றைய பதவிக்கான நியாயப்பாடு ஆகும். இந்தப் பதவி காரணமாக இந்த இலக்கிய இன்றியமையாமை ஏற்படவில்லை.

இந்நாலில் உள்ள கட்டுரைகள் வித்தியானந்தன் அவர்களின் முக்கிய மான இயல்பொன்றினை வெளிக்கொண்டுகின்றன. வித்தியானந்தனின் முக்கிய குறிக்கோள் தமிழ்ப் பிரக்ஞாயின் பரம்பலேயாகும். தமிழ்ப் பிரக்ஞாயைப் பரப்புவதே தமது எழுத்துக்களின் முக்கிய பணியெனக் கொண்டதாலேயே இவர் பங்கலைக்கழக மட்டத்திற் பெரும்பாலும் மாணவர் சஞ்சிகைகளிலும், பொது மட்டத்திற் பெரும்பாலும் சஞ்சிகைகளிலும் விசேட மலர்களிலும் எழுதியுள்ளாரெனக் கொள்ளலாம். இந்தப் பண்பு காரணமாகப் பேராசிரியின் எழுத்துக்களில் ஆராய்ச்சிப் பண்பு குறைவென்று கொண்டுவிடல் கூடாது. பேராசிரியின் ஆராய்ச்சிப் பொருளான ‘சமத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இனப் பிரதேசப் பொதுமை’ தந்த கோபுரத்து முயற்சியைப் பிரக்ஞாயைப் படிப்படைவது; மக்களிடையே செய்யப்படுவது. மக்கள் பிரக்ஞாயாகப் படிப்படையே தமிழ்ப் பிரக்ஞாயை ஏற்படுத் தியமை இவரது முக்கிய பண்புகளில் ஒன்றென்பதை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். இந்த உண்மையை விளங்கிக் கொள்ளும் பொழுதான் இவருக்கும் இலங்கையின் தமிழ்ப் புதினப்பத்திரிகைகளுக்கு முன்ன தொடர்பினையும் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இது வரையில் வித்தியானந்தனின் கட்டுரைகள் 148 சமத்து நாளிதழ்களில் வெளியாகியுள்ளன. தினகரன், வீரகேசி, தினபதி, சமுநாடு, சுதந்திரன், சம்முரசு, ராதா ஆகிய இதழ்களில் அவை வெளியாகியுள்ளன. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் இலங்கையின் முக்கிய தமிழ் நிறுவனங்களில் ஒன்றுக் கிருந்து வருகின்றார் என்பதற்கு இதுவே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

தமிழைப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியன் தமிழின் சின்னமாகியுள்ளான், இதுவே வித்தியானந்தனின் பெருமை. இதற்கான உந்துதலை அவர்தம் ஆசிரியர்களிடமிருந்து அவர் பெற்றுக்கொண்டார். இந்த உணர்வையே தான் அளிக்கும் ‘முதுசொம்மாகத் தனது மாணவர்களுக்குக் கையளிக்கின்றார்.

V

‘தன்னு சிரியன் தன்னேடு கற்றேன்
தன் மாணுக்கன் தகுமுறைகாரன் என்று)
இன்னேர் பாயிரம் இயம்புதல் கடனே’

என்று பயணந்தி கூறியிருப்பினும், தனது ஆசிரியனுடைய நூலொன் நூலொன் ஒருவன் ‘பாயிரம்’ செய்வது, அதுவும் இத்துணைப் பற்றக்கூடியதாக இருக்கிறது.

புலமைச் சுதந்திரத்துடன் கருத்துக் கூறுவது சாதாரண வழக்கன்று. இந்தப் பெருவாய்ப்பினைத் தந்த நண்பர் எஸ். திருச்செல்வத்துக்கு என் நன்றி.

1950 - 60 களில் மரபுப் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப் பட்டதாரிகள் வரன் முறையான இலக்கிய மரபில் வந்தவர்களால்லர் என்று ஒருவர் கூற எத் தனித்தார். அப்பொழுது ஒருநாள் பேராசிரியர் கணபதிப்பினை “என் வழியால் நீங்கள் உடேபிடிச் சிவசம்புப்புலவர் பரம்பரையா” என்று கூறினார். வித்தியானந்தன் பரம்பரை சமூத் தமிழ்லக் கையெத்தை ஆழப்படுத்தி அகலப்படுத்தியுள்ளது. வாழையடி வாழையாக வரும் ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் வாரிசுகள் நாம் என்னும் உணர்வு திருப்பியைத் தருகின்றது. எமது ஆசிரியருக்கு எமது வாழ்த்துக்கள். அவர் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்பதே எமது வேட்கை, வேண்டுதல்.

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி
நடராஜ கோட்டம்,
வஸ்வெட்டித்துறை,
3-5-1984

அணிந்துரை

இவ்வாண்டு துணவேந்தர் பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் அவர்களின் மனிவிழா ஆண்டு.

இசந்தர்ப்பத்தில் பேராசிரியரின் மனிவிழா மலரை வெளியிடும் முற்சியில் நாம் திசீரமாக ஈடுபட்டிருந்த வேளையிலேயே இந்த ஆலோசனையும் வந்தது.

துணவேந்தரால் இதுவரை எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் சிறந்த சிலவற்றை ஒன்று திரட்டி ஒரு நூலாக வெளியிடுதல் நல்லது என்ற யோசனையை அவரின் மாணவர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் கா. சிவத் தம்பி முன்மொழிந்தார். இதனை, துணவேந்தரின் மற்றொரு மாணவரான திரு இ. சிவகுருநாதன் வழிமொழிந்தார்.

இந்த அருமையான பணியைச் செய்த ஈழமுரசு அறிவுட்டக்தினர் அவர்களின் கன்னிப்பிரசவமாக, “வித்தியானந்தம்” வெளிவருகின்றது.

நல்லதொரு தமிழ்ப்பணியை, காலமறிந்து, கடமையெனக் கருதிச் செய்யும் ஈழமுரசு அறிவுட்டக நிர்வாக அதிபர் திரு. காவலூர் ம. அமிர்தவிங்கம் அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டு நன்றி கூறவேண்டியது எமது கடமை.

துணவேந்தர் மனிவிழாவில், இவ்வரிய நூலை வெளியிட்டு வைப்பதில் நாம் மிகவும் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன்.

எஸ். திருச்செல்வம்

செயலாளர்

“கலை, இலக்கிய, பத்திரிகை நன்பர்கள்”

8-5-84

வெளியீட்டுரை

“என்ன நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாய்த் தமிழ் செய்யுமாறே”

என்பது திருமொழி, நல்லவை என்னான்றும் பெரிதுவக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையின்பாற்பட்டு எமது முதல் வெளியிடாக “வித்தியானந்தம்” மலர்கிறது. நல்லநூல்களைப் பதிப்பித்தல் காலத்தால் அவற்றை அழிய விடாது காக்கும் பெரு முயற்சியின் சிறு பங்களிப்பாகும்.

இப் பங்களிப்பு, தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்குப் பெருத் தொண்டாற்றியும், ஈழத்து மரபுவழி இலக்கீத் துறையிலும், பலர் மறந்திருந்த அல்லது கைவைக்கப் பயந்திருந்த நாட்டுக் கூத்துத் துறையை நூண்மான் நுழைபுவத்தோடு ஆராய்ந்து எமக்கு மீட்டுக் கொடுத்தவருமான பேராசிரியர், கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்களின் மனிவிழாப் பேரூர் எமக்கு வந்தமைந்தது.

செயற்கரிய செய்தாரை அவர்தம் வாழ்நாளிலேயே கொரவிப் போம் என்ற இலட்சிய நோக்கோடு பாடுபடும் “கலை, இலக்கிய, பத்திரிகை நன்பர்கள்” பாராட்டிற்குரியவர்கள்.

இந்நூலின் நோக்கம் பாரியது. குறை களைந்து குணம் கொள்வர் பெரியர் என்ற நம்பிக்கையோடு தமிழ்நெடுங்கிளில் பாதங்களில் இந்நூலைச் சமர்ப்பித்து பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள் இறையருளால் பல்லாண்டு வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணி செய்யப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

யாழில்பாணம்

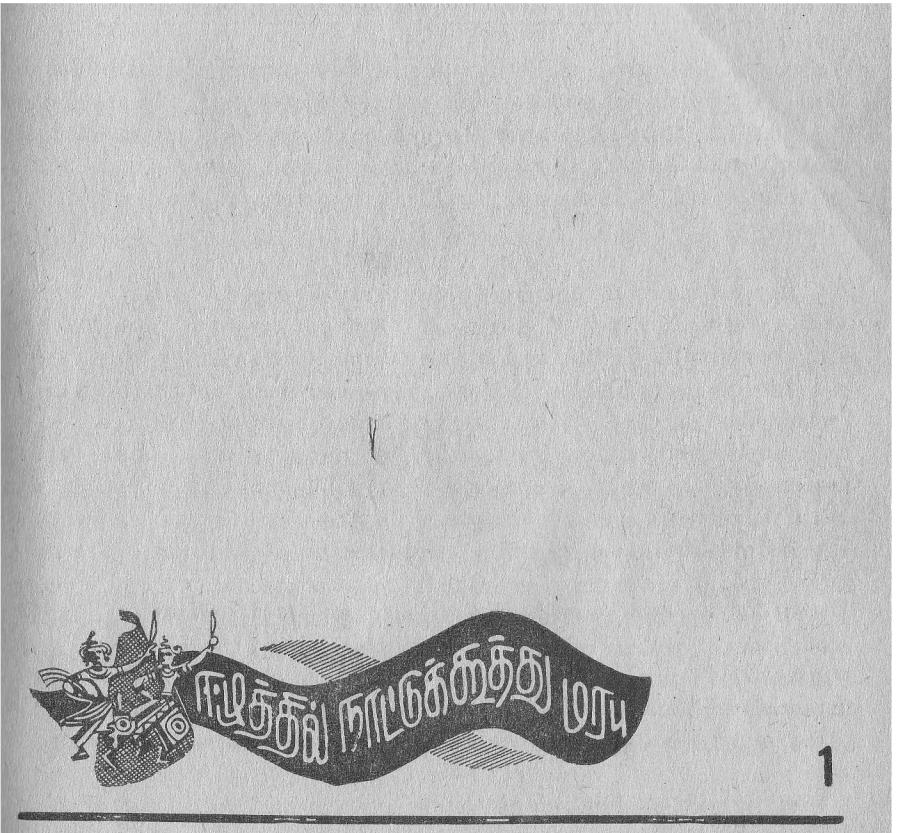
12 - 5 - 84

�ழமுரசு அறிவுட்டகத்தினர்

யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்

பேராசிரியர்
ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள்

ஸ்ரீத்திலே தமிழர் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களிலெல்லாம் கூத்துக்கள் ஆடப்பட்டு வந்துள்ளன. கூத்தே அன்றைய தமிழாது நாடகமாக இருந்தது. ஆடலும் பாடலும் இகள் அடிநாதமாகும். கூத்தாவது கதை தலைவிய ஆட்டம், என அடியார்க்கு நல்லார் கூறியுள்ளார். இக்கூற்றுக்கு இலக்கணமாக அமைந்த கூத்துக்களை சமூகத்தில் யாழிப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மன்னார் முல்லைத்திவு, மலைநாடு, சிலாபம், ஆசிய பிரதேசங்களிற் காணலாம். சில பிரதேசங்களில் இன்றும் செல்வாக்குடன் இம் மரபு நிலைத்துள்ளது. சில பிரதேசங்களில் அழிந்து விட்டது. இன்னும் சில இடங்களில் அழியும் நிலையிலுள்ளது.

கூத்து மக்கள் வாழ்வோடு பின்னாந்தது, ஊரின் சுகல நடவடிக்கைகளோடும் இணைந்தது; சமயத்தோடு தெருக்கமான

தொடர்பு கொண்டது. இன்றும் பல கூத்துக்கள் கோயில் வெளியில் நேர்த்திக் கடனுக்காகவே ஆடப்படுகின்றன. விடிய விடிய ஆடப்படும் இக்கூத்துக்கள் செழுமையும், தனித்துவமும் வாய்ந்தவை. தமக்கெனப் பிரத்தியேகமரன மேடையமைப்பு, உடை, ஒப்பளை, பாடல் வகைகள், ஆட்டமுறைகள் ஆகியவற்றையுடையவை.

வெகுவேகமான மாற்றத்திற்குள்ளாகி வரும் தமிழர் வாழ்வில் பண்டைய இக்கூத்துக்கள் இன்று அதிகம் கவனத்திற் கொள்ளப்படுவதில்லை. அவற்றின் பழையமை காரணமாகவும், சமூகத்திற்கும் அவற்றிற்கும் இயைபிள்ளை இயைபிள்ளை காரணமாகவும், அவற்றின் பாரதத்தன்மை காரணமாகவும் இன்று இக்கூத்துக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டிரும், கூத்தே நமது நாடக மரபு என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது. இந்தியக் கூத்து மரபு அதன் சலப் பிரதேசத் தன்மைகளுடன் இன்றும் காணப்படுவதும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் அவைகளின் கூத்து மரபு பேணப்படுவதும் சிங்களவர் மத்தியில் அவர்கட்குரிய கூத்து மரபு பேணப்படுவதும் வளர்ச்சியடைந்த ஜப்பான் போன்ற நாடுகளிற் கூட ஜப்பானியக் கூத்து மரபுகள் பேணப்படுவதும் ஈழத்தமிழர் அறிய வேண்டியவையாம். நாழும் நமது கூத்து மரபைப் பேண வேண்டும்; வளர்க்கவும் வேண்டும். இக்கட்டுரை ஈழத்தில் வழங்கும் நமது கூத்து மரபுகளைக் கூறுகிறது

சமூகத்துக் கூத்து மரபு தென்மோடி, வடமோடி என்ற இரு பிரிவுகளையுடையது. ஆடல், பாடல், உடை, ஒப்பளை, கதைப் போக்கு, கதைப்பொருள்; ஆயுதங்களைக் கையாளும் முறை என்பவற்றில் இரண்டிற் குமிகடையே பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. இவ்விரு மரபுகளையும் இன்றும் பேணும் இடம் மட்டக்களப்பாகும். இரண்டு மோடிகளுக்கிடையேயும் வேறுபாடுகளை மட்டக்களப்பிலாடப்படும் தென்மோடி, வடமோடி. நாடகங்களைக் கொண்டு அறியலாம். மட்டக்களப்பிலாடப்படும் கூத்துகளில் நமது புராதன கூத்துக்குரிய பல அமிசங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்நியத்தாக்கம் அதிகம் ஏற்படாமையும், இயற்கை அமைப்புக் காரணமாக ஏனைய பிரதேசங்களுடன் அதிக தொடர்பற்றிருப்பதும் இக்கூத்து மரபு அழியாமல் அங்குப் பேணப்பட்டமைக்கான காரணங்களாகும்.

வட்டமாக அமைக்கப்பட்ட மேடையைச் சுற்றிவரப் பார்வையாளர் அமர்ந்திருக்கப் பார்வையாளரைப் பார்த்தபடி ஆடப்

பாடும் மரபு மட்டக்களப்பில் இன்றுமென்டு. இம்மேடை கூத்துக்களரி என அழைக்கப்படும். இது 40 அடி விட்டமுன் வட்டமாக இருக்கும். வட்டம் நிரம்ப மண்ணை உயர்த்தி மன சிதருமல் வளைத்து ஓலைகளினால் கட்டி இம்மேடை ஆக்கப்படும். வட்டத்தைச் சுற்றிப் பதினாலு கம்புகள் நாட்டப்பட்டு உச்சியில் அவை வளைத்துக் கட்டப்படும். அவற்றின் மேற்குடை விரித்தது போலச் சீலைகளைக் கொய்து தொங்க விடுவர். களரியைக் கூற்றி நாட்டப்பட்ட ஒவ்வொரு காலுக்கும் இடையே வாழைக்குற்றி நாட்டி, தேங்காய்ப்பாதியை அதன்மேல் வைத்துத் தேங்காய்என்னெண்ணில் நன்றாக சீலைத்திரணையைத் தேங்காய்ப்பாதியினுள்வைத்து விடிய விடிய ஏரிய வைப்பர். பெற்றோ மெக்ஸ் விளக்குகளும் மின்சார விளக்குகளும் வரமுன்னர் இதுவே மேடைக்கு ஒளியுட்டும் முறையாக இருந்தது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மேடையிலே தோன்றும் போது சீலை பிடிப்பார்கள். இது திரைபிடித் தல் எனப்படும். திரையின் முறையில் வரவுக்குரியவர் நிற்க, அவரின் உறவினர் வெடி, மத்தாப்பு முதலியன கொளுத்துவர். இவ்வேளையிற் சலங்கை கட்டுதல், மேதிரம் கொடுத்தல் என் பன நடைபெறும். இங்கு கூத்து ஊரோடு இணைந்த ஒரு விழாவாக அமையும் தன்மையைக் காணலாம்.

கூத்தைப் பழக்கி நடத்துபவர் அண்ணுவியார் ஆவர். இவருக்கு உதவியாகத் தாளக்காரனும், ஏடுபார்ப்போனும், இருபக்கப்பாட்டுக்காரரும் இருப்பர். இவரைச் சபையோர் என அழைப்பர். இவர்கள் வட்டமாக அமைக்கப்பட்ட களரியில் நின்று நாடகத்தை நடத்துவர். மட்டக்களப்புக் கூத்திற் பிரதான இடம் வசிப்பது ஆடலேயாகும். ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மேடையிலே தோன்றுகையில் அதற்கெனச் சிறப்பான தாளக்கட்டு ஒன்று கூறப்படும். அத்தாளக்கட்டு, பாத்திரத்தின் குணுத்தைக்கை குறிப்பதாக அமையும். பின்னர் பாத்திரங்கள் பாடல்கள் மூலமாகக் கதையை வளர்த்துச் செல்லும். மத்தீஸ்மே கூத்தின் பிரதான வாத்தியம்: இதுதான் காட்சிமாற்றங்களையும் இடமாற்றங்களையும் குறிக்கிறது. விடிய விடிய இக்கூத்து ஆடப்படும். விடுந்ததும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆடவிட்டு விட்டுக்கொல்லும் ஆடும் பழக்கமும் இன்று மட்டக்களப்பிலுள்ளு.

கூத்துப் பழகும் மரபும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆட்களைத் தெரிதல் (சட்டம் கொடுத்தல்), நாட்கூத்து, சதங்கை அணிதல், கிழமைக்கூத்து, அடுக்குப்பார்த்தல் (வெள்ளுடுப்பு ஆட்டம்), அரங்கேற்றம் என இக்கூத்தின் அரங்கேற்றம் வரை ஒரு படி

முறை வளர்ச்சியுண்டு. இவ்றுள் சதங்கை அணிதலும், அரங் கேற்றலும் விழாவாகவே நடாத்தப்படும். சதங்கை அணிதல் பகலிலேயே நடைபெறும். இவ்விழாவிற்கு ஏணை ஊரவரும் வருவர். இவ்விழா காலை 7 மணி தொடக்கம் மாலை 7 மணி வரை நடைபெறும். இப்படிமுறை வளர்ச்சியிற் கூத்தர்களோடு ஊராரும் இணைந்து செயற்படுவர். எனவே கூத்தாங்கேற்றம் ஆரின் விழாவாகவே அமைகின்றது.

இங்கு ஆடப்படும் வடமோடிக் கூத்துக்கள் வட இந்திய இலக்கியங்களான மகாபாரத இராமாயணக் கதைகளை உள்ளடக்கமாக உடையவை. தென்மோடிக் கூத்துக்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைப் பொருளாகக் கொண்டவை. வடமோடிக்கூத்துக்கள் போர் நிகழ்ச்சியையும் அவலச்சுவையையும் கொண்டனவாக அமைய, தென்மோடிக் கூத்துக்கள் காதல் நிகழ்ச்சிகளையும் இன்பச்சுவையையும் கொண்டவையாக அமையும். வடமோடி ஆட்டங்கள் விறுவிறுப்பானவை; தென்மோடி ஆட்டங்கள் துணுக்கமானவை. அலங்காரமும், அதிக ஆட்டங்களுமுடைய தென்மோடிக்கூத்தர் வரவுத்தானமாடிக் களைத்து விடுவராளமையினால் வரவுப் பாட்டிலோ அவர்கள் பாடுவதில்லை; அன்னுவியாரே பாடுவார். ஆட்டத்திற்குக்கூட அவர்களின் உடைகளும் பாரம் குறைந்தனவாக இருக்கும். வடமோடியில் இவ்வாறில்லை. வரவுப்பாடலும் நடிகரே பாடுவர். அத்தோடு பாரம் கூடிய சிரிடம் முதலியவற்றை வடமோடி ஆட்டக்காரர் சுமந்தாடுவர். இன்றும் இவ்வேறுபாடுகள் இருமோடிகளுக்கு மிடையே மட்டக்களப்பிற் பேணப்பட்டனும், சிற்சில அம்சங்களை ஒன்றிலிந்து ஒன்று பெற்றிருப்பதனையும் ஒரேவிடங்களில் அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. ஏணை பிரதேசக் கூத்துக்களினின்றும் மட்டக்களப்புக் கூத்துக்கள் தனிக்குவும் பெறுவது அவற்றின் ஆட்டமுறைகளினுலேயாம். இவ்வாட்டமுறைகளுக்கும் பரதநாட்டிய ஜதிகளுக்குமிடையே தொடர்பு கணுள்ளன. இவற்றை இன்றைய தலைமுறையினர் மறந்து வருகின்றனர். இவை காப்பாற்றப்படவேண்டியதுடன் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு இவை கையளிக்கப்படவேண்டியதும் அவசியமானதாகும்.

மட்டக்களப்பிற்கு அடுத்தபடியாகக் கூத்துமாடு உயிர்த்துஷ்போடு வழங்கும் இடம் மன்னுரீப் பிரதேசமாகும். மன்னுரீக் கூத்துக்கள் மாதோட்டப்பாங்கு, யாழ்ப்பாணப் பாங்கு என இருபிரிவிற்குள் அடுக்கக் கூடியவை. மாதோட்டப்பாங்கு

கூத்து தென்பாங்கு எனவும் தென்மெட்டு எனவும் யாழ்ப்பாணப் பாங்கை வடபாங்கு எனவும் வடமெட்டு எனவும் கூறுவதுண்டு. நாடகங்களின் கருக்கங்களே வாசாப்புக்கள். எழ்பத்தோர் நாடகம், மூவிராசாக்கள் நாடகம் என்பன வடபாங்கிற்குரியவை. ஞானசுவந்தரி நாடகம், தென்பாங்கிற்குரியது. இவ்விருபாங்கிற்கும் அடிப்படையில் வேறு பாடுகள் உண்டு. மாதோட்டப்பாங்கு நாடகங்கள் காப்பை வெண்பாவாகவுடையவை. பாத்திரங்களுக்கு ஆடல்தரு பெருதவை. ஏணை பகுதிகள் கவி, தீன்னிசை மற்றும் பாவகைகள் ஆகியவற்றுல் ஆக்கப்பட்டுப் பெரும்பாலும் வல்லோகசுயடைய வையாய் வருபவை. யாழ்ப்பாணப்பாங்கின் காப்பு, விருத்தத்தினுடைய ஆக்கப்படும். தெய்வ வணக்கமும் செயற்படுபொருளும் சரிகச் சுருக்கமும் தோடயம் என்னும் பாவகையாற் கூறப்படும். தரு, சிந்து, வண்ணம் முதலியவற்றுறுப்பு கதை கூறப்படும். எல்லாவிதப் பாவினங்களும் பெரும்பாலும் மெல்லிசையாகவே வரும்.

தென்பாங்கில் (மாதோட்டப்பாங்கில்) பாத்திரங்கள் தத்தம் நிகழ்ச்சி முடியப் போய்வரும். ஒரு பாத்திரம் எத்தனை முறை யும் போய்வரலாம். இவ்வொரு வரவிற்கும் செலவிற்கும் தனித்தனிக் தருக்களும், சிந்துகளும் அவற்றிற்குரிய ஆடல் முறைகளும் உண்டு. உதாரணமாக ஞானசுவந்தரி நாடகத்திலே தருமர் ஏழு தடவையும் புலேந்திரன் பதினெட்டு தடவையும் தேரன் தூவர். வடபாங்கில் (யாழ்ப்பாணப் பாங்கு) ஒரு பாத்திரம் ஒரு முறையே வரவுக் கவியுடன் ஆடல் தருச் சொல்லி வரலாம். அப்பாத்திர நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் போகும் நியதியில்லை. அப்பாத்திரம் மேலும் தேரன் வேண்டுமாயின் வரவில்லாமலே கலந்து கொள்ளும். கதை முழுவதும் தரு, சிந்து, வண்ணம் ஆகியவற்றுறுப்பாடுப்படும் கவி, இன்னிசை போன்ற பாவினங்கள் உள்ளுரக்கலந்து நிற்கும். ஒரே கதையை ஒருவர் மாதோட்டப்பாங்கிற் பாட இன்னினுரை யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற் பாடுவர். என்றீக் எம்பரதோர் வரலாற்றைக் குருகு நாட்டுத் தேவர் மாதோட்டப்பாங்கிற் பாட, கீத்தாம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணப்பாங்கிற் பாடனாகும்.

மன்றைக் கூத்துப்பரக்கள் இலக்கிய நயம் மிக்கவை. கடன்மான சொற்கள் இடையிடையே விரலி வருபவை. இத்தகைய சிறந்த இலக்கணங்களை கொண்ட நாடகங்களை இயற்றிய புலவரிற் காலக்கால் முந்தியவர் வோறஞ்சுப் பிள்ளை என்பவர். இவரே மாதோட்ட முதல் நாடக ஆசிரியராகக் கொள்ளப்படுவார். பதி

நேழாம் நாற்றுண்டின் முற்பகுதிக்குரிய லோறஞ்சுப்பிள்ளை இயற்றிய மூலிராசாக்கள் வாசகப் பாவே முதன்முதல் யாக்கப் பட்ட நாடகங்களைக் கொள்வர். இது மாதோட்டப் பாங்கிலே ஆக்கப்பட்டது. இவரிடம் கற்ற மாணவருட் குறிப்பிடற்குரிய வர் கோதுகப்பித்தான் நாடகம் பாடிய சந்தியோகுப் புலவர், மரிகருதாள் பாடிய வெள்ளைப்புலவர், திருச்செல்வர் நாடகம் பாடிய குருகுல நாட்டுத் தேவர் முதலியோர். இவர்கள் யாவரும் தமது நாடகங்களைத் தென்பாங்கிற் பாடினர். லோறஞ்சுப்பிள்ளையின் பேரனுகீய கீத்தாம்பிள்ளை எருமைநாடகம், நொண்டி நாடகம், எம்பரதோர் நாடகம் ஆகியவற்றை யாழிப்பாணப் பாங்கெனப்படும் வடமெட்டிற் பாடினார். இந்நாடகங்களை விடத் தெரியநாதர் நாடகம், சித்திரம்பிள்ளை நாடகம், ஞாசாவுந்தரி நாடகம், காஞ்ச நாடகம், சாந்தாபி நாடகம், இலேனேன் கன்னி நாடகம், மத்தேச அப்போதலர் நாடகம், அகினேசகன் னி நாடகம், நாய் நாடகம், என்ற பல நாடகங்கள் மாதோட்டப் புலவர்களாற் பாடப்பட்டன.

நாடங்களின் கருக்கங்களாக அமைவன வாசகப் பாக்கள். வாசகப்பா என்ற சொல் வசனம் கலந்த பாட்டு எனப் பொருள்படும். ஒரே கதையை நாடகமாகவும், வாசகப்பாவாக வும் பாடுதல் உண்டு. உதாரணமாக அந்தோணியார் நாடகம், அந்தோணியார் வாசகப்பா, சந்தோம்மையார் நாடகம், சந்தோம்மையார் வாசகப்பா, முன்றிராசாக்கள், நாடகம், மூன்றாக்கள் நாடகம், நாடகம், என்ற பல நாடகங்கள் மாதோட்டப் புலவர்களாற் பாடப்பட்டன.

மன்னார்க் கூத்துக்களில் மட்டக்களப்புக் கூத்துக்களைப் போல ஆடல் பிரதான இடம் பெறுவதில்லை. இடைக் காலத்தில் கூத்திலிருந்து ஆடல் விலகிச்சொன்றமைக்கு இக்கூத்துக்கள் உதாரணங்களாகும். மன்னார்க் கூத்துக்கள் கத்தோலிக்க மதம்சார்ந்த கதைக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருப்பது இதன் இல்லை குறை தனித் துவமாகும். இடைக்காலத்தில் ஈழத்துக் கூத்து மரபு கிறித்தவர்கள் கைபட்டு வேறொரு நிலைக்குச் சென்றமையை இது காட்டுகிறது. மதம் பரப்ப இங்கு வந்த கிறித்தவர்கள் மக்களோடு கொடர்புகடைய கூத்ததையே தமது பிரதான ஆடமோக அன்று கொண்டனர். இம் முயற்சி மன்னிரும் செல்வாக்குப் பெற்றமையினுலையே மன்னார்க் கூத்துமரபில் கிறித்தவம் சார்ந்த கதைகள் பிரதான இடம் பெற்றன.

மன்னாருக்கு அடுத்து, கூத்து மரபை இன்றும் பேசுவும் பிரதேசம் யாழிப்பாணத்திலே தென்மோடி

வடமோடி மரபுகள் இருந்துள்ளன. வடடுக்கோட்டைப் பகுதி யில் வழங்கும் கூத்து மரபு வடமோடிக்கு அன்மியதாக இருக்கிறது. யாழிப்பாணக் கரையோரப்பகுதிகளில் ஆடப்படும் கூத்துக்கள் தென்மோடிச் சாயல் உடையவை. இவை தாம் மன்னாருப்பகுதியில் யாழிப்பாணப் பாங்கு என்ற பெயருடன் சென்றவையாய் இருக்க வேண்டும். மன்னாரில் வழங்கும் யாழிப்பாணப் பாங்கு என அழைக்கப்படும் கூத்துக்களுக்கும், யாழிப்பாணக் கரையோரப்பகுதியிலாடப்படும் கூத்துக்களுக்குமிடையே கதைப்பொருள். பாடல் வகைகள், நாடக அமைப்பு ஆசியவற்றிற் காணப்படும் ஏற்றுக்கைகள் இதனை உறுதிப்படுத்தகிறன. யாழிப்பாணத்தில் இன்றும் இத்தகைய கூத்துக்கள் விடிய வடிய ஆடப்படுகின்றன. இன்று இத்தகைய கூத்துக்கள் கிறித்தவர் மத்தியிலேயே செல்வாக்குற்றிருப்பினும் முன்னர் இந்துக்கள் மத்தியிலும் இக்கூத்துக்கள் செல்வாக்குற்றிருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உண்டு. வீர குமாரன் நாடகம், இராம நாடகம். அனுகுத்திர நாடகம் என்பனவற்றைச் சொல்புவலவர்கள் எழுதியுள்ளனர். ஆறுமுகநாவலரின் தந்தை கந்தப்பிள்ளை ஒரு நாடக ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் எழுதி ய முற்றுப் பெருத நாடகம் ஒன்றினை ஆறுமுகநாவலர் முடித்து வைத்தார். வடடுக்கோட்டையில் இன்றும் ஆடப்படும் சடாகரன் வதை யும் இம் மரபிற்கு உதாரணமாகும். எனினும் பார்சி வழி நாடக மரபினாலும் ஆங்கிலக் கல்வி வருகையாலும் இக் கூத்து மரபு யாழிப்பாணத்தில் வெகு காலத்திற்கு முன்னரேயே அருளி விட்டது எனலாம். ஆம்பத்தில் யாழிப்பாணத்திலும் வட்டக்களரி முறை இருந்திருக்க வேண்டும். பின்னாற் பார்சி வழி நாடக மரபின் காரணமாக வட்டக் களரி அமைப்பு மாறி முப்பக்கமும் அடைக்கப்பட்ட மேடையமைப்பு முறையுருவானது, இம்மேடை கொட்டகை என அழைக்கப்பட்டது. இக் 'கொட்டகையிலே கர்நாடக இசையிலமைந்த இசை நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன. இவ்விசை நாடகங்களில் அன்று இசைக்கு ஏற்பாடு கூடும் அமைந்திருந்தன. கொட்டகையில் நாடகம் நடத்தப்பட்டமையினும் கூத்து மரபில் வந்த தமிழர் இதனைக் கொட்டகைக் கூத்து' என அழைத்தனர். இம் மரபு இருபதாம் நூற்றுண்டு ஆரம்பத்தில் ஈழத்திலேற்பட்ட புது மரபாகும். நாடக இசையை இந்நாடகத்தின் சிறப்பங்களும். இம் மரபின் வருகையினால் ஆடல் அமிசம் யாழிப்பாணக் கூத்தில் மெல்ல மெல்ல அருகலையிற்று. பாடலே பிரதானமாயிற்று. இலங்கையின் மற்றப் பகுதிகளிலும் பார்ச்க வடபகுதியிலேயே இம்மரபு ஓங்கி வளர்ந்தது. இந்நாடகத்தை நடத்துவோர் அன்னவியார் என அழைக்கப்பட்டார். தலைசிறந்த அன்னனுவிமார்

பலர் வடபகுதியில் தோன்றினர். அண்ணுவி ஆழ்வார் எனப் படும் என். வி. கிருஷ்ணாழ்வார். பழன் செல்லியா, இனு வி ஸ் நாகவிங்கம் முதலியோர் இம் மரபு வழி நாடகங்களிலே துறை போகிய கலைஞர்களாக அன்று கணிக்கப்பட்டனர்.

தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் ஈழக்கத்திலே பல நூற்றுண்டுகளாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக வரும்ந்து வந்த பகுதிகளுள் வட மேற்குப் பகுதியும் ஒன்றாகும். நீர்கொழும்பு தொடக்கம் புத்தளம் வரையுள்ள நிலப்பரப்பு பழங் காலத்திலே தமிழ் இந்துக்கள் வாழ்ந்த பகுதியாகத் திகழ்ந்தது. பண்டைக்காலத்தில் இந் நிலப்பரப்பில் தமிழ் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேன்மை கொள் கைவம் பொதுமக்களின் மதமாக இருந்தது. காலக் கிரமத்தில் இப்பகுதியிலே வாழும் மக்கள் தம் மதத்தையும் மொழியையும் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டபோதும், இன்றும் ஆங்காங்குப் பல இடங்களில் தனித் தமிழ்க் கிராமங்களையும் இந்துக் கிராமங்களையும் காணலாம்.

இப் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் பேசும் மக்களின் வாழ்க்கையை உருப்படுத்தியது சிலாபத்திலுள்ள முனீஸ்வரம் என்னும் கோயிலாகும். இக்கோயிலின் கும்பாபிஷேகத்தைக் குளக் கோட்டு மகராசன் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டால் நடத்தினுடைனக் கூறுவர். இக்கோயிலைச் சேர்ந்த பூமிகள் 64 கிராமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கிராமத்தினரும் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் வரையறுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கிராமத்து மக்களும் செய்த பணிகளின் தோழபுகளிலே காணலாம்.

இக்கோயிலில் இராப்புசை முடிந்த பின்னர் நாடகப்புசை நடைபெற்றது. கோயில் முற்றத்திலே கூடியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மூன்றிலையிற் கூத்துக்களாடப்பட்டன. மநுதங்களுத்திற் பாரதக் கதைப்படிப்பு, வசந்தன் அம்மாணப்படிப்பு நாட்டுக் கூத்துக்கள் ஆகியன தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்தன. நாட்டுக் கூத்துக்களில் முக்கியமாக வாளபிமன் நாடகமும், மார்க்கண்டன் நாடகமும் ஆண்டுதோறும் கோயில் மூன்றிலில் நடிக்கப்பட்டன. கோயில்களுக்கு அணித்தாயுள்ள வெளிப்புறங்களிலே களரி அமைத்துக் கூத்துக்கள் ஆடப்பட்டன. பழைய முறைப்படி ஆடவரே இப்பகுதியிற் பெண்வேடம் கட்டி ஆடுவர். இப்பகுதியில் ஆடப்பட்ட வாளபிமன் நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போது கிடைத்துள்ள கூத்து நாட்களில் மிகப்பழையது இது. பாவலர் சரித்திர தீபகம், ஈழநாட்டுப் புல

வர் சரித்திரம், தமிழ்முத்துவின் சரித்திரம், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம். கைமன் காசிச் செட்டியின் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை போன்ற நூல்களின் உதவி கொண்டு ஈழத்து நாடக வரலாற்றை ஆராயுமிடத்து, ஈழத்தில் நாடகங்களை முதலில் ஆக்கியவர் கணபதிஜௌயர் எனத் தெரிகிறது. வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கணபதிஜௌயர் இயற்றிய நாடகங்களுள் ஒன்று வாளபிமன் நாடகம். அருச்சுனன் மகனுகிய அபிமன்னன் வாட்போரினுல் பலராமனின் மகள் சுந்தரியை (சுசிரேகையை) அடைந்த வரலாற்றை இந்நாடகம் கூறுகின்றது. வாள் அபிமன்னன் என்பது, வாளபிமன் என மருவி வழங்கலாயிற்று ஈழத்தில் வழங்கும் கூத்துக்களிற் பல யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர்களாற் பாடப்பட்டவை. சில மட்டக்களப்பு, மன்னர், சிலாபர் போன்ற இடங்களிலுள்ள புலவராற் பாடப்பட்டவை. இன்னும் சில அவ்விடங்களிலுள்ள புலவர்களினால் மாற்றிச் சேர்க்கப்பட்டவை. இவ்வாறு சில மாற்றங்களோடு அமைக்கப்பட்டதே சிலாபத்தில் வழங்கிய வாளபிமன் நாடகம். சிலாபப் பகுதிக் கூத்துக்கள் ஆட்டலும் பாடலும் உடையனவாயிருந்தன. இப்பகுதிக் கூத்துக்களின் ஆட்டம் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பிற பகுதி ஆட்டத்திலிருந்து சிற்சில வேறுபாடுடைய தாகக் காணப்பட்டபோதும் பெரும்பாலும் ஏனையபகுதி ஆட்டத்தை ஒக்கிருக்கின்றது. இம்மரபு இன்று சிலாபப் பகுதியில் அருகிவிட்டமை மனம் வருந்தற்குரியதே.

தமிழர் வாழும் வன்னிப் பிரதேசத்தில் மூல்கூத்தீவுப் பகுதியிற் கூத்து மரபுகள் இன்றும் பேணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணக் கூத்து மரபு அங்கு பல இடங்களிற் பரவியிருப்பினும் மூல்கூத்தீவுப்புக்குரிய கூத்து மரபினை அங்கு ஆடப்படும் கோவலன் கூத்தில்லையே காணலாம். வற்றுப்பப்ளை கண்ணகி அமைன் கோவில் ஆண்டுப் பூசையில் இக்கோவலன் கூத்து ஆடப்படுகிறது. தென்மேட்டிச் சாயலுடைய இக்கூத்து, ஆட்ட முறையிலும், பாடல் அமைப்பிலும், உடை அமைப்பிலும் மட்டக்களப்புக் கென்மோடியை ஒக்கத்து. இக்கூத்தில் வரும் வஞ்சிப்பத்தகள் ஆட்டம் விறுவிறுப்பும் உழுகம் நிறைந்தது. இவ்வாட்டமுறைகள் யாவும் அவசியம் பேணிப்பாதுகாக்கப்பட வேண்டியனவு.

ஆங்கிலையர் டிப்ரந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை ஆரம்பித்த பின்னர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இக்குத் தொழில் நிமித்தம் கொண்டு வரப்பட்டவர்களே. மலைநாட்டுத் தமிழர்கள். அவர்கள் இங்கு வரும்போது தமிழுடன் தமது கிராமியக் கலைகளையும் கொண்டு வந்தனர். கரகம், காவடி, தப்பு (மேனம்) அடித்தல் என்னும் கிராமியக் கலைகளுடன் அருச்சுனன் தபசு, காமன் கூக்கு ஆகிய இரு கூத்துக்களையும் அவர்கள் ஈழத்திற்குக் கொண்டந்த

நர். காமன் கூத்து மலைநாட்டுத் தமிழர் மத்தியில் நடைபெறும் சமயச் சடங்கு சார்ந்த ஒரு நாடகமாகும். மன்மதனைச் சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணுற சூட்டெரிப்பதையும் ரதி சிவனிடம் வரம் வேண்டுவதையும் இந்நாடகம் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது. காமனுக்கும் ரதிக்கும் இருவர் வேடமிட்டு அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்வது முதல் சிவன்மீது இக்காமன் சென்று அம்பு எய்வது, சிவன் அவனை ஏரிப்பது, பின்னர் காமனின் அஸ்தியைக் கரைப்பதூடாக மறுநாள் ரதி சிவனைத் துதித்து வரம் வேண்டும்வரை இந்நாடகம் நடைபெறும். சிவனை வனங்கிமக்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்பூர் ஆரத்தி எடுத்தலும் உண்டு. இங்கு ஒரே மேடையாகவும் பார்வையாளர்களாகவும் அமைய இக்காமன் கூத்து நடைபெறும். மக்கள் ஒரே நேரத்தில் இந்நாடகத்திற் பார்வையாளராயும் பங்களராயும் கடமை புரிவர்.

மலைநாட்டுத் தமிழர் மத்தியிலாடப்படும் இன்னொரு கூத்து அருச்சனன் தபச ஆகும். மட்டக்களப்புப் பகுதியிலாடப்படும் அருச்சனன் தபச நாடகத்திற்கும் இந்நாடகத்திற்குமிடையே அளிக்கை முறையிற் பலத்த வேறுபாடுகளுண்டு. மட்டக்களப்பில் அருச்சனன் தபச நாடகம் முழுக்க முழுக்க ஒரு பொழுது போக்கிற்குரிய நாடகமாகவே அமைய, இங்கு அருச்சனன் தபச சமயச் சடங்கோட்டைணந்த ஒரு நாடகமாக நடைபெறுகிறது. அருச்சனன் தபச செய்தல், சிவன் வரல், பஞ்சபாண்டவர் வரவு ஆகிய அமசங்களை இக்கூத்துக் கொண்டுள்ளது. பஞ்சபாண்ட வருக்கும் சிவனுக்கும் ஆரத்தி எடுத்துக் கீதீபம் காட்டி வணங்கி மக்கள் வரவேற்பர். இங்கும் மக்கள் பார்வையாளராயும் பங்களாராயும் இருப்பதையே காணுகிறோம். இவ்விரு நாடகங்களும் ஆடலும் பாடலும் நிரமபியகை. இரு நாடகங்களிலும் வரும் சிவன் ஆட்டம் குறிப்பிடற்குரியது. இந்நாடகத்திற்கு தப்பு என்ற மேளக்கருவி உபயோகக்கப்படுகிறது. கம்பால் இத்தபயில் அடித்து, எழுபப்படும் ஒசைக்குத் தகவே சிவன் ஆடி வருவார். திறந்த வெளியே மேடையாக அமைய முழு ஊரும் பங்கு கொள்ளும் வகையில் நடைபெறும் இம் மலைநாட்டுக் கூத்துக் களில் மக்கள் கொள்ளும் பங்கு இந்துக் கோயில்களில் நடைபெறும் சூரன் போகரை நினைவுட்டுகிறது.

மேற்கூறிய தகவல்களிலிருந்து தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களில்லாம் ஒரு கூத்து மரபு பண்டு தொட்டு இருந்து வந்தது என்பதை அறிகிறோம். பார்சி வழி நாடக மரபினால் வந்த கொட்டகைக் கூத்து மரபும், இந்தியத் தமிழர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட காமன் கூத்தும் அருச்சனன் தபசக் கூத்து மரபுகளும் ஈழக்குத் தமிழனிலை காலான்றி ஈழக்குத் தமிழரின் கூத்து மரபுடன் இணைந்து விட்டதையெயும் கண்டோம். ஈழச் தமிழரின் கூத்து மரபு சிங்களவர் மத்தியிலும் செல்வாக்குற்று

அவர்களின் நாடக மரபும் வளர உந்து சக்தியாக அமைந்தது. சிங்கள மக்களின், 'நாடகம்' எனும் நாடகவழவத்திற்கு மூல ஈற்றுக்கள் ஈழக்குத் துக்க கிழிக்கூத்துக்களே. பேராசிரியர் சரத்சந்திரா தமிழ்க் கூத்துக்கள் சிங்கள நாடகம் வளர உதவினான்று நன்றியோடு நினைவு கூருகிறார்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் வழங்கும் நாடகங்களே இவ்வகையில் சிங்கள 'நாடகம்'வைப் பாதித்த நாடகங்களாயிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நாடகம் என்னும் சிங்கள நாடக முறை மன்னார் நாடகங்களின் அமைப்பைப் பின்பற்றியுள்ளது. தென் பாங்கு, வடபாங்கு என்ற பாகுபாடு சிங்களத்திற் காணப்படாதபோதும் நாடக அமைப்பும் பாவகைகளும் மக்குரப்பகுதிக் கூத்துக்கள் போன்றவையே. விருத்தம், இன்னிசை, கவிப்பா, கவி, கொச்சகம், வெண்பா, தோடயம் போன்ற பாக்களும் பாவி னங்களும் சிங்கள நாடகங்களிலும் அதே பெயர்களுடன் விளங்கின்றன. தமிழ்லையுள்ள ஸ்தாக்கியார் நாடகம், மூவிராசாக்கள் கூனராச நாடகம், ஞானசுவந்தரி நாடகம், முகவியன் ஸ்தாக்கியர். ராஜ துங்கட்டுவ, ஞானசுவந்தரி என்ற பெயர்களிலே தமிழ் நாடகங்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களாக அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில் ஈழக்குத் தமிழ்க் கூத்து மரபு சிங்கள மக்களின் கூத்து மரபின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணை புரிந்துள்ளது.

இன்று வரை பல கூத்து நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன 1952 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இக்கூத்துக்களைப் பாதுகாக்கவும், பேணவும் பல முயற்சிகள் அரசுமட்டத்திலும், அறிஞர் மட்டத்திலும் ஆர்வலர் மட்டத்திலும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. மட்டக்களப்புக் கூத்துக்களைப் பற்றிப் பல ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. அதேபோல மன்னார், யாழ்ப்பாணக் கூத்துக்கள் பற்றியும் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அந்தியத் தாக்கம் ஏற்பட்டும் இன்றும் மக்கள் மத்தியில் இக்கூத்து மரபு அழியாமல் இருப்பது இம்மரபு, மக்கள் வாழ்வுடன் பின்னிப்பினைந்திருப்பதால்லனரே.

இன்றைய காலம் மாறிவரும் காலமாகும். அந்தியம் என்னும் பெருவெள்ளத்தினால் எமது கலை, கலசாரம் அடித்துச் செல்லப் பட்டு விடுமே என்ற ஜயப்பாட்டுடன் அறிஞரும், ஆர்வலரும் வாழும் காலம். இக்காலகட்டத்தில் நமது பாரம்பரியத்தின் வேர்களைத் தேடுவதும். அவற்றை வெளியே கொண்டு வருவதும், மக்கள் மத்தியிற் பரப்புவதும் அறிஞர் தம் கடமையாகும். நமது எதிர்காலச் சந்ததியினர்க்கு நாம் கையளிக்க வேண்டிய மாபுகளுள் நமது கூத்து மரபும் ஒன்றாகும்.

வென்னும் முகூர்த்தமதில்—சீராண செல்வத் திருவோண நாளையிலே, பேராளன் வந்து பிறந்தான்” எனக் கிருஷ்ணனின் பிறப்பைக் கூறுகின்றது கஞ்சன் அம்மாளை.

வைகாசித் திங்களில் வரும் அந்தக் கிருவோண நாளிலேயே பெரும்பாலும் மட்டக்களப்பு மகாவிஷ்ணு கோயில்களில் உற்சவம் தொடங்குகிறது. விஷ்ணு உற்சவத்தை மட்டக்களப்பில், ‘கிருஷ்ணன் கோயிற் சடங்கு’ என்றே கூறுவர். கண்ணகையம்மன் உற்சவத்தைக் ‘கண்ணகியம்மன் சடங்கு’ என்று குறிப்பிடும் வழக்குடன் இஃகு ஒக்திருக்கின்றது. ‘சடங்கு’ என்ற சொல்லிற்குக் கிருமணம் என்ற பொருள் உண்டு. விஷ்ணு கோயில் உற்சவத்தின் இறதி நாளி ற் கிருஷ்ணனுக்குத் திருமண வைபவமொன்றும் நிகழ்வதனுக் கிள்வந்தும் சடங்கு என்ற பெயராற் குரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கண்ணகை உற்சவத்திலும் குரிர்த்திக்கு முன்னாங்கள் இரவில் நிகழ்வதூ கலியாணச் சடங்கு எனப்படுகின்றது. விஷ்ணு கோயிலில் நிகழும் இச்சடங்கைக் ‘கலியாணப் படிப்பு’ என்று கூறுவது முண்டு. அன்றிரவு கஞ்சன் அம்மாளையிலுள்ள உருப்பினிக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்த பகுதி படிக்கப்படுவதால் அன்றைய உற்சவம் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

பொதுவாக மட்டக்களப்பிலுள்ள கோயில்களின் உற்சவத் தொடக்கத்தைக் ‘கதவு திறத்தல்’ என்பர். கண்ணகையம்மன் கோயில்கள் ஆண்டு முழுவதும் பூட்டியே வைக்கப்பட்டிருக்கும். வருடத்தில் நடக்கும் ஒரேயொரு உற்சவத்துக்காகவே அங்கு வருடத்தில் முதல் முதலாகக் கதவு திறக்கப்படும். இதனுடைய போலும் எல்லாக் கோயில்களின் உற்சவத் தொடக்கமும் கதவு திறத்தல் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்பு விஷ்ணு கோயில்களிற் கதவு திறக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து உற்சவ இறதிநாட் கலியாணச் சடங்குவரை, கஞ்சன் அம்மாளை ஒவ்வொரு நாளும் தொடர்பாகக் கிரமமாகப் படிக்கப்படுகின்றது. ‘கஞ்சன் அம்மாளை’ ஏட்டுப் பிரதி கணேயே கோயில்களிற் பயன்படுத்துவர். உற்சவ காலத்திற் படிக்கப்படும்போது, ஏட்டுடைய வைப்பதற்கென, ஒரு பெட்டி உண்டு. அப்பெட்டி ‘ஏட்டுப் பெட்டி’ என வழங்கப்படும் கடவுளுக்கு மட்டவைப்பது போல, ஏட்டுப்பெட்டியிலும் ஒரு மட்டவைக்கப்படுவது வழக்கம்.

ஸ்ரீமந்தூபத் தமிழ்நாட்டில் ஊழ்யை உற்றுவாரு

2

இலங்கையில் தமிழர் வாழும் பகுதிகளில் விஷ்ணு வழிபாடு சிறப்புற்று விராம்பது மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலாகும். அங்குள்ள தமிழரிற் பெரும்பாள்க்கமோர் சைவ சமயிகளாயினும், அவர்கள் விஷ்ணுவையும் வழிபட்டு வருகின்றனர். ஆங்காங்கு பல விஷ்ணு கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. வந்தாறு மூலை, திமிலதீவு, குநக்கன்மடம், கனுகாவளை, கல்லடி, காரரதீவு பழுகாணம், தம்பிலுவில் போன்ற இடங்களிலுள்ள விஷ்ணு கோயில்களிலே திருமால் வழிபாடு இன்றும் முறைப்படி நடந்து வருகின்றது.

திருமாலுக்குச் சக்தி தங்கையாவன்; இதனால், மட்டக்களப்பிலுள்ள கண்ணகியம்மன் உற்சவங்கள் முடிவடைந்ததைக் கொடர்ந்து, விஷ்ணு கோயில்களில் உற்சவங்கள் ஆரம்பமாகின்றன. கிருஷ்ணனிற் பிறந்த நட்சத்திரம் திருவோணம். “ஒன்பது கோஞ்சம் உறவு செய்யும் வேளாயிலே, இன்பகுதி தவசி

மட்டக்களப்பிலுள்ள விஷ்ணு கோயில்களிலே தொடக்கக் காலங்களில் வெறுஞ் சடங்குகளே நடந்து வந்தன. அப்போது திருவிழாக்கள் நிகழ்ந்தனவென்தெரியவில்லை. அவிர்ப்பாகங்கள் படைக்கப்பட்ட பூசையோடு, நாள்தோறும் 'கஞ்சன் அம்மாஜீ' படிக்கப்பட்டு வந்தது.

திமிலதீவு விஷ்ணு கோயில் உற்சவம் ஒடு தனியான அமைப்போடு நிகழ்வதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். வெறும் சடங்கு என்ற நிலையிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்று, திருவிழாவாக மலர்ந்து, ஒரு தனித்தன்மையோடு அது அங்கு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. கொடியேற்ற வைபவம் விஷ்ணு கோயில்களில் இல்லை. அங்கு முதல்நாள் நிகழ்ச்சி 'மாங்கனி பறித்தல்' என்ற பெயரோடு நடைபெறுகின்றது. 'கஞ்சன் அம்மாஜீ' அன்று தொடக்கத்திலிருந்து படிக்கப்பட்டு, வேட்டைக்குச் சென்று மாங்கனி பறித்தலோடு நிறுத்தப்பட்டதும் திருவிழா தொடங்கும்; வாகனத்தில் விஷ்ணு எழுந்தருளிக் கோயில் வலம் வருவர். அத்தோடு கஞ்சன் வேட்டைக்குச் சென்று மாங்கனி பறித்தலும், அதன்பின் முனிவன் வந்து சாபமிடுதலும் நடத்திக் காட்டப்படுகின்றன. கனி பறித்தல், பூதகி வதை, மருதுகால் சாய்தல், கன்றுகொண்டு கனிக்கெறிதல், சூத்தரைக் கொல்லுதல், கருக்குருள்வதை, கஞ்சசும்மாரம், கலியாணச் சடங்கு என்ற வரிசையில் நிகழ்ச்சிகளை எட்டு நாட்களாகத் திருவிழா வில் நடித்துக் காட்டுவர். கஞ்ச சம்மாரத்திலன்று பெருந்திரளான மக்கள் கூடுவர். கஞ்சன்போர் நிகழ்த்தப்பட்டு, கஞ்சன் வெற்றிகொள்ளப்பட்டு, அவனது கமக்கிரியைகள் தத்துப்பாகக் காட்டப்படும். இறுதி நாளிற் கலியாணச் சடங்கு மிக விமரிசையாக நடைபெறும். வரிசைக்கிரமமான கிரியைகளுடன் ஓர் இளம் வேப்பஸ்கள்றைக் கலியாணக் காலாக வெட்டி வருவார்கள். அதைக் கலியாணப் பந்தலில் நட்டு, அடுக்குஞ்சாகப் பல சேலைகளை ஆணிவர். பின்னர் ஓமம் வளர்த்துத் தாவி கட்டப்படும். கலியாணச் சடங்குடன் விழா முற்றுப் பெறும். அடுத்த நாள் அழுது கொடுக்கப்படுவதுடன் யாவும் இனிது நிறைவேறுகின்றன.

வந்தாறுமூலையிலுள்ள விஷ்ணு கோயிலில் விஷ்ணு வழி பாட்டின் முழுமையைக் காணலாம். விஷ்ணு அவதாரம் பற்றிய சூத்துக்கள் ஆடுவதும், உற்சவத்தின்போது விஷ்ணு வரலாற்றை வருணிக்கும்காரக மக்கள் தமிழைக் கண்ணது கோத்திரமாகப் பாவித்து ஆடல் பாடவுகளில் கட்டுப்படுவதும் அங்கு நடைபெறுகின்றன. அங்கு ஆணிப்பூஜையில் நடக்கும்

தீச்தத்தின்போது தயிர்முட்டி விளையாட்டும் நடைபெறும். இதிலே ஆழ்வார் பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. பெரியாழ்வார் கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பாடிய பாடல்கள் சிறப்பாகப் பாடப்படும், தால், தொட்டில், சப்பாணியெனப் பாடல்கள் பாடுவர். பாடல் முடியக் கண்ணன் தயிர்முட்டி களுடெடுக்கச் செல்வதும், தாயார் அவளைக் கட்டுதலும், இறுதியில் அச்சோப் பாடல் பாடுவதும் இடம்பெறும்.

வந்தாறுமூலையிலுள்ள பலர் தாமோதரன், பரசுராமன், அசோகதை, தேவகி போன்ற பெயர்கள் தரித்திருப்பது அங்கு விஷ்ணு வழிபாட்டின் செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றது. தன்னுலை வல்லிப்பா ஆழ்வார் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலுள்ள வர்கள் பெயர்கள் ஆழ்வாப்பிள்ளை, இலட்சமிப்பிள்ளை, பால்சிருஷ்ணன், நாராயணப்பிள்ளை, கோவிந்தர், கிருஷ்ணசாமி இராமநாதன், சீதை, கிருஷ்ணபிள்ளை, தாமோதரம்பிள்ளை, முகுந்தன், முரளி, யசோகதை, என அமைந்திருப்பதோடு இது ஒப்பிட்டு நோக்கற்பாலது.

மட்டக்களப்பில் நிலவும் விஷ்ணு வழிபாட்டினை நோக்கும் போது, மாடு ஏராளமாக இருந்த பகுதிகளிலேயே தொடக்கக் காலத்தில் இவ்வழிபாடு இருந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. மாடுகளைக் காப்பவன் கண்ணன் என்ற அடிப்படையிலே, மாடுகளை ஏராளமாகப் பேணிய பகுதிகளில் இவ்வழிபாட்டினை மேற்கொண்டு நக்கக்கூடும். வந்தாறுமூலையில் இன்றும் காணப்படும் வழக்கங்கள் இதற்கு ஆதாரமாக உள்ளன, மாட்டுப்பட்டியில் முதன் முதற் கண்ணின அடைத்துப் பால் கறக்கும்போது, முதன் முதற் கறக்கும் பாற்பிரயோசனம் அணைத்தையும் கண்ணஞலையத்திற் படைக்கவேண்டும்; அன்றேல், துங்கிமித்தங்கள் நடக்குமெனக் கூறுவர். வந்தாறுமூலையில் அதிகமான மக்களிடம் மாடுகள் உண்டு. அத்துடன் மிகத் தொன்மையான கோயில் அது என்றும் கூறப்படுகின்றது. மாட்டை நம்பி அழும் மக்கள் தொன்றுதொட்டுப் பழுகா மத்திலும் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இதனாலேயே அங்கும் ஆவணி அபரபக்கத் திடுவோணத்தில் உற்சவம் தொடங்கிப் பதிவிடும் நாட்களுக்குத் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. மட்டக்களப்பிலுள்ள பழுகமையான பல விஷ்ணு கோயில்கள் குளக்கோட்டன் காலத்திலே அமைக்கப்பட்டனவென மக்கள் கொள்கின்றனர். இதன் உண்மை எவ்வாருவினும், மட்டக்களப்புத் தமிழப்பொதுமக்களின் சமய வாழ்க்கையில் விஷ்ணு வழிபாடு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிறப்பிடத்தைப் பெறுகிற தென்பது வெளிப்படத்.

3

1 - தொற்றுவாய்

யாழ்ப்பாணக் கூடாநாட்டுக்குத் தெற்கே முல்லைத்தீவு 'வவு னியா, மன்னார், திருகோணமலை மாவட்டங்களை உள்ளடக்கி, புதுதளத்தின் சில பகுதிகள் வரை பரந்துள்ள 'வன்னி' என்ற நிலப்பரப்பு, நாட்டார் வழக்கியல் தொடர்பான அடிப்படை ஆய்வுகளை எதிர்நோக்கி நிற்கும் பண்பாட்டுக் களமாகும். இப்பிரதேசத்தின் பல்வேறு கிராமங்களிலும் பயின்று வரும் நாட்டார் இலக்கியம், நாட்டார் கலைகள், கிராமிய வாழ்க்கைகளுறை தொடர்பான அம்சங்கள் என்பவற்றைத் தொகுத்துப் பேணுவதன் மூலமும் அவற்றை ஆய்வுக்குட்படுக்குவதன் மூலமுமே அழக்குத் தமிழர் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதி வரலாற்றை நாம் கண்டறிய முடியும்.

நாட்டார் இலக்கியத்தின் ஒரு முக்கிய கூரை விளங்குவது நாட்டார் பாடல்கள், இவை நாட்டுப் பாடல், கிராமியப் பாடல்

முகவிய பெயர்களிலும் வழங்குவன. நாகரிகச் சாயம் பூசப்படாத கிராமியத்தின் இதயத் துடிப்புக்களையும் என்னக் கோலங்களையும் இசையுடன் கலந்து வழங்கும் இவை வாய் மொழியாகப் பேணப்பட்டு வருவன. வன்னிப் பிரதேசத்தின் பல்வேறு கிராமங்களிலும் இவ்வகைப் பாடல்கள் பயின்வதை இன்றும் அவதானிக்கலாம்.

வன்னியில் இத்தகைய பாடல்களைத் தொகுத்து அச்சேற்றும் முயற்சி ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொடங்கி விட்டதெனத் தெரிகிறது. முன்னியவளை சி. ச. அரியக்குட்டிப்பிள்ளை என்பார். அருவிச்சிந்து. கிரையப்பரப்பள்ளு, பண்டிப்பள்ளு குருவிப்பள்ளு என்ற தலைப்பில் அமைந்த ஒரு நூலைப் பதிப்பிடதுவள்ளார். இந்நூலின் வெளியிட்டாண்டு தொடர்பான தகவல்களின்படி இம் முயற்சி 1930 ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டது, எனத் தெரிகிறது. கீழ்க் கரவை வ. கணபதிப்பிள்ளை என்பவர் 1934 ஆம் ஆண்டில் வேலப் பணிக்கர் ஒப்பாரி என்ற நூலைப் பதிப்பிடதார். மன்னார் மாவட்ட நாட்டுப் பாடல்களைப் பதிப்பிக்கும் வாய்ப்பு 1954 ஆம் ஆண்டில் எமக்குக் கிடைத்தது. மன்னார் நாட்டுப் பாடல்கள் என்ற தலைப்பில் அத் தொகுப்பு அமைந்தது. 1980 இல் செல்லையா மெற்றுள்ள மயில் என்பார் தொகுத்த வன்னிவள நாட்டுப்பாடல்கள் பெரும் பாலும் முல்லைத்தீவு மாவட்டப் பகுதிக் கிராமங்களிற் பயிறும் நாட்டுப் பாடல்களைக் கொண்டது. இவ்வாறு அமைந்த நாட்டுப் பாடல்கள் மூலம் நூல் தொகுப்புகளை ஒப்பியல் நோக்கில் அனுகூவதன்மூலம் வன்னியின் இரு மாவட்டங்களின் நாட்டுப் பாடலிலக்கிய இயல்புகளைக் கொண்டுணர்வதே இவ்வாய்வுரையின் நோக்கமாகும். சி. ச. அரியக்குட்டிப்பிள்ளையின் தொகுப்பில் அமைந்த கிரையப்பர் பண்ணு, பிரபந்த இயல்புடையதாதலால் அதைத் தவிர்த்து ஏனைய பாடற் பகுதிகளே நாட்டுப் பாடல்களாகக் கொண்டப்பட்டு இங்கு நோக்கப்படுகின்றன.

2 - பொது அம்சங்கள்

நாட்டுப் பாடல்கள் எனப்படுபவை கிராமத்தின் சாதாரண பொது மனிதனின் தொழில் முறைகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள் இன்ப துங்ப அனுபவங்கள் என்பவற்றினடியாக எழும் இயல்பான உணர்வோட்டங்களைப் பொருளாகக் கொள்பவை. குறிப்பிட்ட ஒருவரால் இயற்றப்பட்டவையாக அமையாமல் மக்களின் வாய்மொழியாகவே பிறந்து செவிக்குவியாக வாழ்ந்துவரும் இவை இசை நயம், பேச்சு வழக்கு மொழிப்பயிற்சி ஆகிய பண்புகள் பொருந்தியவை. வன்னியின்

மன்னார்—மூலஸீத்தீவு மாவட்டங்களின் நாட்டுப் பாடல்கள் மேற்படி பண்புகளுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக மருத நில வாழ்க்கை முறையின் வெளிப் பாடுகளாகத் திகழ்ப்பவை.

விவசாயப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகச் கொண்ட மருத நில வாழ்க்கை முறையானது, விதை விதைத்தல், பயிரைக் காத்தல், அருவி வெட்டிப் பயன் கொள்ளுதல், ஓய்வு காலங்களிற் கலைச் சுவையிலே திணைத்தல் என்ற வட்டத்திற்குள் அமைவது. இவற்றோடு தொடர்புடைய செயல்கள், நம்பிக்கை கள், உணர்வு நிலைகள் முதலியன மருத நில நாட்டுப் பாடல்களின் பொருள்களாகின்றன. வன்னிப் பிரதேசத்தின் நாட்டுப் பாடல்களுக்கும் இவை பொருத்தமாக உள்ளன. குறிப்பாக மன்னார்—மூலஸீத்தீவு மாவட்டங்களின் நாட்டுப் பாடல்கள் பல வற்றுக்கும் இவை பொது அடிப்படைகளாக உள்ளன.

பண்டிப்பள்ளு, அருவி வெட்டுப் பாட்டு ஆகியன இவ்வகையில் அமைந்தனவே. வன்னிவள நாட்டுப் பாடல்களில் ஒரு கூரை அமையும் பாடல்களுக்கும் வாழ்க்கை முறையின் நம்பிக்கைகளே அடிப்படை என்பது புலனுகின்றது.

மூலஸீத்தீவு மாவட்டக் கிராமங்களிலே பண்டிப்பள்ளு என்ற பெயரில் வழங்கும் பாடல்கள் மன்னார் மாவட்டத்திலே பள்ளிப் பாடல் என்ற பெயரில் வழங்குவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. பள்ளிகளால் விவசாயத்திற்குரைப்படும் அழிவுகளையும் அவற்றைத் தவிர்ப்பதில் விவசாயி படும் சிரமங்களையும் நகைச்சுவையாக வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாட்டுப் பாடல் வகை வன்னிப் பிரதேசம் முழுவதற்குமான உற்பத்திப் பிரச்சினையைத் தொட்டுள்ளது; விவசாயியின் உடலுழைப்பின் திறனைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது. விவசாயத்திற்கு அழிவு தேடும் பள்ளிகளே கதாபாத்திரங்களாக அமைந்த இப்பள்ளிலே தலைமைப் பள்ளிக் கூறுகூருக,

“வனத்தை யறுத்து நெருப்பைக் கொஞ்சத்தி
மரத்தின் தடிகள் பொறுக்கியே
வளைத்து வேலி நிரைத்துக் கறுத்த
வளர் நெல் வகைகள் தூவியே

புனத்தில் அடரும் கரிகண்டுடனே
புள்ளி மாங்கபல சாதிக்கும்
பிரித்துக் கொடுத்துக் கணக்கு மிஞ்சிய
பொருள் கொண்டேரும் மனிதரே”¹

எனவரும் பாடற்படுசியில் விவசாயத் தொழில் முறைகளையும் உற்பத்தி மட்டத்தையும் கண்டுணரலாம். பண்டிப் பள்ளியே பன்றிகளைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு விவசாயிகளினது பிரச்சினைகள் நகைச்சுவையாகத் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளமை போலக் குருவிப்பன்னிலே குருவிகளைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பாடல்களை வன்னிப்பெரு நிலப் பரப்பின் குறிப்பிட்ட சில மாவட்டங்களுக்கு மட்டும் உரியவை என்று நாம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. வன்னியின் பக்கவேறு கிராமப்புறங்களிலும் இவை பக்கவேறு பாடபேதங்களுடன் வாய்மொழியிற் பயின்று வரலாம்.

விவசாய வாழ்க்கையின் முக்கியமானதொகு தொழில் முறை அருவி வெட்டுதல். ஒரு கமக்காரரின் வயலில் பல தொழிலாளர்கள் இணைந்து நின்று அருவி வெட்டும் முறை “பரத்தை” என வழங்கப்பட்டு வருவதை வன்னிப் பிரதேசத்தில் பரவலாக அவதானிக்கலாம். இக் கூட்டு முயற்சியில் உற்சாகம் தங்கம் வகையில் அருவி வெட்டுப் பாடல்கள் பயில்வன. மூலஸீத்தீவு மாவட்டப் பகுதியிலே விளங்கும் முருகையன் சிந்து என்ற பாடற்பகுதியில்,

“ஆக்திலே தண்ணீர் அலைந்து வருமாப்போல்
அதன் பிறகே புள்ளுக் குரந்து வருமாப்போல்
சேத்திலே தண்ணீர் தெளிந்து வருமாப்போல்
சௌங்கவள் நாகரயினம் மேந்து வருமாப்போல்
வன்னவரி வேங்கை மதத்து வருமாப்போல்
வீட்டிலே கடிநாய் வெருண்டு வருமாப்போல்
சின்னப் புலி தன்னுடைய முறக்கி வருமாப்போல்
நாட்டிலே வாழ்கின்ற நல்லினந் தாரிமார்
நனுகாமல் நிலையருவி விளையாட்டுரே”²

என இவ்வருவி வெட்டுக் காட்சி அத் தொழில்குறைக்குரிய ஒதுச்சுடுடன் பாடலாக வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.
மன்னாரிற் பெரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவரும், பதினெட்டு விருதுடையவரும் சௌலவச் சிறப்பு மிகவருமாகிய சன்மூகம்

சுவகதோர் என்பவருடைய மகன் தொம் அந்தோனி வயிரமுடி காத்த தேவன்; பரத்தைக்கு ஆட்களை அழைத்தலும் அருவி வெட்டுதலும், சூடு மிதிக்கலும், அருவி வெட்டுப் பாட்டால் கூறப்படுகின்றன. தெற்கெசுய்கை வகை தொழிலாளிகள் வருணைன, கூட்டு முயற்சி, விருந்தோம்பல், போற்றுதல் முதலியன இவற்றுள் பொதிந்துள்ளன.

“அருவியதனைச் சினந்து மேறி
அறுத்துச் சென்னைக் குவித்திட
அன்போடவர்க்குச் சம்பா அமுது
கொடுத்துக் கறியின் வகைகளும்
வருசை சேர் பணியாரம் பாலுடன்
வாய்த்த சீனி முக்களிகளும்
வந்தோர்க்களித்துச் சந்தோசத்துடன்
வங்கமை பாரடி பள்ளி’ரீ”:

என வநும் பாடல் அரிவு வெட்டும் திறனையும் அவர்க்களிக் குழு உபகாரங்களையும் புலப்படுத்தி நிற்பது. மருதநில விவசாய வாழ்க்கையின் தொழில்சார் அடிப்படைகளிலான பொதுப் பண்புகளை அவதானிக்கின்ற அதே ஹேணோயில் மன்னார் - மூல்ஸூக்திவு நாட்டுப்பாடல்களுக்கு இடையிலான குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாட்டமச்சங்களையும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இவை அவ்வும் மாவட்டங்களுக்குச் சிறப்பாகவரியவை ஆதலால் சிறப்பு அம்சங்கள் என்ற தலைப்பில் தோக்கலாம்.

3. சிறப்பு அம்சங்கள்

மன்னார் மாவட்ட நாட்டுப் பாடல்களின் சிறப்பு அம்சமாக அபற்றின் காதற் பொருள்களையைக் கூறலாம். பெரும்பாள்களையான பாடல்கள் காதற் பாடல்களாகக் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக இவற்றில் களவுக் காதலே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. காதலன் காதலியைக் களவாற் கூடுவதோடு தொடர்புடையனவும், காதலி காதலனேடு உடன் போக்கு நிகழ்த்தத் துணிதலைப் பொருளாகக் கொண்டனவுமாகவே இவ்வகைப் பாடல்கள் அகமகின்றன. களவிற் கூட வந்த காதலன் காதலியை எதிர்பார்த்து நிற்றல், காதலி காதலனை மனம் முடிக்கு மாறு வற்புறுத்தல் முகவிய வகைகளில் அமையும் இவ்வகைப் பாடல்கள் உலக மொழிகளின் நாட்டுப் பாடல்கள் பலவற்றிலும் பொதுங்காக்க காணக்கூடியவைதாம். எனினும் மன்னார் மாவட்டக் கிராமப் புறங்களுக்கேயுரிய சிறப்பான கருப்பொருட்

மன்னார் - மூல்லைத்தீவு நாட்டுப்பாடல்கள் - ஓர் ஒப்பியல் நோக்கு 21

களில் இவை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதே இவற்றின் தனித்தன்மையாகும்.

காதற் பாடல்களிலே ஒரு வகையாக அமையும் வரிசைத்துரை-மயிலான் பாடல்கள் உடன் போக்குத்துறைசார்ந்தவை. மன்னார் மூல்ஸூக்திக்காரர்க் குளம் திருத்தம் பெறும் மூன், அதன் கற்றூடலில் இன்று குடியேறியுள்ள மக்கள், விடத்தல் வேம்பு, ஆற்றுப்புட்டி புல்லறுத்தான் கண்டல் முதலிய கிராமங்களில் குடியேறியிருந்தனர். இப்புல்லறுத்தான் கண்டலே இவ்வரிசைத்துரை - மயிலான் பாடல்களிற் சின்னாத்தரவை எனப்படுகின்றது. விடத்தல் வேம்பில் வாழ்ந்த வரிசைத்துரை தனது தாயாரின் அண்ணன் மகன் மயிலான் மீது கொண்ட காதல் குடும்பத்தைச் சொத்துக்கடமைப் பங்கீடுகளால் நிறைவேற முடியாது தடைப்பட்டிருந்தது வரிசைத்துரை மயிலானைத் தனியே கண்டு உள்ளத்தைக் கிறந்து காட்டினான். அவனிடம் மனதைப் பறி கொடுத்த மயிலான் ஜரையும் உறவையும் விட்டு அவனுடன் போகத் துடிக்கிறான். இதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இப்பாடல்கள் மன்னார் வட்டாரத்தின் ஒரு கிராமப் புற சமூகத்தினைக் கண் மூன்னே நிறுத்துவன.

“தாகுமென் கண்ணு வா
எனதிட தாய் மாமன் புத்திரனே
சீவி முடியிறுக்க எனக்கொரு
சீப்பொண்டு வாங்கித் தாரும்” : 4 எனக் கேட்க,
அவன்

“ஆனக் கொம்புச் சீப்பாம்
அழிகான கொண்டைக் குச்சாம்
விராமணிச் சேலை தவக்கையும்
வேண்டியே நான் தருவேன்” 5 என்று

பதில் கூறுகிறோன். கிராமப் புற இனம் பெண்ணின் அபிலாகைகளை இவை இயல்பாக உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மன்னார் மாவட்டத்திற் காணப்பெறும் இன்னென்று நாட்டுப் பாடல் வகை நடை வழிக் கீந்து. இது வழி நடைச் சிந்து எனவும் வழங்கும். மன்னார் கடை வீதியிலுள்ள உயிலங்களும் என்னும் இடத்திலிருந்து தென் திகையாகக் கெல்லும் கெம்மண் பாதையிலே ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் வயல்கள் குழிந்து காட்டக்கூடுத்தே நின்றிலங்கும் ஆலயம் தூய அந்தோனியார் பெயருடை

யதாகும். இங்கு செவ்வாய் தோறும் பக்தர்கள் செல்வர். இவ்வாலயத்திற்கு முருங்கனிலிருந்து நேர்த்தி கொண்டுவருவதாக அமைந்திருக்கின்றது. நடை வழிச் சிந்து நடந்து செல்லும் வழியிற் காட்சிகள் பற்றிய விவரணம் சுவையாக அமைந்துள்ளது. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களின் வழிவருணைகளை நினைவுக்கு இட்டு வருவது. இச் சிந்துப் பாடல் மன்னுர் மாவட்டத்தின் சிறிஸ்தவ சமயவாழ்க்கையுடன் தொடர்புடையதென்பதும் இங்கு கவனத்திற்குரியது.

இவை தவிர ஆக்ஷாட்டிம் பாட்டு, காக்காக் குஞ்சுக் கனியானாம் ஆகிய பாடல்கள் மன்னுர் மாவட்டத்திற்கு மட்டுமே உரிமை பூண்டவைல்ல. சிற்கில வேறுபாடுகளுடன் இடத்துக்கிடம் வேறு பட்டு வழங்கும் இயல்பினை உடையன.

மன்னுர் மாவட்ட நாட்டுப் பாடல்களைப் பேரவைக் காதலைப் பொருளாகக் கொண்ட நாட்டுப் பாடல்கள் மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் வழங்கியதாகச் செய்தியில்லை. இதற்கான காரணம் சிந்தனைக்குரியது. இவ்வகைப் பாடல்கள் வழகில் இல்லை என்பதா? அல்லது தொகுக்கப்படவில்லை என்பதா? வழகில் இல்லையெனில் அதற்கான காரணம் சமூகவியல் நோக்கில் ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

மூல்லைத்தீவு மாவட்ட நாட்டுப்பாடல்களின் சிறப்புஅம்சங்களாகச் சிந்து என்னும் பெயர்களில் அமைந்த வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையபாடல்களையும் வேலைப்பணிக்கர் ஒப்பாரியையும் சூட்டலாம். பின்னொயார், பரமசிவன், நாகதம்பிரான், முருகனையன், அம்மன், விங்மன், வயிரவர், ஜயநார், வீரபத்திரன், அண்ணமார், வதனமார், நாச்சிமார், முறிகண்டியான் ஆகியவர்களின் பெயர்களில் அமைந்த சிந்துப் பாடல்கள் இம்மாவட்டத்தின் இந்து மதம் தொடர்பான பல்வேறு தெய்வங்கள், தேவதைகள் ஆகியவற்றிலான நம்பிக்கையுள்ள சடங்குகளையும் புலப்படுத்தி நிற்பன. குறிப்பாக அம்மன் சிந்து வற்றுப்பளைக் கண்ணகையம்மனது வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையது. கண்ணகியம்மனின் வரலாற்றுச் செய்திகளை உண்டாக்கியது. ஜயநார் சிந்து வன்னிப் பிரதேசத்தின் காவல் தெய்வமான ஜயநாரின் புராண வரலாறுகளையும் அவரை வழிபடுவதில் வன்னிப் பகுதியில் நிலவும் முறைகளையும் உணர்த்துவது. இவ்வாருண சிந்துப் பாடல்களிற் பல விவசாயத் தொழிலுடன் தொடர்புடையவை; வயல்களில் அருவி வெட்டும் காலங்களில் பழக்கப்படுபவை. தொழிலுக்கும் தெய்வ

நம்பிக்கைக்கும் இடையிலான நெருக்கமான உறவை இவை உணர்த்திநிற்கின்றன.

வெலப்பணிக்கர் ஒப்பாரி ஒரு வரலாற்றுச் கதைப்பாடலாக அமைகின்றது. வன்னி மன்னர்களது ஆட்சிக்காலத்து நிகழ்ச்சி ஒன்றின் சோக நினைவாகத் தொடரும் இப் பாடற் பகுதி ஒரு வகையில் வன்னிப் பெண்ணமையின் ஆற்றலை உணர்த்துவதாகவும் அமைகின்றது. மேலும் சமூகத்துக்கும் மக்களின் பண்பாட்டு வரலாற்றிலே கவனம் செலுத்துபவர்களுக்குச் சுவையாளகருலல்மாகத் திகழ்கின்றது.

முனையைக் கிராமத்திற்கருகில் கொட்டுக் கிணற்றுத்தில் கோவில் கொண்ட விநாயகரின் வரலாற்றைக் கூறும் கொட்டுக் கிணற்றுத்தில் பின்னொயார் கும்மி சமயத் தொடர்பான வரலாற்றுப் பாடலாகும். இவற்றை விடக் கமக்காரன், வயந்தன், வந்தனம் முதலிய பாடற் பகுதிகள் கோலாட்ட வினொயாட்டு நிகழ்ச்சிகளுடன் தொடர்புடையவை.

நிறைவேர.

மன்னூர் — மூல்லைத்தீவு மாவட்டங்களின் நாட்டுப் பாடல்கள் தொடர்பான ஒப்பியல் நோக்கிலே பெறப்படும் பொது அம்சங்கள் வருமாறு.

1. இரண்டு மாவட்டங்களிலும் மருத்துவ விவசாய வாழ்க்கை முறையின் அடிப்படையிலேயே நாட்டுப் பாடல் கள் அமைந்துள்ளன.
2. பண்டிப்பன்று முதலிய சில மூல்லைத்தீவு, மன்னுர் உட்பட வன்னிப் பிரதேசம் முழுவதுக்குமே பொது எனக்கருதத்தக்கன.

இறப்பு அம்சங்கள்:

1. மன்னுர் மாவட்டப் பாடல்களிற் காதற் பொகுண்மை மிக்குக் காணப்படுகின்றது. மூல்லைத்தீவுப் பகுதியில் காதற் பொருண்மையுடைய பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை.
2. மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் சிந்துகள் விவசாய வாழ்க்கை முறையையும் சமய உணர்வையும் இனைத்து திற்பன.

3. ஒப்பாரி கதைப்பாடல் என்ற தனி வகையொன்று முல் லைத்தீவு மாவட்டத்திற் காணப்படுகின்றது.

இத்தகைய வேறுபாடுகள் வண்ணியின் இரு வேறு மாவட்ட மாந்தரின் வரழக்கையின் பொருளாதார அடிப்படை ஒன்றுக் கிருந்தாலும் உணர்வு நிலைகளில் வேறுபாடுகள் மிக்கிருப்பதைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன என்று கொள்ளலாம். இத் தொடர்பில் விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள இடமுண்டு.

அடிக் குறியிபுகள்.

1. திது. செ. மெற்றாஸ் மயில் – வண்ணிவள நாட்டுப் பாடல்கள், ஒட்டுச்சட்டான் : மூல்லை இலக்ஷிய வட்டம், 1980 பக 6 பாடல் – 17 – 18
2. மேற்படி பக 29 பாடல் 2
3. திரு. சு. வித்தியானந்தன் (பதிப்பாசிரியர்)
மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள்
மன்னார் பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் வெளியீடு - 1964, பக 36 பாடல் 10
4. மேற்படி – பக 32 பாடல் 13
5. மேற்படி – பக 33 பாடல் 14

தமிழ்நாடு வழிபாநம்
தமிழ்மரப் பெறுநராற்றும்

கண்ணகி பிறந்தது பூமிகாரைத் தலைநகராகக் கொண்ட சேரமு மண்டலத்திலே; அவள் அரசியற் புரட்சி செய்து கொடுங் கோல் ஆட்சியை அழித்தது பாண்டிய மண்டலத்திலே; அவள் தெய்வீகத் தன்மையடைந்து கோயிலிற் குடிகொண்டது சேர. மண்டலத் தி லே. ஆனால், சேரமு, பாண்டிய மண்டலங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட தமிழகத்திலே கண்ணகி கோயில் ஒன்றேனும் இன்றில்லை. ‘மாரியம்மன்’ என்ற வேறு பெயராலேயே இங்கு கண்ணகிக்குக் கோயில்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

நம்மண்டலத்திலே எண்ணிலடங்காத பல கண்ணகி அம்மன் கோயில்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் இன்றும் இருக்கின்றன. வட மாகாணத்திற் பல இடங்களிற் கண்ணகி யாழ்மன் கோயில்கள் இருந்தபோதும், மட்டக்களப்புப் பிரதேசக் கிலையே எல்லா ஊர்களிலும் கண்ணகி கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. அங்குக் கண்ணகி விழா சிறந்த முறையில் ஆண்டு தோறும் கைகாசி மாதத்தில் நடந்து வருகின்றது.

காரைதீவு, துறைநிலாவளை, கழுவாஞ்சிக்குடி, செட்டிப்பாளையம், ஆரைப்பற்றை, மண்டூர் முதலிய இடங்களிற் கண்ணகை அம்மன் என்ற பெயரோடு இப்பத்தினிட தெய்வத்திற்கு ஒழுங்காக வழிபாடு நடந்து வருகின்றது. இவ்விழாவினைக் 'கண்ணகையம்மன் சடங்கு' என்றே அழைப்பர். ஆண்டு முழுவதும் பூட்டப்பட்டிருக்கும் கண்ணகை கோயில்கள் இவ்விழாக்காலத்திலே திறக்கப்பட்டு, 'கதவுதிறத்தல்' விழாவோடு கண்ணகையம்மன் சடங்கு தொடங்கும். அதன்பின் ஒவ்வொரு நாளும் நன்பகவிலும் இரவிலும் சடங்கு நடைபெறும். அப்பொழுது அம்மன்காவியம், உடுக்குச் சிந்து என்பன பாடப்படும். கடைசி நாளிற் 'குஞ்சித் திழை' இடம்பெறும். அப்பொழுது, படிக்கப்படும் குஞ்சித்திப்பாடல்கள் கண்ணகையின் உள்ளக் குளிர்ச்சியை வேண்டிப் பாடப்படுபவையாகும்.

மட்டக்களப்பிற் கண்ணகை அம்மன் கோயில்களிற் படிக்கப்படும் பழைய கண்ணகை காவியமும் ஒன்றுண்டு. கண்ணகை உரைத்த வழக்கின் பெயரால் அந்நால் 'வழக்குரை' எனவும், 'வழக்குரை காவியம்' எனவும் வழங்கும். கண்ணகை கூறிய வழக்கினைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டி மதுரையைக் தீக்கிரையாக்கியதோடு, நூல் முற்றுப்பெறுகின்றது. இவ் வழக்குரை காதை, வரம்பெறு காதை முதற் குளிர்ச்சிக்காதை ஈருகப்பதினாலும் காதைகளைக் கொண்டது.

கண்ணகையம்மன் சடங்கின் இறுதிநாளிற் பாடப்படும் குஞ்சித்திப்பாடல்களோடு கொம்பு விளையாட்டும் வசந்தனுடலும் இடம்பெறும் கோவலன் கட்சி, கண்ணகை கட்சி என இரு கட்சியாக மக்கள் பிரிந்து, இரு வேறு வளைந்த தடிகளை ஒன்றுபோன்று கொழுவி இழுத்துக் கோவலனதை முறித்துக் கண்ணகைக்கு வெற்றி காட்டி மகிழ்விக்க அத்தெய்வம் சினம் தணிந்து, உளம் குளிர்ந்து இடைச் சேரியை வாழ்த்திக் கெல்வதாகக் கொம்பு விளையாட்டு அமையும். இவ்வாறு கண்ணகையின் புகழுரைப்பனவாய் வழக்குரை காவியம், குஞ்சித்திப்பாடல்கள், கொம்பு விளையாட்டுப்பாடல்கள், வசந்தனகவிகள், உடுக்குச் சிந்து முதலியன மட்டக்களப்பிலே இன்று வழங்கி வருகின்றன.

இக்கைய சிறப்பு வாய்ந்த கண்ணகை வழிபாடு, சிங்கன் மக்களிடையே 'பத்தினி தெய்யோ' வழிபாடாக இன்றும் பெரு வழக்காகப் பயின்று வருகின்றது. இவர்களிடையேதான் ஈழத் தில் மிகப் பழைய கண்ணகை வழிபாடு காணப்படுகின்றது.

பத்தினிக் கெய்வ வழிபாடாகிய கண்ணகை வழிபாடு இந்தியாவிலிருந்து சிங்கள மன்னரை கொண்டு வாப்பட்டதென “நீராசாவளி” எனும் நாலும் சிலப்பதிகாரமும் கூறுகின்றன. கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தன் சேர நாட்டிலிருந்து, திரும்பியதும் ஈழ நாட்டிற் சோயில் எடுப்பித்தான் எனச் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக் காண்டம் கூறும். சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள உரைபெறு கட்டுரையில்,

“அகுகேட்டுக் கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு என்பான் நங்கைக்கு நாட்பவி பீடிகைக் கோட்டம் முந்கறுத்து ஆங்கு அரங்கதை கெடுக்கு வரந்தரும் இவளென் ஆடித் திங்க எவையின் ஆங்கோர் பாடி விழாக்கோன் பன்முறை எடுப்ப மழுவீற் றிருந்து வளம்பல பெருகிப் பிழையா விளையுள் நாடாயிற்று ”

என வருவதற்கு சிங்கள மன்னன் இக்கெதெய்வத்திற்கு ஆடுமாதம் தோறும் விழாவெடுக்க இசைந்தானெனத் தெரிகிறது.

கயவாகு மன்னன் காலத்திலிருந்து ஆடி (எசலா) மாதப் பூரண தோறும் பெரஹரா என்ற பெயரில் இவ்விழா கண்டியில் நடைபெற்று வருகின்றது. பெரஹரா என்பது பிரகாரம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. ஊர்வலமாக வரும் திருவிழா என இதைத் தமிழிற் கொள்ளலாம். முதன் முதலிற் பெரஹரா கண்ணகைக்கே எடுக்கப்பட்டது. அதன்பின் ‘நாக தெய்யோ’ (சிவன்), ‘விட்டினுதெய்யோ,’ ‘கதிர்காமத்தெய்யோ’ முதலிய பல தெய்வங்களும் கலந்தன; பின் சீன நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த புத்த பிக்குகள் சிலின் விருப்பத்திற்கமையப் புத்தர் பல்லையும் கொண்டு சௌராங்கர். இதுவே இப்பொழுது கண்டிப் பெரஹரா என வழங்குகின்றது.

கண்டியிலுள்ள தலதா மாளிகாவைக்குள் கண்ணகை கோயில் இருப்பதும் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டியது. இக்கோயிலிலுள்ள கண்ணகை உருவும் சந்தனக்கட்டையாலாயது. கயவாகு மன்னன் சேர நாட்டிலிருந்து சந்தனக் கட்டையாலாக்கப்பெற்ற விக்கிரகச்சைதயும் சிலம்பையும் கொண்டுவந்தான் என்ற கூற்றினை இவ் வருவாய் மெய்ப்பிக்கின்றது. எனவே, கண்டி மாநகர், ஈழத் தைக்கடைசித் தமிழ் மன்னன் தலைநகர் மட்டுமென்று; கண்ணகை வழிபாட்டின் உறைவிடமுமாகும். கண்டியில் நடைபெறும் பெரஹரா பத்தினிட தெய்வமாகிய கண்ணகைக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாவேயாகும்.

இவ்வாறு பலதுறைப்பட்டு நிற்கும் நாடோடிப் பாடல்கள் முக்கியில் வாழும் இஸ்லாமியரிடையே பல இடங்களில் வழங்கி வந்திருந்தன. இத் மக்களின் தாய் மொழியாம் தமிழில் உள்ள இப்பாக்கள் இஸ்லாமிய மக்களின் எண்ணக் கருத்துக்களை, உள்ளத்துடிப்புக்களை, கலைப்பண்பைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இப்பாடல்களில் ஒத்தையும் இனிமையும் மலிந்து கிடக்கின்றன நாடோடும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நாம் இவர்கள் கியத்திற் காணவிக்கிறோம்.

சமுத்தில் இஸ்லாமியர் நடமாடத் தொடங்கிய காலம் முதல் இப்பாடல்கள் பிறந்து வளர்ந்து வருகின்றன. சமுத்தில் இஸ்லாமியர் வாழும் மூலை முடுக்குகளிலும், வயல் வெளிகளிலும் இப்பாடல்கள் உலாவுகின்றன. வயல் வெளியில் வழங்கும் பாட்டுக்களிற் சில பின்வருமாறு: கூவிக்கு வயல்களில் நாற்று நடுகின்றார்கள் மூல்விம் ஆண்களும் பெண்களும். இவர்களுள் இருவர் மச்சானும் மச்சாரூம். மச்சாள் மீது அதிக அங்கு கொண்டவள் மச்சான். ஆனால் பல நாட்களாகத் தனியே சந்தித்து உரையாட முடியவில்லை. நாற்று நடும்பொழுது பக்கத்திலுள்ள மச்சாளோடு பாட்டில் உரையாடுகிறோம்.

அங்குக் களஞ்சியமே

அழகாழுஞ்சு சித்திரமே

கற்புக் கணிகலமே—உன்சீரக்

காணவன்று காத்திருந்தேன்.

என்று தொடங்கினான். நாண மிகுதியால் அவனைப் பார்ப்பதும், நிலத்தைப் பார்ப்பதும், நாற்று நடும் ஏணையோரைப் பார்ப்பதுமாக நின்றான் அவன்.

மாமியட புள்ளே

மகிழ்மீபூ வரயுடையாள்

பெருக்கப் பெருக்க—எங்களே ஞே

பேச மனஸ்தாப மென்னா,

என்று வினாவினான். பேசாமல் நின்ற அவன் ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி, நாற்று நடத் தொடங்கினான்.

அன்ன தடையே

அலங்காரப் பெண்மயிலே

உன்னுலே என்தேகம்

உருக்குலைந்து போகுதடி,

என்றார் அவன் மீண்டும். அவன் தொடர்ந்தும் மென்னாம் சாதித்தாள். உடனே,

பௌம்க்கையிலுள்ள செய்திகளை உள்ளபடியே எடுத்துக் காட்டுவன நாடோடிப் பாடல்கள். நாடு முழுவதிலும் உயிருடன் உலவும் பாடல்கள் இவை. தொழிலாளர், குடிமக்கள், வேலை செய்யும் பெண்டிர் முதலியோர் தத்தம் வேலையினால் உண்டா கும் அலுப்பைப் போக்கிக் கொள்ளப் பாடும் பாட்டுக்கள் ஒரு வகை. குழந்தைகளைத் தொட்டிலிட்டுத் தாலைட்டி, நிலாக் காட்டிச் சேருட்டித் தலையை ஆட்டித் தோளைவிசக் செய்து விளையாட்டுக் காட்டிக் காய்மார்கள் குழந்தையோடு குழந்தையாய்ப் பாடும் காவாட்டுப் பாடல்கள் ஒருவகை. சிறுமியங்கும், சிறுவரும் தாம் ஆடும் பலவகை விளையாடல் கருக்குமிடையே பாடும் பாடல்கள் ஒருவகை. கடுமீபத்தில் நிகழும் திருமணங்கும், இழவுவீடு முதலியவற்றிற் பாடும் பாடல்கள் ஓர் இனம்.

சுந்தரியே அம்புயமே
சொல்லுக் கொரு நங்கணமே
அந்தரித்த என்னை
அழைத்தாதரிக்க மாட்டாயா,
எனமன்றுடினான். அவளை அனைத்து ஆகரிக்க ஆசைதான்.
ஆனால், வயல் வெளியில் என்ன செய்வது. சொல்லாடாது
நின்றுன்.

கல்லும் உருகும்
காராம்பசு கண்ணும்
மஸியும் உருகும்—கிளியார் உள்
மனம் உருக வில்லையோகா,

எனமேலும் இரந்தான் காதலன். மச்சான் நாண மிகுதியால்
நிலத்தைப் பார்த்த வண்ணமே நாற்றை நட்டுக் கொண்டிருந்தான். மச்சான் பயிரில்லாத இடத்தில் நடுவதற்குப் பயிர்
உள்ள இடத்திலிருந்து ஒரு பயிரை ஊன்றி இழுத்தான். வேரு
டன் வந்த அப்பயிரிலுள்ள மன், மச்சாளின் கண்ணுக்குள்ளே
தெரித்தது. கண் கலங்கத் தொடங்கியது. தன் சேலையின்
தலைப்பால் கண்ணைத் துடைத்தான். பக்கத்திலுள்ளவர்கள்
‘கண்ணுக்குள்ளே என்ன?’ என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவள்,

கல்லால் ஏறிந்தால்
கலகம் வரும் என்றென்னி
மண்ணால் ஏறிந்து மச்சான்
மச்சிமுறை கொண்டாடுகின்றார்,

என்று விடை இறுத்தாள். எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தனர். மச்சான் நிலை தடுமாறி, நாற்றை நடுவதற்குப் பதிலாக
நட்ட நாற்றைப் பிடிப்பிக் கொண்டு நின்றுன்.

இன்னென்று காட்சி. மாலை நேரம் கழுத்து நிலா ஏறிக்கும்
காலம். வேலியருகில் ஒரு முடுக்கில் ஒரு பற்றை இருக்கின்றது.
அதற்குள்ளே ஓர் உருவம் பதுங்கியிருக்கின்றது. ஆள் ஒலி
கேட்கும் போதேவ்வாம் அதன் தலை வெளியே வருவதும், பின்பு
மாற்றக்குடன் உள்ளே போவதுமாய் இருக்கின்றது. நுளம்புக்
கடி உயிரை வாங்குகின்றது. பற்றைக்கு வெளியை வந்தால்,
யாராவது கண்டு விட்டால், உயிருக்கே ஆபத்து என்ற பயத்
தினால் ஒரேரக்கம்; மச்சாளின் மானத்தைத் தூளாக்கி விடுவர்
என்ற பயம் மற்றிருந்த பக்கம். இவை போதேதன்று, நிலத்திலுள்ள கல்லும் மூள்ளும் குத்தகீன்றன. மழையும் சாடையாய்ப் பெய்கின்றது. ஆற் அமர விருந்துகொள்ள இயலாது.

நேரம் ஒடிச்கொண்டிருக்கிறது. நுளம்புக்கடி தாங்கழுதிய
வில்லை. கால் விறைத்துப்போய் விட்டது. பற்றைக்கு வெளியை
வந்து, மரத்தருகே ஒட்டிச்கொண்டு நின்றுன். தூக்கம் வந்து
படுத்து விட்டானோ என்று எண்ணினான். சீழ்க்கை அடித்து
அறிவித்தல் கொடுப்பதற்கு வாய்க்குள் இரு விரல்களைத் தினித்தான். ஆனால்,

கோட்டிலே வந்து நின்று
கொக்காட்டை கொள்ளாதோ
வீடு நிறைந்த சனம் — எங்க
உம்மாவுந் தின்ஜெயிலே,

என்று காதலி சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது எனவே
சீழ்க்கை அடிக்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு ஆத்திர மிகுதி
யினால்,

ஆசையுள்ள தேன்கரும்பே
ஆடுகிறேன் பம்பரம் போல்
நேசமிருந்தால் மச்சி—உள்கு

நிததிரையும் வந்துதாமோ,
என்று பாடினான். ஆனால், ஒரு மறுமொழியுமில்லை. ஆளையுங்
காணவில்லை. எனவே, ஏமாற்ற மிகுதியில் என்ன செய்வதென
அறியாது,

கடித்த நுளம்பும்—நான்
காத்திருந்த மூலையும்
அடித்த மழையும்—எனக்கொரு
ஆள்வேணும் சொல்லியழு,

என அழு கொண்டே தனது முதுகையும் தோள்களையும் தட
விக்கொண்டு வந்த வழி திரும்பினான்.

மச்சான் ஒருத்தி பக்குவமாகி விட்டான். அவளைக்கண்டு
பேசிக் காதல் மொழிகளைக் கொட்டி இன்பமனுபவிக்கும் வாய்ப்பு
இல்லாமல் துடித்தான் மச்சான் பல நாட்களாக, நாளும் பல
முறை, அவனுகடய படலையைத் தாண்டிப் போய்வருகின்றன்.
மாதங்கள் பல கழிந்தன.

வேலிக்கு மேலாலே உன்
வெள்ளை முகங் காணுமல்
பாலேருச் செந்நெக்,
பதர்க்கடைபோ லானேநடி,
என்று பாடியும் பார்க்கிறேன். மச்சான் நாள்தோறும் பல தடவை
வேலிப்பக்கமாய்ப் போவதனால் உண்டாகும் செருப்புச் சத்தம்
அவனுக்கு ஒரு தனி இன்பத்தைக் கொடுத்தது. நாள்தோறும்
அவன் அவ்வழிச் செல்வது, வேலி எல்லைக்குள் செருப்பு மெல்ல
மெல்ல அழுவது, வேலி எல்லையைத் தாண்டுவதன் முன்னும்,

பின்னும் செகுப்பு விரைவாய் அழுவது—இவை அவள் கற்பணையெத் தூண்டன. எனவே, செருப்புச் சத்தங் கேட்டதும் வேலிப் பக்கம் வந்து சோக உணர்ச்சியோடு,
 மரசம் பதினாலு
 வளவு நிறைந்த திலா
 சிற்றெழுஞ்சைக் குள்ளாலே—இரண்டு
 செழுப்பழுது போகுதுகா,
 என்று பாடினான். மச்சாணைப் பிழக்க இயலாது. ஒரே மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அன்று தொட்டு விடிய முன் அவள் அப்பக்கம் வரத்தலைப்பட்டான். அவன் பாடமுன்பே அவள்,
 சுருகோ பறந்து வர
 தண்ணீரோ ஓடிவர
 காற்றே அசைந்துவர—மச்சான்றை
 கால்பாதம் நோகுதுகா,
 என்று காணிக்குன்னே நின்று பசிடியாகப் பாடினான். அவனும் வேலிக்கு மேலாலே எட்டிப் பார்த்து அவள் முகத்தைக் கண்டு விட்டான். அன்று தொடக்கம்காலையிலும் மாலையிலும் புதுப்புது உடை அணிந்து, படலையாற் போய்வரத் தொடங்கி விட்டான். இதனைக் கண்ட காதலி,
 அந்தி விடிந்து
 சந்தையால் போறமச்சான்
 நேரத்துக் கொருடுப்பு
 நெயகிறதோ வாங்கிறதோ,
 என்று கேலி செய்தாள். அவனுக்குத் துணிவு பிறந்தது.
 கொண்டை அழுகும் உன்
 கூர்விமுந்த மூக்கழுகும்
 நெற்றி அழுகும் கண்ணே என்
 நெஞ்சைவிட்டு மாருதே,
 என்று கதை தொடங்கினான் காதலன். அடி மேல் அடி அடிக்க அமியும் நெஞ்சிந்தது.
 மாமி மகனோ—என்றை
 மருக்கொழுந்து வெற்றிலையே
 இன்பக்கடலே—எனக்கு
 இருக்க மெல்லாம் உன்மேலே,
 என்று மறுமொழி வந்தது. இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாது அவனும்.
 அப்படியானால் எந்தன்
 ஆரணாங்கே இராத்திரிக்கு
 தப்பரமல் நாமன்
 சந்திப்ப தெவ்விடங்கா,
 என்று எட்டிக் கேட்டான். அவள் உள்ளம் உருசி,

அங்குமில்லை இங்குமில்லை
 என் வளவு மூலையிலை
 கண்ணுண மச்சான்—நான்
 காத்திருப்பேன் நிச்சயமாய்,
 என்று சொல்லிவிட்டு, உள்ளே போகத் தொடங்கினான். காதல் ஆக்கு ஒரே ஏக்கம்.
 வாசலிலே மாதுவினை
 வளைச்சு வரக் கொய்யா மரம்
 வலதுபுறம் வாழை மச்சி—நான்
 எங்காலே வந்திடட்டும்,
 என்று இரந்தான். வில்லங்கமான சந்தர்ப்பங்களிற் சிக்கலைத் தீர்ப்பதிற் பெண்கள் கைதேர்ந்தவர்,
 அட்டுவத்தின் கீழாலே
 அவரைக் கொடியோடுத்தால்
 கடப்பெடுத்து வைத்திருக்கேன்
 கட்டாயம் நீ வா மச்சான்,
 என்று நகைப்போடு கூறினான் அவள். இவ்வளவு மாதங்களாய் அலைந்தது போல, இன்னும் அலைய அவன் விரும்பவில்லை. அவளிடம் உறுதியான மொழியைப்பெறும் நோக்கத்துடன்,
 கதைப்பாய் சிரிப்பாய் மச்சி
 கல்லுரிகி நெங்கிளைய—நீ
 சிரிப்பாய் கொடுப்பாலே—உன்
 கொள்கூடியமோ நம்புறது,
 என்று கேட்டான். இன்னும் அதிக வேளை உரையாடிக் கொண்டுந்தால் யாரிடமாவது அகப்பட தேரிடுமென்ற பயத்தில், அன்று வீட்டில் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார் என்பதை மட்டும் கூற விரும்பியவளாய்,
 தாயாருமில்லை மச்சான்
 தபெபன் வெடிகாட்ட
 அண்ணன் தினைக் காவல் — என்
 ஆணிமுத்தே வா மயிலார்,
 என்று அன்பொழுதப் பாடிக் கொண்டே வீட்டுக்குப் போய் விட்டான். மச்சானும் உள்ளம் குளிர்ந்து அகன்றன.
 இலக்கியத்திற்கும் தொடோடிப்பாடுலுக்கும் ஒரு பெரிய வேற்றுக்கூட உண்டு. இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இலட்சிய வாழ்க்கையை குளிக்கொள்கா உடையன. அதர்மக்கின் அழிவையும், தர்மத்தின் வெற்றியையும் இலக்கியம் வளர்க்க வேண்டும். இஸ்லாமிட்டால் அத்தகைய இலக்கியத்தாற் பயனில்லை என்பது பழங்கொள்கை. இலட்சிய வாழ்க்கைக்கும் உண்மையான வாழ்க்கைக்குமூல்கள் தூரம் பெரிது. குணங்க

ஞக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகக் குற்றமே இல்லாதவனுக்க் காவிய நாயகளைப் படைக்க வேண்டுமென்பது அலங்கார சாத்திர விதி. இப்படி வளர்ந்து வந்த இலக்கிய முயற்சிகளுக்கிடையே உலக இயற்கையையும், மனிதனுடைய குறைபாடுகளையும், சமூகத்தின் ஊழல்களையும் உள்ளவாகே சொல்லும் வழக்கமும் மக்களிடையே இருந்துதான் வந்திருக்கிறது. மனிதனுடைய பெருமைகளையும், நச்சேஞ்சுக்களையும் புலவர்கள் காவிய இலக்கியமாகப் புனை கிறார்கள். அதே நேரத்தில் அவனுடைய குற்றங்களை நாடோடிப் பாடங்கள் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன. உண்மை வாழ்க்கையின் ஒவியமே நாடோடி இலக்கியம்.

இந்நாடோடிப்பாடங்கள் இஸ்லாமிய மக்களிடையே அவர்தம் வாழ்க்கையோடு ஒன்றுபட்டுப் பிரிக்க முடியாமல் இருக்கின்றன. அவர்கள் வாயிலே தவழும் நாடோடிப்பாடங்கள் பல்லாண்டுகளாக இவர்களிடையே பயின்று வருகின்றன. பொருள்களிறந்து நெஞ்சையள்ளும் தன்மை வர்யந்தனவாய் விளங்கும் இப்பாடங்கள், இஸ்லாமியரின் தாய்மொழி வளத்தையும் ஈடுபாட்டையும் உலகநிய எடுத்துக் காட்டும் சான்றுகளாக என்றும் விளங்கும்.

ஈழுத்தீர்க் கிழுத்தறிஞர் கழுத்துப்பணி

6

கிறித்தவர் ஈழநாட்டிற்கு வந்ததின் பயனுகத் தமிழ் மொழி பல துறையில் விருத்தியடைந்தது. கிறித்தவர் ஈழுத்தீர்கு வரும் வரை இலக்கியத் துறையிலேயே ஆக்க வேலைகள் நடைபெற்றன. இவர்கள் வந்ததன் பின்பே விஞ்ஞான நூல்கள், சிறந்த பதிப்புக்கள், அகராதிகள், வசனநூல்கள், தண்டுப் பிரகரங்கள், பத்திரிகைகள், பிரசங்கங்கள் போன்ற துறைகளிலே தமிழ் மொழி ஒங்கி வளர்ந்தது. அச்சியந்திரத்தை நிறுவியதே இவர்கள் செய்த சிறந்த பேருபகாரமாகும். ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நூல்களை அழிய ஏழுச்துக்களில் மிகச் சுருங்கிய காலத்தில் வெளியிட்டு நாட்டின் பல இடங்களிலும் பரவும்படி செய்து, நூல்கள் அழிந்து விடாதபடி காப்பதற்கு அச்சியந்திரம் நிறுவப் பட்டது.

வட இலங்கையில் முதன் முதல் அச்சியந்திரத்தை நிறுவிக் கல்வி விருத்திக்கும் சமய விருத்திக்கும் ஏதுவாயுள்ள பல நூல்

களை அச்சிட்டு வெளியிட்டவர் அமெரிக்கமிழனரிமாரே. 1821 ஆம் ஆண்டிற் கெறந் என்பவர் அமெரிக்காவிலிருந்து அச்சியந்தோம் ஒன்றுடன் வந்திருக்கினார். இவ்வச்சகம் 1834 ஆம் ஆண்டு மாணிப்பாயில் நிறுவப்பட்டு, அவ்வாண்டிலிருந்து பல நூல்களை வெளியிடத் துணியாக அமைந்தது. இம் மிழனரிமாரின் அடிப்படை நோக்கம் தமது சமயத்தைப் படிப்புவதாக இருந்த போதும், தமிழ் மொழியும் தமிழ்க் கல்வியும் இவர்கள் முயற்சி யாற் பயன் அடைந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியை யும் தமிழ்க் கல்வியையும் உயரிய முறையிற் கற்பித்து வந்தவர்கள் இவர்களே. வேதநூல், பூதநூல், விலங்கியல் நூல், வான நூல், கணிதம் முதலியவற்றைத் தமிழில் மாணவருக்குக் கற்றுக் கொடுக்க முதன்முதல் முன்வந்தவர்கள் இவர்களே.

முதன் முதல் தமிழில் உரை நடையிலே விஞ்ஞான நூல் எழுதியவர் கிறித்தவரே. வட்டஞ்சோட்டைச் செமினரியிலிருந்து மிழனரிமார் மேலை நாட்டு விஞ்ஞான நூல்களைத் தமிழில் அளித்தார். இத்தொண்டில் முதலிடம் பெறுபவர் கிறீன் வைத்தியர். மாணிப்பாய் வைத்தியசாலையிலிருந்து வைத்தியக் கல்வி புகட்டியங்கள் கிறீன் என்பவர், மாணவருக்குத் தமிழ் மூலம் கற்பிக்கும் நோக்கத்துடன் மருத்துவ நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் பெயர்க்கத் தொடங்கினார். முதன் முதல் கற்றர் என்பவர் எழுதிய ‘உடற் கூறும் உடல் நலமும்’ என்னும் நூலை 1856 ஆம் ஆண்டு மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். இவருடன் சேர்ந்து இவர் மாணவர்கள் பலர் மொழிபெயர்ப்பு வேலையை நடத்தி வந்தனர். அவர்களுடைய சாப்மன், டன்போத், எவாடஸ் என்போர் குறிப்பிடற்குரியர்.

டன்போத் மொழி பெயர்த்த இரண்வைத்தியம், சாப்மன் மொழி பெயர்த்த அங்காதிபாகம், விள்ளியம் போல் மெழு பெயர்த்த வைத்திய காரம். கிறீன் மொழிபெயர்த்த கெமிஸ்தம், சாப்மன் மொழிபெயர்த்தக் குந்து பதார்த்தசாரம் ஆகிய நூல்கள் முறையை 1867, 1872, 1872, 1875, 1884 ஆகிய ஆண்டுள்ளில் அச்சிடப்பட்டன.

கரௌல் விஸ்வநாதபிள்ளை என்பவர் வீசகணிதம் என்னும் நூலை 1855 ஆம் ஆண்டு எழுதி யாழ்ப்பாணத்திற் பதிப்பித்தார். வில்லியம் நெவிள்ஸ் (சிதம்பரப்பிள்ளை) நியாய இலக்கணம் என்னும் கருக்க சாத்திரநூல் ஒன்றினை 1850 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். வானசாத்திரம், சுகரணவாதம், உற்பாலனம் என்னும் நூல்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்டன.

சிடப்பட்டன. நிலக்கணக்கியல், அளவைநூல் முதலிய துறை களிலும் நூல்கள் வெளிவந்தன.

எனவே, தமிழில் விஞ்ஞானக் கல்வியை முதன்முதல் அளித்தவர் கிறித்தவரே. தமிழ் மாணவருக்கு உயர்தாக் கல்வியைத் தமிழ் மூலம் போதிக்கும் பணியில் முதல் ஈடுபட்டவர் இவர்களே. இற்றைக்கு 125. ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மூலம் விஞ்ஞானக் கல்வி புகட்டியும் அக்கல்விக்கு ஏற்ற நூல்களை வெளியிட்டும் இவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு அக்காலச் சூழ்நிலை காரணமாக வேறுள்ளவில்லை. உத்தியோக மோகத்தினாலும் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தின் கல்வித் திட்டத்தினாலும் ஆங்கிலக் கல்வி மக்கள் மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. தமிழ் மூலம் உயர்தாக்கல்வி கற்றும் முறை குறைந்து கொண்டே சென்றது. விஞ்ஞான நூல்கள் கிறித்தவரால் இயற்றப்பட்டன என்ற காரணத்தினாலும் பிறப்பட்ட காலத்திற் புறக்கணிக்கப்பட்டன.

தமிழ் மொழி விருத்திக்கு இன்றியமையாத இன்னெனுகு துறையிலும் அமெரிக்க மிழனரிமார் தொண்டாற்றினர். ஐரோப்பிய முறையிலே தமிழ்மொழிக்கு அகராதி ஆக்கும் பணியில் இறங்கினர். 1833 ஆம் ஆண்டு தமிழ் ஆங்கில அகராதி ஆக்கும் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டு 1842 ஆம் ஆண்டில் வண் லெவி ஸபோல்டங்கள் என்பவர் யாழ்ப்பாண அகராதி எனவும் மாணிப்பாய் அகராதி எனவும் விளங்கும் அகராதியை வெளியிட்டனர். சொற்கள் அகரவரி கையாய் அமைந்த இந்நூல் 58,500 சொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கியது. சாமுவேல் கச்சிங்கள் வரிசைப்படுத்தி ஆக்கிய ஆங்கிலக் கல்வியை 1842 ஆம் ஆண்டில் விள்ளலோப பாதிரியார் வெளியிட்டார். இதனையே 1852 ஆம் ஆண்டில் ஸபோல்டங்கள் பாதிரியார் புதுக்கியமைத்து வெளியிட்டார்.

தெந்தின் மேற்பார்வையில் 1833 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கிய தமிழ் ஆங்கில அகராதியை 1862 இல் விள்ளலோப பாதிரியார் சென்னையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இம் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து வேறு பல அகராதிகள் வெளிவந்தன. ஆகவே, தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பயணப்படக் கூடிய அகராதிகளை வெளியிட்டு உதவிய மிழனரிமாருக்குத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

அமெரிக்க மிழனரிமாரைப் பின் பற்றிக் கத்சோலிக்காம் இந்கூக்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சகங்கள் நிறுவித மிழ் வளர்ச்சிக்கு உதவினர். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண மேற்றிராணி

யாராய் இந்த பொன்சீஸ் ஆண்டவர் அச்சியந்திரம் ஒன்றினையாற்பாணத்தில் நிறவினார். அண்டுது என்பவர் முயற்சியால் அர்ச். குசை மாமுளிவரின் கத்தோலிக்க அச்சியந்திரம் என்னும் பெயருடன் 1871-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவ்வச்சகம் பயன்படுத்தப்பட்டது. அச்செழுத்து வார்த்தல், பூசீஸப்படங்கள் இயற்றுதல் முதலியனவும் அங்கு நடைபெற்றன. பாடசாலைத் தமிழ் உறுப்புகளை மாணவர் அளவு பிரமாணத்துடன் சமூதிப் பழக்க கூடிய ஜங்கோட்டமைப்பும் முதன் முதல் இயர்களால் இயற்றப்பட்டது. மாணவருக்குக் தேவையான பல பாடப் புத்தகங்கள் இவ்வச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டன.

கிறித்தவர் தமது சமயத்தைக்கணைப் பரப்பும் சமய நூல்களையும் கருவி நூல்களையும் வெளியிடவும் அச்சியந்திரங்களைப் பயன்படுத்தியதைக் கண்ட இந்துக்களும் அச்சியந்திரங்களை நிறுவிப் பல நூல்களை வெளியிட்டனர். ஆறுமுக நாவலரும் கிறித்தவரைப் பின்பற்றியே வித்தியாநுபாவன யந்திரம் எனப் பெரிய அச்சியந்திரத்தை 1849 ஆம் ஆண்டு வண்ணூர்பண்ணையில் நிறுவி மாணவருக்குப் பயன்படக் கூடிய பல நூல்களை வெளியிட்டார். இதற்குப்பின் அச்சியந்திரங்கள் பல இடங்களில் நிறுவப்பட்டு, தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குக் காலாக இருந்தன.

நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் முறையும் கிறித்தவரிடம் பெற்றதே அக்காலக் கிறித்தவப் பதிப்பாசிரியருட் குறிப்பிடற்குரியவர் சமுத்துக் தாமோதரம்பிள்ளை. தமிழில் இன்று கிடைத்துள்ள மிகப் பழைய இலக்கண நூலைச் சிய தொல்காப்பியம் முழுவதையும் முதன் முதலாகப்பதிப்பித்த தனிச்சிறப்பு இவருக்கே உரியது. இறையனர் அகப்பொருள் உரை, வீரசேழியம், இலக்கணவிளக்கம், கலித்தொகை, சூளாமணி முதலிய நூல்களை இவரே பதிப்பித்தார். கிரித்தவரைப் பின்பற்றிப் பல இந்துக்களும் நூல்களைப் பதிப்பிக்க முன்வந்தமைக்குப் பாதரிமாரே வழிகோட்டுள்ளெனின் அது மிகையாகது.

இவர்களுள் ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்த நூல்கள் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டன. மாணவருக்கும் பொது மக்களுக்கும் பயன்படக் கூடிய நூல்களை இவர் பதிப்பித்தார். நாவலர் பதிப்பு என்றால் நால் பதிப்பு என்று பாராட்டுப் பெறும் அளவுக்கு இவர் நூல்களைப் பதிப்பிக்க முன்வந்தமைக்குப் பாதரிமாரே வழிகோட்டுள்ளெனின் அது மிகையாகது.

சமுத்திலே தமிழிற் கண்டன நூல்களும் துண்டுப் பிரசரங்களும் வினா விடைகளும் வெளியிடுவதற்குக் காலாக இருந்தவரும் கிறித்தவரே. ஒல்லாந்தர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய போது கத்தோலிக்க சமயத்தை அழிக்கப் பல முயற்சிகள் செய்தனர். இதனைக் கண்ட கத்தோலிக்க குருமார்களும்தான் சமயத்துக்கு மாறுகப் பல கண்டன நூல்களை வெளியிட்டனர். அவற்றுள்ள கொடை கொண்ட வாஸ்தவப்வர் எழுதிய வாத்தியாரும் குடியானவனும் தர்க்கித்துக் கொண்ட தர்க்கம், நவதர்க்கம், முசல் மான்வேதம், நாலு வேதம் என்பன முக்கியமானவை.

பின்னர் அமெரிக்க மிஷனரிமாருக்கும் நாவலருக்கும் ஏற்பட்ட சமயப்போரில் இத்தகைய நூல்கள் வெளிவந்தன. பாதிரி மார் போன்று ஆறுமுகநாவலரும் தமது அச்சியந்திரம் மூலம் கிறித்து மதக் கண்டன நூல்களையும் துண்டுப் பிரசரங்களையும் வெளியிட்டார். பாதிரிமார் முதலாம் வேதவினுவிடை, இரண்டாம் வேதவினுவிடை, எழுதிப் பரப்புவதைக் கண்டு தாழும் முதலாம் சைவவினுவிடை, இரண்டாம் சைவ வினாவிடை முதலியவற்றை மாணவருக்கு கியற்றினார்.

இத்தகைய நூல்கள் வெளிவந்ததன் பயனாகத் தமிழ் உரை நடை இலக்கியமும் விருத்தியடைந்தது. சமுத்திலே தமிழ் மொழியில் தனி வசனநூல்களை உண்டாக்கியவரும் கிறித்தவரே கிறித்தவர் வெளியிட்ட மதச் சார்பான வசன நூல்களைக் கண்ட. இந்துக்களும் இங்குமதச் சார்பான நூல்களையும் புராண இதிகாசங்களையும் வசனமாக எழுதி வெளியிட்டனர். கிறித்த சமயத்தைக் கண்டித்தும் நூல்களை வெளியிட்டனர். இவற்றின் பயனாக வசன நடை சமுத்திலே வேறூன்றி வசாரத் தொடங்கியது.

செய்தித்தான், கிழமைப் பத்திரிகை, மாதப் பத்திரிகை முதலிய வெளியீடுகளும் கிறித்தவத் தொண்டினுலேயே முதன்முதல் ஈழத்திலே தோன்றின. உதயதாரகை என்றும் பத்திரிகையேயையாற்பாணத்தில் முதன் முதல் வெளிவந்த பத்திரிகையாகும். 1841 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க மிஷன் சார்பாகத் தொடங்கிய இப்பத்திரிகையின் ஆங்கிலப் பகுதிக்கு என்றி மாட்டன் என்பவரும் தமிழ்ப்பகுதிக்கு செத் பேசன் என்பவந்தும் முதன் முதல் பத்திராசிரியராக இருந்தனர். பாலியர்நேசன் மாணுக்கரின் பொருட்டு 1859 ஆம் ஆண்டு முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்று வந்தது. சமுத்துக் கத்தோலிக்கர் சார்பாகக் கத்தோ

விக்கப் பாதுகாவலன் என்னும் மாதம் இருமுறை வெளியீடு பொன்சீன் என்பவரால் 1876இல் தொடங்கப்பட்டது. 1877இல் இலங்கைக் கத்தோலிக்கச் சபையார் இதனை ஏற்று நடத்தி எர். 1878 முதல் இது கிழமைப் பத்திரிகையாக மாற்றப்பட்டது. இப் பத்திரிகைகளைத் தொடர்ந்து பல தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் ஈழத்தில் வெளிவந்தனன.

தமிழில் வழங்கும் பழமொழிகளைத் திரட்டி வசன வடிவில் முதன் முதல் வெளியிட்டவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பேர் சிவல் பாதிரியாரே. முன்பு சமணர் வெண்பா யாப்பில் பழ மொழி நானூறு என்னும் நூலை இயற்றிப் போந்தனர், அதற்குப் பின் வெளிவந்த நூல் பேர்சிவல் பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்தில் 1843ஆம் ஆண்டில் திரட்டி வெளியிட்டதாகும்.

முதலாவது தமிழ் நாவலெனக் கொள்ளப்படும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை எழுதிய வேதநாயகம்பிள்ளையைப் போல, ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ் நாவலை எழுதிய இன்னுசித்தமிழியும் கத்தோலிக்கராவர். கிறித்தவப் பின்னணி கொண்டு இவரால் எழுதப்பட்ட “ஞாகோன் பாலந்தை கதை” என்பதே ஈழத்தின் முதல் தமிழ் நாவலாகும். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த இவ்வாசியர் எழுதிய நூல் 1891ஆம் ஆண்டில் எஸ். தம்பிழுக்குப் பின்னை அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இவரே மேகவர்ணன். தாமோதரன், இரத்தினசிங்கம், என்னும் நூல்களைப் பதிப்பித்தார். தாமும் இந் நூல்களை எழுதியுள்ளார். எனவே, ஈழத்தில் நாவலிலக்கியத் துறையில் முதலிற் கவனத்தைச் செலுத்தியவர் கிறித்தவர்கள். அவர்களைப் பின் பற்றியே பிரசாலத்திற் கிருஷ்டி இலக்கியத்தை ஈழத்திற் பலர் படைத்தனர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கு முன்னேடியாக அமைந்துள்ள தமிழ் புனுற்றுக் என்னும் நூல் தமிழ்ப் புலவர்களைப் பற்றிக் கூறும் கிறந்த நூலாகும். இதனைச் சைமன் காசிசிஸ்ட்டி 1859ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். தமிழரிடையே சாதிமரபகள், பழக்கவழக்கங்கள், இலக்கியம் என்ற வரலாற்றுக் கண்ணேட்டமுள்ள நூலை எழுதியவரும் இவரே. சதாசிவம் பிள்ளை (ஆர்ஜேஷ்டு) அவர்கள் 1886இல் பாவலர் சரித்திர தீபகம் எனப் பெயரிய நூலை வெளியிட்டனர். இந்நூல்களைப் பிற்காலத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக விளங்கின.

பழங்காலத்து இலக்கண நூல்கள் வடமொழிப் பண்டைப் பின்பற்றிச் சூத்திரங்களால் இயற்றப்பட்டவை. எனவே, யாவுகும் எனிதிற் ஏற்றநிவாரத்தேற்ற எனிய உரைநடையில் சிலர் இலக்கண நூல்கள் இயற்றத் தொடங்கினர். அவர்களுள் ஈழத்தில் முன்னேடிகளாக விளங்கியவர் கிறித்தவர். தமது சமயத்தினர் தமிழை இலகுவிற் படித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற இலக்கண நூல்களை இவர்கள் தமிழில் உரைநடையில் அமைத்தனர். இவர்களின் நூல்களைப் பின்பற்றியே ஆறுமுக நாவலரின் இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடை போன்ற நூல்கள் வெளிவந்தன.

கிறித்தவராற் பல நாடங்களும் ஈழத்தில் இயற்றப்பெற்றன. பூதத்தம்பி நாடகம், அலேசு நாடகம், என்றிக்கு எம்பிரதேர் நாடகம், யோசேப்பு டிருமா, மூவிராசாக்கள் டிருமா, பத்திராசு விலாசம், எஸ்தர் விலாசம், எஸ்தாக்கியர் சபா, பஞ்சரத்தினசபா, அந்தோனியார் வாசகப்பா, சூசையப்பர் வாசாப்பு போன்ற பலவகைப்பட்ட நாடங்கள் கிறித்தவரால் ஈழத்தில் எழுதப்பட்டன.

�ழத்திலே தமிழ் மொழியைப் பிரசங்கத்திற்குப் பயன்படுத்தி அதற்கேற்ற மொழியாக வளர்த்த பெருமையும் கிறித்தவநாக்கே உரியது. சைவகரங்கள் கிறித்தவராக மதம் மாற்றவும் கிறித்தசமய உண்மைகளை யாவரும் எனிதில் அறிந்து கொள்வதற்கும் கிறிக்கவப் பாதிரிமார் தெளிவான முறையிற் பிரசங்கங்கள் செய்தனர். இவர்களைப் பின்பற்றியே ஆறுமுகநாவலர் அவர்களும் சைவ சமயத்தைப் பற்றியும் சமய ஞாவரைப் பற்றியும் விரிவுரைகள் ஆற்றினர். நாவலர் என்ற பட்டம் இவர் பெறுவதற்கு இவ்விரிவுரைகளே அடிப்படையாக இருந்தன. புறம் பான பொருள் பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்தக் கூடிய நிலையைத் தமிழ் மொழி கிறித்தவராலேயே பெற்றது.

பல வகையிலே தேங்கிக் கிடந்த தமிழிலக்கிய உலகிலே புதுமை வேட்கையையும் திறனாய்வு நோக்கினையும், பரந்த மனப்பான்கமயினையும் புகுத்திப் புது யுகத்தின் தலைவாயிலில் எம்மைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியவர் அவரே.

இவ்வாறு தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய பல துறைகளில் ஈழத்துக் கிறித்தவ பெரியார் தொண்டாற்றியிருக்கின்றனர். இத்தொண்டின் பயனுகைவே, தமிழ் மொழி பல புதிய அம்சங்களைப் பெற்று இன்று பொலிவுடன் விளங்குகின்றது.

தமிழ்நாடு அரசின் தொகை

7

தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத பல துறைகளில் ஈழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ் நாட்டவர்க்கு வழிகாட்டியிருக்கின்றனர். தமிழ்நாடு தமிழின் உயர்வினை மறந்த காலங்களில் அதனை நினைவுட்ட சமுத்திருந்தே அறிஞர் தோன்றினர். கடைசிசங்கத்தில் தமிழ் வளர்த்ததும், அதன் பின்பு சங்கம் நிறுவியும், கவிச்சுவை நிரம்பிய இலக்கியங்களையாத்தும் தொண்டாற்றியிருக்கின்றனர் தமிழர். இவர்களுட் குறிப்பிடத்தக்கவர் சமுத்துப் பூதந்தேவனுர், பராசுகேரன், செராசுகேரன். சின்னத்தம்பிப் புலவர். சேஞ்சுத்திராய் முதலியார், நா. குதிரவேந்தினா, உடுப்பிட்டிச் சிவசக்குப் புலவர், நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர் முதலியார்.

கடைச்சங்க காலத்திலே ஈழநாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்குச் சென்று அங்கு நிறுவப்பட்ட சங்கங்களில் நூல்கள் அரசுக்கேற் றியலருள் ஒருவர் ஈழக்குப் பூதந்தேவனுர். இவர் செய்யுட் களை நற்றினை, குறுந்தொகை, அகநானாலு என்னும் மூன்று

தொகை நூல்களிற் காணலாம். இச்செய்யுட்களிலிருந்து இவர் அகப்பொருட்டுறைகளை அமைத்துச் செய்யுள் பாடுவதில் வல்லுநர் என்பது கெரிகிள்றது. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் யாழ்நகரிற் சங்கமொன்று நிறுவிக் கூடிய தமிழ் வளர்த்த ஆரியச் சக்கரவுத்திகள் மரபிலே கோன்றிய பராசுகேரன், செராசுகேரன், என்போர், தம்பெயரால் முறையே பராசுகேரம், செராசுகேரம் என்னும் நூல்களை இயற்றினர். பராசுகேரனின் மருகர் அரசுகேரி, மகாகவி காவிதாசன் சங்கத்திற் பாடிய இருவுமிகம் என்னும் காவியத்தைத் தமிழிற் பாடினார்.

மநுதப்பக் குறவுஞ்சி என்னும் நூலைப் பாடியவர், ஓல்லாந்தர் காலத்து வாழ்ந்த டிமல்லோ என்னும் தமிழ்ப் புலவர். கேசவழுமை என்னும் நியாயப் பிரமாண நூலைத் திருக்கி அமைத்த வில்லவராய் முதலியாரின் மகன் சின்னத்தம்பிப் புலவர். இவர் இளமையிலேயே கலைவாணியின் அருள் சிறக்கப் பெற்று, மறைகையைந்தாதி, கல்வளையைந்தாதி, கரவைவேலன் கோவை, பங்கை விநாயகர்பள்ளுப் போன்ற நூல்கள் இயற்றினர். வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் மீது பாடிய அந்தாதியே மறைகை அந்தாதி. சண்டிருப்பாயிலுள்ள கல்வளை என்னும் ஆரிற் குடிகொண்டுள்ள விநாயகர்மீது பாடப்பட்ட அந்தாதி கல்வளை அந்தாதி. கரவை வேலன் கோவை யாழ்ப்பாணத்துக் கரவெட்டியிற் செல்வராய்த் திகழ்ந்த வேலாயுதமின்னைமேற் பாடப்பட்ட கோவைப் பிரபந்தமாகும். பருளையிற் கொயில் கொண்ட விநாயகப் பெருமான் மேற் பாடப்பட்ட பள்ளுப் பிரபந்தமே பருளை விநாயகர் பன்று.

ஆறுமுகநாவலரின் ஆசிரியர் இருபாலையைச் சேர்ந்த சேஞ்சுத்திராய் முதலியார். புராண விரிவுரைகள் செய்து பிற ருக்கு வழிகாட்டிய பெருமை இவருக்குரியது. நல் லூர் சந்த சாமிக் கடவுள்மீது நல்லை வெண்பா, நல்லை அந்தாதி, நல்லைக் குறவுஞ்சி முதலிய பிரபந்தங்களும், நீராலியடிப் பின்னையார் மீது ஒரு கலிவெண்பாவும் பல தனிக் கவிதைகளும் இவர் பாடியுள்ளார். மாவிட்டபுரம் சுப்பிரமணியக் கடவுள் மீதம் ஊஞ்சஸ்ர் பதிகம் முதலியனவும், வேறு பல தலங்கள்மீது ஊஞ்சஸ்ர் பதிகம் பாடியவர் இவரே. மேலும் மாணிப்பாயில் அச்சிடப்பட்ட தமிழ் அகராதி தொகுத்தபோது முதல்வராயிருந்து இவரே தொகுத்தனர்.

வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் வல்லுநராக விளங்கியவர் மேலைப்புலோவி நா. கதிரைவேற்பின் ஜோ. சென்னையிற் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அங்கு பல இடங்களுக்குச் சென்று பிரசஸ்கங்கள் செய்து, தமக்கு டடாகப் பேசுவல்லார் இல்லாது இவர் விளங்கினார். “மாயாவாத துமச கோளரி” என்ற பட்டக்கைப் பெற்ற இவர், ஆரணிநகர் சமத்தான வித்துவானாக வும் இந்தார் இவரியற்றிய நூல்கள் கூர்மபுராண விரிவுகள், பழனித்தல புராணவுகர, சைவசந்திரிகை, சைவசித்தாந்தச் சுநுக்கம், சிவாலய மகோற்சுவ விளக்கம், சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் என்பன. ஒரு தமிழ் அரசாதியையும் தொகுத்து வெளி யிட்டார்.

அழக்திலே பிரபந்தம் பாடியவருள் அதிகமான பிரபந்தங்கள் பாடியவர் உடுப்பிடிச் சிவசம்புப் புலவர். இராமநாத புரம் இவ்விகுலமுத்து, விஜய இரகுநாத பாஸ்கர சேதுபதி மகாராசாவின்மீது கல்லாடக் கலித்துறையும், நான்மணி மாலையும், இரட்டை மணிமாலையும் வேறு தனிக்கவிக்கும் பாடினர். பாண்டித்துரைத் தேவர் மீதும் ஏரு நான்மணி மாலை பாடினர். மேலும் இந்தியாவிலும் ஈழத்திலுமுள்ள கோயில்கள் சிலவற்றின் மீதம் வேறு பிரபுக்கள் மீதம் பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளார். இவர் இயற்றிய பிரபந்தங்கள் ஏறக்குறையும் அனுபது இருக்கும். பாடும் திறமை நோக்கி இவருக்குப் புலவர் என்னும் பெயரை வழங்கினர்.

செந்தமிழ்க் தாயைக் கெய்வக்கோலத்திற் கண்டு உள்ளம் உருகப் பாடிய பெருமை நூல்லியுர்ச் சோமங்நாரப் புலவர்க்கு உரியது. பதினைந்தாம் வயதிற் பாடத் தொடர்ச்சிய இப்புலவர் பதினையாயிரம் பாக்கள் வரை பாடியுள்ளார். இவர் இயற்றிய நூல்களில் இப்பொழுது அச்சிடப்பட்டு வெளியாகியுள்ள நூல்கள் உயிரினங்கு முரங்கி நாடகம், கந்தவனைக் கடவுள் நான்மணி மாலை, கந்தப்புராண நூன்பொருள் விளக்கம், நங்கீ முருகன் திருப்புக்கும், நல்லையந்தாதி, சுகாதாரக் குருமி, மருதடி விநாயகர் பாமாலை, கந்தவனநாதர் திருப்பள்ளியெழுக்கி, கல்லுள்ளடைய் கூவரவர் பகிகம், செந்தமிழ்க் கெல்வி ஆற்றப்படை, சிறுவர் செந்தமிழ், நாமகள் புகழ் மாலை, இலங்கை வளம், தால விலாசம் முதலியன. இவற்றுள் இலங்கை வளமும் தால விலாசமும் சிறந்த விலக்கியப் படைப்புகளாகக் கருதப்படுகின்றன. நாமங்கள் புகழ்மாலை செந்தமிழ்க் தாலைத் தீடி அழைத்து உள்ளம் குழழுந்து பாடிய நூல். சிறுவர் செந்தமிழ்க் குழந்தை உள்ளத்துடன் எழுதப்பட்ட இலக்கியம்,

ஈழத்திலே நாடக இலக்கியம் எக்காலத்தில் முதன் முதலாகத் தோன்றியதென வரையறுத்துக் கூற இயலாது. கிடைத்துள்ள நாடகங்களைக் கொண்டு பதினேழாம் நூற்றுண்டுக்குப் பின்பே இவை தோன்றியிருக்கக் கூடுமெனக் கொள்ளலாம். இதற்கு முன்னாம் இருந்திருக்கக் கூடும்; ஆனால் நால்களோ சான்றுகளோ கிடைத்தில் ஈழத்தில் நாடகங்களை முதன்முதல் இயற்றியவர் கணபதி ஐயர் எனச் சிலர் கொள்வர். இவர் இயற்றிய நாடகங்கள் நான்கு. அவையாவன: வாளபிமன் நாடகம், அலங்காரரூப நாடகம், மகிழ்ச் சந்தினி நாடகம், அதிகூபவதி நாடகம். இவற்றுள் வாளபிமன் நாடகம் அடிச்சனர் மகன் அபிமன்யு, பலராமன் மகன் சுந்தரியை மணம் முடித்த தை விவரித்துக் கூறும்.

ஒல்லாந்தர் யாழிப்பாணத்தை ஆண்ட இறுதிக் காலங்களிலிருந்தவர் இனுவிற் சின்னத்தம்பி என்பவர். இவர் கோயிற் சட்டம்பியாய் இருந்து தொண்டி நாடகம், அநிருக்தன் நாடகம், கோவலன் நாடகம், என்னும் மூன்று நாடகங்களைப் பாடியுள்ளார். இவற்றுள் நொண்டி நாடகம் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்தது. அநிருத்தன் கிருட்டினரின் பேரன்; கமணின் மகன்; பானுசரன் மகன் உடைய என்பவள் இவணைக் காதலித்து. அதனால் அடையும் இன்னல்களை அநிருத்தன் நாடகம் கூறும். இக்கைத் தென்மோடி நாடகமாகவே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வட்டுக் கேட்கையிற் பிறந்து அச்சுவேலியில் வாழ்ந்த விசுவநாத உடையார் மகன் இன்னுசித்தம்பி பாடிய வசை நாடகம் ஆறு முகச் செட்டியார் நாடகம் ஆகும். வண்ணுர்பண்ணையிலிருந்த தனவானை ஆலமுகச் செட்டியாகரைப் பற்றி எழுந்த இந்நாடகம் குத்தகைக்காரர் கொடுமையை எடுத்துக் காட்டும். பக்கதொள்பதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் வண்ணுர்பண்ணைச் சிக்கப்ர உடையார் மகன் இராமசுந்தரம் என்பவர் எழுதியது விசயர்ம நாடகம். இதில் மாந்தையைப் பற்றிப் பல செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

இராம நாடகம், தருமபுத்திர நாடகம் என்ற பெருமையிக்க இந் நாடகங்களையும் இயற்றியவர் மாணிப்பாடையச் சேர்ந்த சுவரமினாகர். நாடக சுவமினாதர் என்ற பெயரும் இவருக்குண்டு. இராமாயணத்திலுள்ள இராமரது வரலாற்றையும், பாரதத்திலுள்ள தாங்முத்திரராசனது வரலாற்றையும் இவர் இந்த நூல்களில் நாடகமாக அமைச்சுத்துள்ளார். இராமநாடகத்தைப்பதிப்பித்தவர் சன்டிலிப்பாடையச் சேர்ந்த முருகே உபாத்தி

யாயர். காமபுக்சிர் நாடகக்கை அச்சுவாகனம் ஏற்றியவர் அச்சுவேலி தமிழ்முத்துப் புலவர்.

பூசக்கர்மி விலாசக்கைப் பாடியவர் மாகோட்டக்கைச் சுவாள் கொஸ்காள் தாவிகா என்பார். இஃகு கை சரிக்கிடக் கொடர்பான கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பக்கதம் சிரி நாடகம் என்பதை பெயரிய இக்கைகை நாடகம் பரிமளம் என்ற பலவாரால் 1830இல் பாடப்பட்டகாகவும் கூறுவர். ஒது எவ்வாறுயினும், பூசக்கர்மி விலாசம் முதன் முகலாக 1888-ம் ஆண்டில் அச்சேற்றப்பெற்றது. தெலிப்பழைவாசி பார் கமாரா குலசிங்கமுதலியாரால் இயற்றப்பட்டது பகிலிகை விலாசம் என்னும் நாடகம். 1859 ஆம் ஆண்டளவில் அரங்கேற்றப்பட்டது நாடகக்கைத் 1909 ஆம் ஆண்டில் சுகேச நாட்டிய அச்சியந்திர சாலையில் சுகேச நாட்டியப் பத்திரிகை ஆசிரியர் தீரு க. வேலுப் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்தார்.

மதுரைக் கமிழ்ச்சங்க அகாதி இயற்றிக்கந்த உவைமன் க்கிரவெற்பிள்ளையின் தந்தையராள குமாரசாமி முதலியார் பாடியது இந்திரகுமார நாடகம். அர்ச்சுனன் சுபத்திரகையை மனம் முடிக்க பாரகக் கதையே நாடகமாக அமைந்துள்ளது இந்நாடகம். முதன் முதல் அச்சுவேலியிலும் பிள்ளை ஆர்காவற்றுறையிலும் ஆடப்பட்டது. சொல் நயம், பொங்கள் நயம் மிக்க பாடல் களைக் கொண்டது. இ. இன் அச்சேற்றியவர் அச்சுவேலித் தமிழ் முக்குப் புலவர். தமிழ்முக்குப்பிள்ளை தாழும் பல நாடகங்களை இயற்றியுள்ளார். பல நாடகங்களைப் பழக்கியும் உள்ளார். இவர் இயற்றிய நாடகங்கள் எஸ்காக்கியார் நாடகம், எஸ்தாக்கியார் சபா, ஞான சௌந்தரி நவரச சபா, சந்தியேருகுமேயோர் சகாய சபா, அலசு சரித்திரசபா, சங்கிலி இாசன் டிருமா, யோசேப்பு டிருமா, தூமரத நாடகம் என்பன. இவர்புதுக்கியும், திருத்தியும் வெளியிட்ட நாடகங்கள் பல. அவை வேதசூர்யம்பிள்ளை நாடகம் சுவீனகன்ஸிசபா, பிலைமானு கன்னி டிருமா, வரப்பிரகாசன், நாடகம், ஆட்டு வணிகள் நாடகம், ஞானதச்சன் நாடகம், தரும புத்திர நாடகம், இந்திரகுமார நாடகம் முதலியன்.

இவை போன்று இன்னும் பல நாடகங்கள் நாட்டுக் கூத்து முறையில் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் தியாகாசயைரின் சாவித் திரி நாடகம், கசிராமர் கணக்கைப் பழுதிய நற்குணன், வட்டுக் கோட்டை க. சிதம்பரநாதன் எழுதிய மனையாட்சி வினைமாட்சி, ஞானச் சோதரர் யோன் மேரி எழுதிய புனித சீலி, சுகுணவாசன், கணவிற் கண்ட மாளிகை முதலியன குறிப்பிடத்தக்கைவை.

வசனமும் பாட்டும் விரவி ஆங்கில முறைப்படி செய்யப்பட்ட டிருமா நாடகங்களில் ஆரோக்கியம் டியஸ் விதானை எழுதிய ஆரோக்கியநாதர் டிருமா, புலோகசிங்கம் எழுதிய வர்ததகன் டிருமா, இன்னுசிமுதது எழுதிய மூவிராசாக்கள் டிருமா முதலியன அடங்கும்.

விலாசங்களுள் இராமலிங்கம் பிள்ளை எழுதிய மாணிக்க வாசகர் விலாசம், நளச் சுக்கரவர்த்தி விலாசம், ஏரம்பையர் எழுதிய மிந் காவதி விலாசம், தா. சின்னதம்பி எழுதிய மதனவல்லி விலாசம், கொட்காமம் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை எழுதிய அரிச்சந்திர விலாசம், ஆஜினக்கோட்டை வை. இராமலிங்கம் எழுதிய தமயந்தி விலாசம், அனவெட்டி கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய மதன காம விலாசம், மாணிப்பாய் சொர்ணவிங்கம் எழுதிய நல்லதங்காள் விலாசம் முதலியன குறுப்பிடத்தக்கன.

வசன நாடகங்களும் பல சமுத்துத்தமிழரால் எழுதப்பட்டன. அசோகமாலாவும் நவமணியும் மு. இராமலிங்கம் எழுதியவை. இடாக்குத்தர் சின்னையா அரியநாயகம், சிவானந்த முதலியார், பிள்ளைத்தாச்சி நாடகம், காமாளை நுளம்பு நாடகம் முதலிய நூல் களை இயற்றினர். அவனுவதி அல்லது உபகாரியான உருவச்சிலை சா. கை. மு. விசுவரத்தினம் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. பொன் னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை கண்ணகிதேவி, கற்பகத்தரு நாடகம், மாருதப் புரவீகவல்லி என்னும் நாடகங்களை இயற்றினர். கண்ணகி. செல்வநாயகம் காதவின் வெற்றி. கமலகுண்டலம் என்னும் நாடகங்களை வெளியிட்டார். இனுவல் சி. ஆறுமுகதாசன் எழுதிய நாடகங்கள் திருநீலகண்டநாயனுர், பக்த சக்குபாய், மாமஞக வந்து வழக்குறைத்த படலம் முதலியன. நமசிவாயம் அல்லது நான் யார் என்பது மட்டுவில் க. தூராமலிங்கம் அவர்களாலும், நல்லதங்காள் மாணிப்பாய் சொர்ணவிங்கம் அவர்களாலும், பளை இராசன் நாடகம் S.D.தம்பு அவர்களாலும் இயற்றப்பட்டவை J.S. ஆழ்வாப்பிள்ளை என்பவர் திருஅவதாரம், ஊதாரி, தீளை மகன், பக்த யோடு, அக்கினி மூர்த்திகள், கண்ணியாசன் நாடகம், ஒட்டக முனிவர் முதலிய நாடகங்களை எழுதினர்.

பேச்சு வழக்குத் தமிழில் நாடகங்களை எழுதிப் பிறருக்கு வழி காட்டிய பெருமை பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு உரியது இவர் எழுதிய உடையார் மிகுஞ்சு, முருகன் திருகுதாளம், கண்ணன் கடத்து, நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை என்னும் நான்கும் நானுடகம், என்னும் பெயருடனும், பொருளோ பொருள், தவறுநூ எண்ணம் என்னும் இரு

நாடகங்கள் இரு நாடகம் என்னும் பெயரிலும் வெளிவந்துள்ளன. சுந்தரம் எங்கே, துரோசிக்கள் என்னும் நாடகங்கள் இன்னும் அச்சில் வரவில்லை. இந் நாடகங்கள் யாவும் இலங்கைப் பலக ஶூக்கழக நாடக அரங்கிலும் வேறு இடங்களிலும் நடிக்கப்பட்டுப் படுகிற பெற்றுள்ளன. மாணிக்கமாலை என்னும் நூல் வசனமும் செய்யுள்ள விரவ எழுதப்பட்ட நாடகம். யாழ்ப்பாணத்து அரசன் சுங்கிலியின் வரலாற்றையும் இவர் நாடகமாக அமைத்துள்ளார். இது உயர்ந்த செந்தமிழ் நடையில் யாக்கப்பட்டது.

சமுத்துத் தமிழ்ப் பெரியார் பலர் பழைய இலக்கண நூல்களைப் பதித்தும், அவற்றிற்கு உரையெழுதியும், புதிய இலக்கண நூல்கள் எழுதியும் சிறந்த தொண்டாற்றியிருக்கின்றனர். தமிழ் மொழியின் சீர் குலையாமல் இருப்பதற்குத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சிவாற்றை அச்சு வாகனமேற்றி அவற்றை மக்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணாம் செய்தவருள் தலை சிறந்த வர் சி. ஒ. தாமோதரம்பிள்ளை. இலக்கண நூல்களைப் பொது மக்கள் கற்கமாட்டார். அந் நூல்கள் விலை போவதும் மிகக் குறைவு என்றாலும் தமிழ் கிமல் உள்ள பற்றினால் இவர் அச்சிடப் பெறுத அருமையான பழந் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பணியோலைச் சுவடிகள் கொண்டு பரிசோதித்து வெளியிட்டார். தமிழின் தொன்மைக்கும், செம்மைக்கும் ஒரு தனிச் சான்றுக் நிற்பது தொக்காப்பியம். இதல் நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதிய எழுத்திகாரத்தையும், ஐந்தியல் நச்சினார்க்கினியர் உரையையும் ஏனைய பேராசிரியர் உரையுமாயுள்ள பொருள்திகாரத்தையும் இவர் பதிப்பித்தார். ஆறுமுடநாவல்ராற் பரிசோதிக்கப்பட்ட சொல்லத்திகாரம் சேனுவரையர் உரையையும் பதிப்பித்தார். தொல்காப்பியம் முழுவதையும் முதலிற் பதிப்பித்த தனிச் சிறப்பு இவருக்கே உரியது பழங்காலக் தமிழ் உரைநடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக உள்ள இறையனார் அப் பொருள் உரையும் இவர் பதிப்பித்ததே. இடைக்கால இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் என்று கருதப்படும் வீரசோழியத்தையும் இவரே பதிப்பித்தார். புதக்கொட்டையில் நீதிபதியாக இருந்தபோது இவர் அச்சிட்ட இலக்கண விளக்கம் ‘குட்டித் தொல்காப்பியம்’ எனக் கற்றறிந்தோர் போற்றுத்துரிய ஏற்றம் வாய்ந்தது.

இலக்கண நூற்பதிப்பாசிரியருள் அடுத்தபடியாக குறிப்பிடத்தகவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுடநாவலர்.

தொல்காப்பியம் சேனுவரையர் உரை, இலக்கணக் கொத்து, கொல்காப்பிய குத்திர விருத்தி, பிரயோக விவேகம், நன்றாஸ் விருத்தியுரை முதலியன். இவர் பதிப்பித்த இலக்கண நூல்கள் இவர் பேரால் வழங்கும் நன்றார் காண்டிகையுரை இன்று கற்றுரால் போற்றப்பட்டு வழக்கிலிருந்து வருகின்றது. நாவலர் பதிப்பு என்றுலையே நல்ல பதிப்பு என்று தமிழ் நாடு முழுவதும் கூடும் பெருமை வாய்ந்தவர் இப் பெரியார். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த தி. த. கணக்கந்தரம்பிள்ளை அவர்களால் ஏட்டுப் பிரதிகள் பல கொண்டு ஆராய்ந்து குத்தரங்கள் சில திருத்தப்பட்டு உரையிலுள்ள உதாரணங்களுக்கு இடங்காட்டப்பட்டுள்ள தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் சொல்லத்திகாரம் சேனுவரையர் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. கன்னுகம் அ. குமாரசாமிப் புவைரோடு சேந்து நம்பியகப் பொருளுக்கு ஓர் உரையும் இவர் எழுதி வெளியிட்டார்.

புலோவிக்கைச் சேர்ந்த வ. குமாரசாமிப் புவைர் ‘இலக்கணக்கெட்டர்’ எனப்பட்டம் பெற்றவர். இநவரும் நன்றார் காண்டிகை உரையைத் திருத்தி அச்சிட்டனர். யாப்பிலக்கணம் கூறும் யாப்பருங்கலக்காரிகையைப் பதிப்பித்தவர் உடுப்பிட்டிச் சிவசக்கிபுப் புலவர். தமிழ் வாணருள் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத விளங்கும் சி. கணையைர் தொல்காப்பியம் முழுவதையும் தனது விளக்கவரைக் குறிப்புக்களுடன் எழுதித் தமிழ் அன்னைக்குத் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

இலக்கண நூல்களைப் பரிசோதிக்குத் துப் பதிப்பதோடு நில்லாது இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதினார் முழுத்துப் பெரியார்கள். பழங்காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் வட மொழிப் பண்பினைப் பின்பற்றிச் சூக்கிரங்களால் இயற்றப்பட்டவை. எனவே, யாவருக் எனிதில் கற்றறிவதற்கு ஏற்ற உரைநடையில் இலக்கண நூல் எழுத முன்வந்தார் ஆறுமுடநாவலர். இவர் எழுதிய இலக்கணச் சுநக்கம் மாணவரிகடயே பெரிதும் பயின்று வருகின்றது. இலக்கண வினா விகடயும் இவரால் இயற்றப்பட்ட நூலாகும். சங்குவேலியில் வாழ்ந்த சிதம்பரம் பின்னை (உவில்லியம் நெவின்ச) என்பவர் இலக்கண விதிகள் கலவற்றைக் கிரட்டிக் கூடியிருப்பது வரையில்லை. இந் நூலின் மூன்றாவது பகுதியில் வரையில்லை. இலக்கணம் வாக்கியங்களை எழுதுவோருக்குப் பெரிதும் பயன்படும்.

கன்னகத்துக் குமாரசுவாமிப் புலவர் நடவர, மட்சீ முதலாக நன்னாலார் வகுத்துக் கூறிய இருபத்துமூன்றீற்றுள்ளும் அடங்கிய விணைப் பகுபதங்களுக்கும் அவ்வாறு அடியாகப் பிறந்த பெயர்ப் பகுபதங்களுக்கும் பகுதி, விகுதி முதலிய உறுப்புக்களைப் பகுத்துக் காட்டி, ஒரு நூல் இயற்றி அதனை ‘விணைப் பகுபத விளக்கம்’ என்றும் பெயரோடு அச்சிட்டு வெளியிட்டார். ஆறுமுகநாவலரின் தமையனின் மகனுகிய த. கைலாசபிள்ளை ஆவர்கள் வசன நடை எழுதுவோர்க்கு உதவியாக ஒரு வசன இலக்கண நூல் எழுதி அச்சிட்டார். பவணந்தி முனிவரது சூத திரங்களைத் தழுவி இலக்குவரன உரைநடையில் இலக்கண நூல் எழுதினார் கெளரவ. திரு. பொன்னம்பலம் இராமநாதன். இது செந்தமிழ் இலக்கணமென விளக்கும்: பன்மொழி அறிஞரும், தமிழ் மொழியே உலகம் தோன்றிய போது உண்டன மொழி யென்று வாதாடியவருமான நல்லூர்ச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமது பரந்த அறிவின் துணைக்கொண்டு ‘தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு’ என்ற நூலை எழுதினார் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி என்ற நூலையும் இவர் தனிந் தனிபாக எழுதிவந்தார். ‘சொற்களைப் புலவர்’ என்ற பட்டமும் பெற்றுர்.

இலக்கண நூல்களை வெளியிடுவதோடு நில்லாது வேறு பல நூல்களையும் பதிப்பித்து தமிழின் அரும் பெருஞ் செல்வங்களைக் காத்து வந்தனர் சமூத்துத் தமிழர். அவர்களுட் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒன்றுகிய கலீத் தொகையையும், திரிசொற்களால் யரக்கப்பட்ட தணிக்கைப் புராணத்தையும், ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றுகிய சூளா மணியையும் பதிப்பித்தார். ஆறுமுகநாவலரும் இத்தகைய பல நூல்களைத் திருக்கித் தெளியிட்டார். அவை நெந்தபுராணம், பெரிய புராணம், சேது புராணம், திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை திருக்கோவை உரை முதலியன.

ஆறு முகநாவலரே கல்லாதாரும் எளிதில் விளக்கக்கூடிய தெளிவான், முறையில் முகன்முதல் செந்தமிழ்ச் சொல்லமைந்த வசனநடையைக் கையாண்டனர். நாவலரின் சிறப்பும், பெருமையும் ஆற்றலும் கட்டுரை வரைவதி :லயே புலப்பட்டன. சமயப் போட்டியிலே அவர் விடுத்த துண்டுக் கட்டுரைகளே அவரின் வசன நடைக்கு அடிகோவின. நாவலர் காலத்திற்கு முன் வசன நடையில் நூல்கள் இயற்றுவது மிக அருமை. மேலும் அவர் காலத்தில் வசனநடையில் எழுத முன்வந்த ஆசிரியர்கள் பொருள்மயக்கத்தினை உண்டாக்கும் கடுஞ்சொற்களை வழங்கினர்,

சங்கதச் சொற்களை மிகுதியாக அமைத்தும் இலக்கணப் புணைச் சிகௌப் போற்றியும் பிறகுக்குப் பொருள் விளங்காத வண்ணம் எழுதி வந்தனர். ஏத்தகைய கட்டுரைகள் பொதுமக்களுக்கு எத்தகைய பயனும் அளிக்கவில்லை.

ஆனால் ஆறுமுகநாவலர் அத்தகைய உரைநடையைக்கையாள வில்லை. அவர் கட்டுரை எழுதியது சைவசமயத்தைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு கற்றறிந்தோறிலும் கல்லாத பொதுமக்களுக்கே சமயக் கல்வியறிவு புகட்டவேண்டியிருந்தது. இந்தோக்கைத்துடனேயே நாவலர் எழுதியமையால், யரவருக்களில் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய தெளியிய முறையில் பெரும்பாலுஞ் செந்தமிழ்ச் சொல் நிறைந்த உரைநடையில் எழுதினர். மேலும் பொருளில் தெளிவு காந்தி மென்ட்டார் வழங்கிவருக் குழுத் தரிப்பு முகவிய குறியீடுகளையும் கையாளத் தொடங்கினார். முதன் முதல் கமிழில் குறியீடுகளைக் கையாண்டவர் ஆறுமுகநாவலரே. இக்காரணங்கள் பற்றியே பரிதிமாற் கலைஞர்க் கூட நாவலரை உரைநடை கைவந்த வல்லாளர்’ எனப் போற்றிச் சென்றனர்.

தெளினிந்தியவராறு, திராவிடநாகரிக வரலாறு; தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இசை வரலாறு முதலியவற்றுக்கு அடிகோவி வழிகாட்டியவரும் கழு நாட்டவரே. தமிழரின் பண்டைக்கால நாகரிகச் சிறப்பினைத் தமிழ் நூல்களின் ஆராவு கொண்டு ஆராய முன்வந்தோற்கு முன் மாதிரியாகத் தீகழ்ந்தவர் திரு வி.கஷகசபப்பிள்ளை, சமநாடு தமிழ்க் கல்வியின் இருப்பிடம் என்ற புகையு வளர்த்தவருள் ஒருவராகிய யாழிப்பாணத்து மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த விசுவநாதபிள்ளையின் மகன் இவர். சேர். இராமநாதன், சேர். பொன்னம்பலம் முதலியோருடன் சென்னை அரசாங்கக் கலைஞரியிற் கற்று கிறு வயதிலேயே கலைஞரிப் பட்டம் பெற்றனர் இவரைப் பலரும் ‘பட்டதாரிப்பையன்’ என்பர் தமது தமிழ்க் கல்வி அறிவு, தேசவரலாற்று உணர்வு, சமுதாயவரலாற்று அறிவு, சாசன ஆராய்ச்சி, ஆங்கிலக் கல்விக்குறிந்தன ஆகியவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்திச் சிறந்த நூல் ஒன்றினை எழுதினர்.

இந்தூல் ‘ஆயிரத்து எண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழர்’ எனப் பெயரியதாகும். இந்தூலில் தமிழ், நாட்டின் நிலை, அதன் எங்கூப்புறத்திலுள்ள நாடுகளின் நிலை, தமிழ்நாடு பிறநாடுகளுடன் நடத்திய வணிகத்தின் நிலை, சேர் சேமுபாண்டியர், குறுநில மன்னர் ஆகியேர் வரலாறு, தமிழர் பண்

பாடு முதலியவற்றை விரிவாக ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார், பொது மறை நூலாகிய திருக்குறள், பெருங்காப்பியங்களெனச் சிலர் கருதும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இவற்றின் தங்கமையேயும், சங்கப் புலவரின் வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு முதலியவற்றையும் விரிவாக ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். பொதுமறை நூலாகியதிருக்குறள், பெருங்காப்பியங்களெனச் சிலர் கருதும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இவற்றின் தங்கமையேயும், சங்கப் புலவரின் வரலாறு, தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய சமயங்களின் நிலை, தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை இயல்புகள் ஆகியனவும் மிகவும் தெளிவாக அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்தில் எழுந்த ஆராய்ச்சிகளிற் பல இந்தாவிற் கண்ட கொள்கைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டன.

கனகசபைப்பிள்ளை எழுதியதை மொழிபெயர்த்தும், பின் விருந்த புலவர் வரலாறுகள் சிலவற்றைச் சேர்த்தும் சதாசிவம் பிள்ளை என்பவர் பாலவர் சரித்திர தீபகம் என ஒரு நூல் வெளியிட்டார். அபிதான சிந்தாமணி முதலிய கலைகளஞ்சிய நூல்கள் இந்தாவிலிருந்தே புலவர் வரலாறுகள் பலவற்றை எடுத்தான்தீர்கள். சதாசிவம்பிள்ளைக்குப் பின்னர் கன்னகம் குமார சுவாமிப் புலவர் ‘திமிப் புலவர் சரித்திரம்’ என்னும் நூலை வெளியிட்டார். இது புலகம சான்ற தமிழ்ப் பெரியாரின் வரலாற்றைக் கூறும் சிறந்த நூலாகும். இதில் ஏற்கஞ்சைய நானுது புலவர்களின் வரலாற்றைக் கூறியுள்ளார். புலவர்களின் ஊரும் பேரும், குலமும், செயலும், தெளிந்த அளவிற் காலமும் கூறப்பட்டுள்ளன. சிற்சில புலவர் பாடிய அருஞ் செய்யுட்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்தால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் சிறந்த இடம் பெறுகிறது. தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் எழுதவது மிகவும் பொறுப்பானது. ஏனெனில் புலவர் சிலருடைய நகர், குலம், சமயம், காலம், நூலுரிமை, கவி, கவிப்பாடம், கதை முக்கிய வற்றில் சரித்திரகாரர் பலச் தம்முன்னே முரணுவர். இவற்றையெல்லாம் முறைப்படி ஆராய்ந்து பிடிமுயற்ற வரலாற்றை எழுதுவது பொறுப்பானதே அத்தகைய ஒரு வரலாற்றினையே குமார சுவாமிப் புலவர் தமது புலவர் சரித்திரம் மூலம் தந்துள்ளார்.

ஏனைய சிறப்பு வரய்ந்த மொழிகள் போலன்றி இக்கதை வரம் பிலுப், காலிபச் சிறப்பிலும் அருட்பாப் பெருமையிலும் வடமொழிக்கு இணையாக விளங்கும் தமிழ் மொழியில் உள்ள நூல்களிற் சிறந்தவற்றைச் செல்கவயாக விளக்கி, அவற்றின் முறைமையையும், பயணியும் எடுத்துக் காட்டும் நூல் திராவிடப் பிரகாசிக்கை. இதனை வியற்றியவர் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்து தமிழ்நாட்டெங்கும் புகழ் கொண்ட சபாபதி நாவலர் அவர்கள்.

இந்தால் தமிழின் தெய்வப் புலகம மரபியல், இலக்கண மரபியல், இலக்கிய மரபியல், சாத்திர மரபியல், ஓழிபியல் என ஐவகைப் பிரிவு பெற்று விளங்குகின்றது. இவற்றுள் முகல் இயலுள் எழுத்து ஒலிக்கும் இசை ஒலிக்கும் உள்ள வேற்றுமையும், ‘தமிழ்’ ‘தெள்வெமாழி’ என்பவற்றின் மெய்ப்பொருட் பணியும், தமிழ்க் கெப்பக்களையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அகத் தியம் தொல்காப்பியம் ஆசிபவற்றின் சீரும், முச்சங்க வரலாறும், ஏனைய சிறந்த இலக்கண நூல்களின் பாள்க்கமையும் இலக்கண மரபியலில் இடம் பெறுகின்றன. தமிழ் நூல்களை அநேகமாகத் தொகைத் தும் விரிக்கும் கூறுவது இலக்கியமரபியல், பதினெட்டு விக்கதகள் இவையென்றும், மற்றும் கவதிக் சாத்திரம் வேதாந்த சாத்திரம் சைவசித்தாந்த சாத்திரம் முதலிய நூல்கள் இவையென்றும், சாத்திர மரபியல் கூறும். கல்விப் பயிற்சியே மக்களுக்கு இன்றியக்கமையாத அழியாச் சிறப்பு என்பதனைப் பல வாறு வலியுறுக்குவிக்கிறது எழுதியில். இக்கதையை அரிய பெரிய வரலாற்று நூலைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அருளினார் ஈழத்துச் சபாபதி நாவலர்.

‘தமிழே உலகத் தாய்வெமாழி’ என்று பறையடித்தோதிய பன்மொழிப் பண்டிதர் என்று பாராட்டப்பட்ட சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் மாணிப்பாயிற் பிறந்தவர். இவருக்குப் பதினெட்டு மொழிகளில் நல்ல ஞானம் இருந்தது. இந்தப் பரந்த அறி விளைக் கொண்டு “தமிழ் அமைப்புற் ற வரலாறு” என்ற நூலை எழுதினார். யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் கடுபட்டுள்ள இவர் எழுதிய நூல்கள் ‘யாழ்ப்பாண கவபவ விமர்சனம்’ ‘யாழ்ப்பாண அரசர்கள்’ என்பதையே.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைச் சங்க காலம், சங்க மருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம் ஜெரோப் பியர் காலம் எனக் காலப் பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு காலப் பகுதிக்கையும் வரையறுத்து அக்காலப் பகுதியின் சரித்திரம், சமயநிலை, இயற்றப்பட்ட நூல்கள், அவற்றின் பண்புகள் முதலியவற்றை முறையாக வகுத்துக் கூறித் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலை எழுதிப் பிறருக்கு அத்துறையில் வழி காட்டிய பெருமை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்த்த திரு. வி. செல்வநாயகம் அவர்களுக்கு உரியது. தமிழ் உரை நடை வரலாற்றையும் காலவரையறைப் படுத்தி மேற்கொண்டன விளக்கந்தந்து தமிழ் உரை நடை வரலாறு என்னும் நூலையும் அண்மையில் இப்பெரியார் வெளியிட்டுத் தமிழ் அண்ணைக்கு அரும் பெருந் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

இசைத் தமிழுக்கு ஒப்பிலாப் பணி செய்தவர் உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகள். திலையிள் எங்கையிலுள்ள அண்ணு மலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப்பேராசிரியராகவும், ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் அமர்ந்து தமிழ் மொழிக்குப் புத்துயிர் கொடுத்த இப் பெருந்தகை, மட்டக்களப்பு காரதீவு என்னும் பகுதியிற் பிறந்தவர். தறவு பூனுமுன் இவரின் பெயர் மயில்வாகனம் என்பதாகும் இவர் ஆராய்ந்து வெளியிட்ட நூலே யாழ் நூல். பன்னெடுங் காலமாகத் தமிழ் இசையையும், தமிழ் இசைக் கருவிகளையும், தமிழ் மக்கள் கையாண்டிருந்தனர் என்பதை இந் நூலிற் பல சான்று கொண்டு நிறுவியுள்ளார். வடிவ கூடத் தெரியாதபடி மறைந்த பண்டைய யாழின் நுட்பங்களையெல்லாம் உலகநிய வைத்தது இவர் செய்த தொண்டாகும். சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்று காதையினுள்ளே யாழ் ஆசிரியரின் அமைதி கூறும் இருபத்தைந்து அடிகளுக்கு ஏற்றவொரு விரிவுரையாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இசைத்தமிழ் நூல்களின்லாம் வழக்கற்று மறைந்தன எனப் பழைய வரலாறு கூறி இருங்கிய கவற்சியை இந் நூல் நீக்கிற்று. பல காலமாகச் சிலப்பதிகாரத்தைப் பயில் வோர் அதன்கள் கூறப்பெற்ற இசைப் பகுதிகள் நீங்கலாகப் பயில்வது வழக்கம். அங்குளம் ஒதுக்கப் பெற்ற இசைநூற் பொருள்களை விளக்க எடுத்துரைக்கும் இசைத் தமிழ் முதல் நூலாக யாழ் நூல் அமைந்துள்ளது. இசைத்தமிழுக்குப் புதிய இலக்கணம் வருத்து; அதனை விஞ்ஞான முறையில் எடுத்துக் காட்டிய விபுலானந்த அடிகளுக்குத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ்ச்சங்க நூல்களை அரங்கேற்றியும், யாழ்ப்பாணத்திற் சங்கம் நிறுவ நூல்கள் யாத்தம், கவிச் சுவைத் தும்பும் பாடல்களை இயற்றியும், தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத பல துறைகளில் வழிகாட்டியும், தமிழ் இலக்கியத்தை விருந்தி செய்து தமிழ் அன்னைக்கு அழியாசிறப்பு. அளித்துள்ளர் ஈழத் தமிழர்.

ஸுந்தரூர்-திருநூதிருவிள்ளுவம்

நமத்தின் அழிவிலைத் தமிழர்
பண்பாட்டு இழிப்பண்ரூபம்

8

i

என்னை ஆளாக்கிய பேராசான், தனக்கென ஒரு மாணவர் பரம்பரையை அமைத்துச் சென்றவர். நாடக அரங்கம் பேச்சு மொழியை உரையாடலில் வழங்கலாமா என்ற ஜயம் தோன்றிய காலத்திலே, மக்களைப்பற்றி மக்களுக்காக ஆட்கப்படும் நாடகங்களில், மக்கள் மொழி கையாளப்பட வேண்டுமென்பதை தமது நாடகங்கள் மூலம் நிலை நாட்டிய நாடகவித்தகர். தமிழ்ஒரு மொழியமைப்பாக, இலக்கியக் கோவையாக, நாகரிக முறையாக விளக்கி, கனம் கல்விமான்களால் புரியப்படாதவர். பல்கலைக்கழக மாணவனுக்கும் ஆசிரியனுக்குமள்ள உறவு அத்தியந்த அறிவு நிலை நட்பு என வற்பு ஏத்திய பெருமகன்; நாட்டுப் பண்பும் நாட்டு வாழ்வும் இலக்கியத்தில் இடம்பெற வேண்டும் என்பதைச் செயலிற் காட்டியவர்—இவர்தான் எங்கள் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை. உரிமையுடன் கூறுகின்றேன் எனது குரு மட்டுமல்லர்; இங்கும் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களிலெயும் தமிழ்ப் பேராசான்களாக விளங்குபவரின் குரு அவர்.

குருசீடப்பரம்பரையை அவர் ‘காதலி ஆற்றுப்படை’யிலே தெளிவாக விளக்குகின்றார். இவர் காட்டும் குருபக்தி - இன்று பல இடங்களில் காணப்படாதது கவலைக்குரியது.

‘ஆரியந் தன்னி னளப்பரு மாக்கடல்
அருந்தமிழ்க் கலைக்கோர் வரம்பா யுயர்ந்தோன்
வயங்கு செந்தாவின் வசையில் புலவோன்
ஆம பண்டதன் அருமதைக் குருமணி
முத்துக் குமார சுவாமி யெனும் பேர்
மூதறிவாளன் முறையுட னடையும்
மாணவர் தமக்கு வளம்பெறு முகில்போற்
போதமெய்க் கலைகள் பொழுந்திடும் வள்ளல்
மரசிலந்தணன் மாப்பெறும் தோன்றல்
சிவனாடி பரசுந் தவனெநி யாளன்
கடைய னேனையும் பொருளெனக் கருதி
யறிவு கொளுத்தி யாட்கொள்ளும் பெரியோன்’

என்னும் பகுதியில் பேராசிரியரின் குருபக்தியும் அடக்கமுடை மையுங் காணப்படுகின்றன.

ii

நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் மக்கள் இலக்கியமாக வாய்மொழி இலக்கியம் உலகமெங்கனும் பரந்துள்ளது. மக்கள் பண்பாடு அளவு கோல்களாகிய இவ்வகை இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் உலகநாடுகள் யாவற்றிலும் விரிவாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. கற்றேரிடையே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள உயரிய இயக்கங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் தமிழ் மொழியிலே மேற்கொள்ளப்பட்டதை போல எல்லா வித மக்களிடையேயும் பரவியுள்ள வாய்மொழி இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் முழுமையாகத் தமிழிலே மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அண்மைக்காலங்களிலே வளர்முக நாடுகளிலே நாட்டார் பண்பாட்டியல் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் துரித கதியிலே நடைபெறுவது போலத் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளராலும் உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனத்தினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

நாட்டுப்புற மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் மக்கள் இலக்கியமே வாய்மொழி இலக்கியமாகும். கிராமங்கள் பொது மக்கள் கலைப்பீடமாக விளங்கின. அவர்களுடைய தொழிலாகும் கமயத்தோடும் கிராமியக் கலைகள் பின்னிக் கிடந்தன.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் → பண்பாட்டு விழிப்புணர்வும்

57

அவற்றுட் சில இப்போதும் வழக்கில் இருக்கின்றன. சில வழக்கில் இல்லாது போய்விட்டன.

இவற்றிற்குரிய காரணங்கள் யாவை? கிராம வரழக்கை இன்று பலவகையிற் சிதைவுற்றுக் காணப்படுகின்றன. ஆங்கிலக் கலைராஸ் ‘கிறே’ என்பவர் ஒரு கிராம இடுகாட்டில் தின்று, ஒரு தூங்கற்பா பாடியுள்ளார்.

“மிக்க ஒளி பொருந்திய விளைமதிக்கப்படாத எத்தனையோ மாண்ணிகங்கள், ஆழமறிய முடியாத கடற்குகைகளில் அடியில் மரைந்து கிடக்கின்றன. சுந்த மணத்தோடு கூடிய மெல்லிய மலர்கள் வனுந்தாங்களில் மலர்ந்து அவற்றின் வசைணையை யாரும் நுகராமலே வாடி உதிர்ந்து விடுகின்றன. அதே போன்று கவிதை உள்ளம் படைத்த பலர் இக்கிராமத்தில் பிறந்திருக்க வாம். சுந்தர்ப்பங்களும் சூழ்நிலைகளும் அவர்கள் கவிதையுள்ளத்தை உலகிற்குத் திறந்து காட்டும் வாய்ப்பை அளிக்கவில்லை. ஆகவே, அவர்கள் மாண்டு முடிந்து இங்கு புதையுண்டு போயிருக்கலாம்” என இருக்கிக் கூறினார்.

அக்கவியின் கூற்று எமது கிராமிய மக்களைப் பொறுத்தமட்டிலும் உண்மையாகும்! எமது கிராமங்களிற் சிதறிக்கிடக்கும் கவிதை உள்ளம் படைத்தவர்கள், பல கலைகளிலும் வல்லுனர் பலர், இருந்திருக்கின்றனர். நிரம்பித் ததும்பும் அவர்களின் உணர்ச்சி வெளியீட்டைச் சுந்தர்ப்பங்களும் சூழ்நிலைகளும் அனுமதிக்கவும் ஏற்கவும் மறுக்கன. நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களும், பிறநாட்டார் ஆட்சியும், ஆங்கிலக் கல்வியும் நாட்டார் கலைகளின் வளர்ச்சியைத் தடைசெய்தன. இவை பழைய மோடியன; இக்கால நாகரிகத்திற்கு ஒவ்வாதன என்ற எண்ணங்களான்களுடு பலர் இவற்றை ஒதுக்கினர். இளைஞர் இவற்றில் ஈடுபடத் தயங்கினர்; இவற்றை இகழ்ந்தனர்.

கல்விநெறிமேர், வளம் பெற்றவர் இவற்றை ஒதுக்கவே இவற்றிற் புதிதாக ஈடுபட முன்வருவோர் தொகை குறித்தியது. இவற்றில் ஈடுபாடுகடைய முதியோர் ஆதரவற்று ஏங்கிக் கிடந்தனர். இக்கலைகளை ஆக்கி வந்த பெரியார்களும் இக் கலைகளை விட்டனர். அக்காலத்தில் விதானை, உடையார், மணியம், கோயில் மணியம் போன்றவர்கள் கிராமியக் கலைகளை முன்னின்று நடத்தினர். இப்போது அவர்களுக்கும் கலைக்கும் வெகுதூரம். அவர்கள் அரசாங்க சேவையாளர்களையும் கலைப் பணியாளர்களர்.

கடபோயும் பரவியுள்ள வாய்மொழி இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் முழுமையாகத் தமிழிலே மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அங்கைக் காலங்களில் வளர்ந்த நாட்டுகளிலே நாட்டார் பண்பாட்டியல் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் துரித கதியிலே, நடைபெறுவது போலத் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளராலும் உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனத்தினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இந்தவகையிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக் கீழ்த்துறை தொடர்ந்து மேற்கொள்ள விருக்கும் ஆராய்ச்சிகளுக்கு முன்னேடியாக நாட்டார் பண்பாட்டியல் பற்றிய இவ்வாய்வரங்களை ஒழுங்கு செய்துள்ளமை எமக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

iii

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் நினைவாக இவ்வாய்வரங்கு நடைபெறுவது சாலவும் பொருத்தமானது. எமது நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழராய்ச்சிப் பாரம்பரியத் துக்கு மூல வித்தாவைம் வழிகாட்டியாகவும் விளங்கியவர் பேராசிரியர். ஆராய்ச்சி அறிஞராகவும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் விளங்கிய பேராசிரியர், மொழியில், சாசன வியல், நாடகவியல் போன்ற பல துறைகளில் ஈடுபட்டாலும் நாட்டுப்பண்பாட்டியலில் நிரம்பிய ஈடுபாடு கொண்டவர். கழகது வாழ்வும் வளமும் என்ற பேராசிரியரின் கட்டுரைத் தொடர்பு இந்தக் கருந்த சான்றாகும். யாழ்ப்பாண வாழ்வில் ஆறித்திணைத்த பேராசிரியர் கழகத்து வாழ்வின் பெருாசிகளுக்குவும், சிறப்பாக யாழ்ப்பாண வாழ்வின் பேரபிமானியாகவும், விளங்கி கழகத்து வாழ்வையும் வளத்தையும் நம்நாட்டவர்க்கும் பிறநாட்டவர்க்கும் காலந்தோலும் உணர்த்தி வந்தார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே கடமையாற்றிய ஓருபத் தொன்பது ஆண்டு கால எல்லையில் இநுபத்தாறு ஆண்டு களாகக் கழியிக்குத்துறைத் தலைவராக இருந்த பெருமை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்குரியது. இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தினர் நடத்திய கலைமாணிக் தேர்வில் சங்கத மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகவும், துணைப் பாடமாகவும் பயின்று 1930 ஆம் ஆண்டு முதலாவது வருப்பில் தேர்ச்சி அடைந்தவர் பேராசிரியர். மேற்கூட சென்று தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்க முன்னர் அண்ணுமைப்பல்கலைக்கழகத்தில் முறைப்படி தமிழ் பயின்ற இவர். பேராசிரியர் ரேணுரிடம் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியில் பயின்றார். ஏழாம் எட்டாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ்ச்

சாசனங்களை ஆராய்ந்து திராவிட மொழியியல் வல்லுனராக மாறினார். தொடர்ந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகவும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் 1936 ஆம் ஆண்டு நியமனம் பெற்றார். 1947 ஆம் ஆண்டிலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் சிறப்புடன் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றித் தமிழ்த் துறையை விருத்தி செய்து 1965 ஆம் ஆண்டில் ஒய்வு பெற்றார். இன்றைய தலைமுறையினரும் இளஞ்சந்ததியினரும் பேராசிரியரின் ஆளுகையையும் பங்களிப்பின் மகத்துவத்தையும் அறிந்து கொள்வதும் நிலைவு கொள்வதும் அவசியமாகும்.

தமிழகும் தமிழழக் கற்றவாரங்களும் இகழ்ச்சி பெருகிக் கொண்டு சென்ற காலத்தில் தமிழ்த்துறையை உயிர்த்துடிப்புடன் இயங்கச் செய்த பெருமை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக் குரியது. சிறப்புக்கலை வகுப்பில் இடையிடையே ஒருவர் அல்லது இருவரும் பொதுக் கலை வகுப்பில் ஏழு எட்டுப் பேருமே தமிழழக் குரு பாடமாக ஒரு காலத்திற் கற்றனர். தமிழழப் படிப்பவர் “பனங்கொட்டடைகள்” என இகழப்பட்ட காலம் அது. அண்ணுமைப் பல்கலைக்கழகத்திலே உலகின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பெருமை பெற்ற எமது ஆசாங்க கவாயி விபுலானந்த அடிகள். 1944 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார். இலண்டனுக்குப் போகுமுன் தன்னிடம் அண்ணுமைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சராண்டிலே வித்துவான் பட்டம் பெற்ற தனது அங்குக்குரிய மாணவள் பேராசாங் கணபதிப்பிள்ளையிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்த கவாயிகள் தாம் பேராசிரியராக இருந்த போது தமிழ்த்துறையை நடாத்தும் பொறுப்பினைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்தார். கவாயிகள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் பேராசிரியராக வந்தபோது நோய் வாய்ப்பட்டிருந்தார். கணபதிப்பிள்ளை அவர்களையே முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமித்திருக்கலாம் என்று அவர் பல தடவை கூறியதுண்டு.

அக்காலத்தில் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் செய்யத் துணியாத கருமங்கள் பலவற்றை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பேராசிரியர் அறிமுகப்படுக்கிறார். நவீன இலக்கியங்களை வெறுத்தொகுக்கிய காலத்தில் அவற்றைப் பல்கலைக்கழகப் பாட விதானத்துப் பேர்த்துத் துறை மட்டுமல்லது சமுத்துத் தமிழ் இலக்கிய மரபையும் எமது பண்பாட்டு மரபையும் எமது சமு

தாயம் உணரும் வகை செய்தார். பழைய இலக்கியங்களைப் பசிர்வதோடு புதிய இலக்கியங்களைப் படைக்கவும் மாணவரைத் தூண்டினார். தாமே புதிய இலக்கியங்களைப் படைத்து வழியும் காட்டினார்.

கிராமிய வாழ்க்கையிலும் கிராமியக் கலைகளிலும், கிராமிய வழிபாட்டு முறைகளிலும் இவருக்கு அதிக ஈடுபாடு நீண்டகாலமாக இருந்தது. பழைய பழக்க வழக்கங்கள், உடைகள், உணவுகள், ஆபரணங்கள், கலைகள், வழிபாடுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி இவருடன் பேசுவது தனியின்பம். இவர் இலங்கைத் தமிழரின் உணவு, உடைகள், அணிகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அவர் கட்டுரை ஒன்றை எழுதித் தினகர்கள் ஆசிரியிடம் கொடுக்கும் படி என்னிடம் தந்தார். கொடுத்தேன். அவர்கள் என்னுடையபெயரில் வெளியிட்டு விட்டார்கள். தவறினை அடுத்த ஞாயிறு இடமில் திருத்தவோம் என்றேன் “டேய், நீயும் நானும் சேர்ந்து தானே எழுதினோம். ஆனபடியாற் பேசாமல் இரு” என்றார். என்ன பரந்த மனப்பான்மை. கிராமியப் பண்பாட்டுக் கவர்ச்சியினாலே தான் இவர் சாதாரண மக்களுடன் தொடர்பு கொள்வதைப் பெரும்பேறுகூக்க கொண்டார். அவர்களையெல்லாம் தமது நாடகங்களிலும் நாவல்களிலும் முக்கிய பாத்திரங்களாக அமைத்தார். எளிகமயையும், அடக்கத்தினையும் பரந்த மனப்பான்மையினையும் கொண்ட பேராசிரியர் காலமாற்றத்தினை அனுசரித்து எவ்வாறு சிந்திக்க முற்பட்டார் என்பதை ‘அன்றும் இன்றும்’ என்ற தமது கட்டுரையிலே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:-

“கடந்த ஜம்பது ஆண்டுக் காலம் உலகம் முழுவதற்கும் ஒரு புதிய நிலையை உண்டாக்கி இருக்கிறாரது. ஆறுதலாக ஒரு குறித்த வேகத்தில் சுழன்று வந்த காலச்சக்கரம் இக்கால வெல்லையிற் கண்டுபிடித்த வானுரத்திபோல மூன்றாண்டு போது மில்லாத மிதந்த வேகத்தோடு ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதனால், உலகத்தினர் வாழ்க்கை முறைகளுள்ளும் பலப்பல மாற்றங்கள் உண்டுபட்டுள்ளன”

எனக் காலச்சக்கரத்தின் வேகத்தை உணர்ந்த பேராசிரியர் பழைய மறையாக மறைந்து எமது சமூகத்திற்குப் பண்பாட்டையும், பார்ப்பியக்கையும் உணர்த்தி உயிரூட்ட விரும்பினார். சிறிது சிறிதாய்ப் பேராசிரியர் சிந்தித்துச் செயலைற்ற விரும்பியதை யாவுட அவருடைய பல்வேறு ஆக்கங்களிலும் செறித்து நிறுப்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்வது அவசியமாகும். தமிழரா

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும்... பண்பாடு விழிப்புணர்வும்

63

கப்பிறந்து ஆங்கிலத்தைக்கற்று அரை ஆங்கிலேயராக வாழ முற்பட்ட தமிழ் மக்களுக்குச் செந்தமிழ்ப்பாடம் பல்களைக் கழகத்தில் வேம்பாக இருந்தது. அந்த வேம்பினைக் கரும்பாக்கியவர் பேராசிரியர். “தாவுதும் மலரே” என்ற தமது பாடல் ஒன்றிலே,

கவிபல பொழுந்தன ஒருபால்
காவியம் நிறைந்தன ஒருபால்
உரைகள் செறிந்தன ஒருபால்
உரைநடை மலிந்தன ஒருபால்
சொற்பொழி வெழுந்தன ஒருபால்

சொற்போட்டி நிகழ்ந்தன ஒருபால், எனக் கூறத் தொடங்கி நாட்டின் போக்குகளையெல்லாம் அடுக்கிச் சென்ற பேராசிரியர்,

பழைமை நாட்டிய தொருபால்
புதுமை ஓங்கிய தொருபால்

எனக் கூறும் வரிகள் பேராசிரியரின் உள்ளத்தை நன்கு காட்டுவதாகும். நாட்டார் பண்பாட்டில் தமக்கிருந்தசடுபாட்டினை ‘நாடுடகம்’ முன்னுரையிலே பேரவாவுடன் கூறியுள்ளார். மேலும் இதனைப் பூஞ்சோலை என்ற நாவலிலே வரும் சாம்பசிவம் அழகசந்தரன் ஆகிஃயார் உரையாடலின் மூலம் தமது இதயத்தின் குரலாக வெளிப்படுத்தி உள்ளமை கண்டு குறிப்பிட வேண்டிய தொன்றுகும்.

“இவையெல்லாம் நாட்டுப் புறத்திலே வரமும் கீழ்மக்கள் களியாட்டு நேரங்களில் பாடும் குப்பை கூளங்கள்” எனச் சாம்பசிவம் கூறக் கேட்ட அழகசந்தரன் கொடுக்கும் நீண்ட பதில், பேராசிரியர் எவ்வளவு தூரம் நாட்டார் வழக்கில் ஈடுபாடு கொண்டு இயங்கினார் என்பதைக் காட்டுவதாகும். அந்த உரையின்வருமாறு:-

‘அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்..... பல்லாயிரக் கணக்கான ஊர்கள் தோறும் வாழும் பன்னாறு ரூயிரக் கணக்கான மக்கள் மனதிற் சிக்குண்டு அங்கிருந்து தாமரகவே ஊற்றெடுத்து வெளிப்பாய்களின்றவை. அவ்வண்ணம் பாயும் போது மக்கள் உணர்ச்சி மேலிட்டினால். அவற்றைப் பாடித் தம்மையும் மறந்து இன்புறுதிகளானார். வாழ்க்கையில் தாம் செய்யும் வேலைகளினால் உண்டாகும்களைப்பை ஆற்றுதற்கும், இன்புறும் நேரங்களில் தம் இன்பத்தைப் பெருக்குதற்கும் துண்பு

தும் நோங்களில் அத்துஞ்பத்தை வெளிப்படுத்துதற்கும், போர்புசியும் போது வீரத்தை ஆட்டுதற்கும் பக்சிளம் குழந்தைகளைத் தாலாட்டிக் கண்ணுயில் வைப்பதற்கும், நகை இழிவரல் ஆகிய மெய்ப்பாடுகளைப் பெருக்கிப் புலப்படுத்துதற்கும் நம் நாட்டு ஆடவரும் மகளிரும் அவற்றை ஏற்ற இசையுடன் பாடிப் பெரும்பயன் அடைகின்றனர்.”

என நாட்டார் இலக்கியத் கோற்றம் பற்றியும் இயற்கைப் பண்பு பற்றியும் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியோடு கூறிய பேராசிரியர் நீங்கள் எப்பொழுதாவது நாட்டுப்புறங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறீர்களோ என்ற கேள்விக்குறியுடன் பல கேள்விகளை ஒன்றன் மேலான்றுக் அடுக்கிச் செல்கின்றார். நாட்டுப்பாடல் களையும், நாட்டார் வழக்குகளையும், வெறுமனே கட்டுரைகளாக எழுதாது அவற்றை உயிர்த் துடிப்புடைய நாடகங்களில் எழுதிப் பதிவு செய்து பெருமையும் பேராசிரியருக்கு உண்டு.

துணிந்து நாட்டார் மொழியைத் தமது நாடகங்களிலே கையாண்ட பேராசிரியர் நாளாந்தம் பொதுமக்கள் தமது உரையாடலில் வழங்கி வரும் சொற்களையும் சொற்றிருப்பதையும் நாடக அபிமானிகளைய நாம் நாடகத்தில் எதிர்ப்படும் போது அவற்றிலே தனி இன்பம் காணுகின்றோம். காத்தாலை, என்கர, இங்கினை, இஞ்சை, இஞ்சாரும், அதோடை, வேறை, மோனை, நாம்மானை, நயிந்தை, இவடத்துக்கை, இரவல் போன்ற சொற்கள் எம்மை இறுகப் பிணைக்கின்றன.

பேச்சு வழக்கில் வரும் சில சொற்றிருப்புகளும் நாடகத்திற்கையாணப்படும்போது ஆற்றல் பெறுகின்றன. ‘கதையோடகதை’ ‘குழந்தை குஞ்சு.’ ‘பெண்புரசு! ’ ‘வெட்டுக் கொத்து,’ ‘தலைக்கறுப்பு,’ ‘நெய்ப்பிடிக்கோழி,’ ‘சொல்வழி பறைவழி,’ ‘ஒட்டமும் பாட்டமும்,’ ‘நாயமாய்க்கிடக்கு, போன்றவை எமது வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய தொடர்கள். இவற்றை நாடகப் பாத்திரங்கள் வழங்கும் போது இவற்றிற்குக் கூடி ஆற்றல் உண்டு. பேச்சு வழக்கிற்கையானும் பழுவெமாழிகளையும் பேராசிரியருது நாடகங்களிற் காணலாம். ‘பெட்டடைக்கோழி கூவியும் பொழுது ‘விடியிறதே?’ ‘கோழியைக் கேட்டே ஆணங்காச்சிரது? யிலவுகு ஒளிச்சுப் பரதேசம் போறதே? ’ ‘பூவில்லாமல் மாலை முடியிறது’ ‘நெருப்பில்லாமல் புதையிடுத? முதலிய வாய்மொழிகளை இன்றும் கிராமப்புறங்களிலே நாம் கேட்கலாம்.

ஆரிலே நாம் சந்திக்கும் சில பேர்வழிகளை ஆரிலே நாம் குறிப்பிடும் முறையிலேயே ஆசிரியரும் அடைகள் கொடுத்துக் குறிப்பிடுவது கவர்ச்சியானது. மடத்தடிப் பிறக்கிறுசியார், பொழுது மூனைச்சான் பொன்னுத்துரை, வாக்குச் சாத்திரி, அஞ்ச புளியடியிற் கொடுப்புச்சப்பிச் சண்முகம், பகைவெட்டி ஆழ்சார், பழைய விதாணியார், கிராமக் கோட்டடி இயமன் பொன்னம்பலம் போன்ற பேர்களை நாம் வாழ்நாளில் கண்டிருக்கின்றும்.

இவ்வாறு இவர்களுக்கு அடை கொடுத்துக் குறிப்பிடும் போது நமக்குத் தெரிந்த பேர்வழிகளைத் தான் குறிப்பிடுகின்றார்கள், என்ற ஒர் உணர்ச்சி தோன்றுகிறது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களிருந்து நாம் தூக்கினுடைய அறிந்து கொள்ளலாம். அவர் நாடகம் எழுதிய நாட்களில் ஆங்கிலச் சொற்களைப் பொதுமக்கள் எவ்வாறு தமிழ்ப்படுத்தினார்கள் என்பதே. அதே உறுவா, இறைவர், இடாக்குத்தர், கோச்சு, கவுஞ்சில், வசு, சுப்பிறயந்தண்டல், சுப்பிறயங்கோடு, இராணி அப்புக்காத்து, ஏசன்டுத்துரை, இறயித்தார் முதலியன இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள்.

பேராசிரியரின் நாடக பாத்திரப் படைப்புத் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. பணமும் பதவியும் பெற்று மிகுங்குடன் வரும் உடையார், ஊர்க் கதை பேசும் அம்மபட்டர், தமிழ்க் கொலை செய்யும் ஏசன்டர், கமக்கட்டிற் பிடியொடிந்த குடையுடன் ஒருக்கையிற் கெருப்பும் ஹற்றக் கையிற் சாதகக் கொப்பியுமாக திருகுதாளம் செய்து திரியும் கலியாணத் தரசு, காப்பிக்கிளப்பு கிராமமையர், கள்ளு இறக்கும் நாகன், இளைப்பாறிய ஓவசியர், ‘கதை முடிந்து’ விடும், கிராமத்துப் பண்டிதர், சுருட்டுக்கு வழக்குப் பேசும் பிறக்கிறுசியார், இருட்டுச் சந்தை வியாபாரி, தவறுன கொன்கைகள் கொண்ட உடையாருக்கு ஏற்ற உடைச்சி, அரசியல்வாதிகள், காசடித்த ஓவசியர், பெண்சாதி, செல்வசெருக்கினால் கணவனைத் தூக்கியெறிந்து நடக்கும் மளைவி, இரத்த பாசத்தால் பினாக்குகளை மறந்து விடும் மைத்துணி, மாதர் முன்னேற்றவாதிகள் போன்ற பாத்திரங்கள் வாழ்க்கையில் நாம் நாளாந்தம் காண்ட்கூடியவையாம். இப்பாத்திரங்களைப் பேராசிரியர் படைத்திருக்கும் முறையில் அலம் பல சிலம்பற் பாத்திரங்களைப் படைக்கும் இக்கொலச் சுமுகமொழியைக் கையாண்டவர் வேறெவருமில்லை.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அறிவு பூர்வமான ஆராய்ச்சி முறைப்பயிற்சி நிரம்பியவர். ஆனால் நாட்டாரிலக்ஷியத்திலே பேராசிரியர் கொண்டிருந்த ஆர்வமும் ஆக்கறையும் உணர்ச்சி சியை நூயமாகக் கொண்டே எழுந்தவை இளமைக்காலத்தின் பசிய உணர்வுகளின் ஊடேயும் பேராசிரியர் உணர்ச்சி மயமான கிராமிய வாழ்க்கையில் அழுந்தி எழுதியுள்ளதை சுகல நூல்களிலும் எழுத்துக்களிலும் காணும் பொதுப்பண்பாகும். ஈழத்து மக்கள் வாழ்க்கையை அனுதாபத்துடனும் மனிதாபி மானத்துடனும் நோக்கி ஆத்ம திருப்திகாண முற்பட்டவர் பேராசிரியர். நாட்டாரியல் பற்றிய இன்றைய ஆய்வுகளுக்குரிய ஏத்தனையா தறவுகளையெல்லாம் அனுயாசமாகவும், உணர்வங்களை பவத்தோடும் உயிர்த்துடிப்போடும் தந்தவர் பேராசிரியர் என்பது சாலப் பொருந்துவதாகும்.

நன்னுனே நாக்கு வெட்டி
நான் கொடுத்த பாக்குவெட்டி
பொன்னுலே காசுக்கட்டி
போட்டுக் கொள்ளடி ஆசைக்குட்டி,

* * *

சுங்காகச் சந்தையிலே — பறங்கி
சுங்கானைப் போட்டு விட்டான்
பார்த்துக் கொடுப்பவர்க்குப் — பறங்கி
பாதிச் சுங்கான் கொடுப்பான்

பேர்ந்த பல பாடல்கள் பேராசிரியரின் ஆக்கங்களில் இடைக்கிடையே வருகின்றன. பொதுமக்களிடம் நிலவும் கதை களிலும், பழமொழிகளிலும், விடுக்கைகளிலும் பேராசிரியருக்கு நிரம்பிய ஈடுபாடு இருந்தது. “பொருளே பொருள்” என்ற நாடகம் “மெத்தையிலே வைத்தாலும் செத்தைக்கை பேரங்க செத்தைக்கை தான்” “பாவக்கொட்டை போட என்ன கரைக்கொட்டை மூன்குமே,” என்ற இரு பழமொழிகளையும் மதிப்பீடு செய்வதாக அமைகிறது. இது போலவே நீரை மங்கையர் என்ற கதையின் முன்னுரையில் வரும் “அந்த நாட்டிலே உள்ள நாட்டுப் பாடல்கள் போல இக் கதைகளும் நாட்டு மக்களின் கற்பனைக் கேணியினில் நு பெருகிப் பாயும் வற்றுத ஊற்றுக்கள்” என்ற வாசகங்கள் பேராசிரியரின் நாட்டார் வழகு ஈடுபாட்டைத் தெரிவிப்பதாகும். நொடி சொல்லி அவிழ்ப்பது பேராசிரியரின் சுவையான பொழுது போக்குகளில் ஒன்றாகும்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும்... பண்பாட்டு விழிப்புணர்வும் 67

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தமது எழுத்தாலும் பேச்சாலும் செயலாலும் எமது நாட்டுக் கல்விப்பாரம்பரியத்திலும், இலக்ஷிப்பாரிலும் ஏற்றுக்கிய பாரிய தாக்கங்களைச் செவ்வனே மதிப்பீடு செய்வதும் நினைவு கொள்வதும் மாணவர் பரம்பரையின் தலையாய கடனாகும். இன்று எமது பல்கலைக்கழகங்களிலே பேராசிரியராகவும், விரிவுகரயாளர்களாவும் விளங்கும் பலரும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையில் வழிவழி மரபினர் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். பேராசிரியர் மாணவர்களிடம் அன்பாகப் பழகுவார். அதிலே அடி உள்ளத்தில் இருந்து முனைத்து எழுந்த அன்பு நிறைந்து இருக்கும். அதிலே நடிப்பு இல்லை. பேராசிரியர் எல்லோருக்கும் இனியவர். மாணவரிடம் அவர் கொண்ட அன்புப் பண்புபையே நானும் எனது வாழ்க்கையில் பின்பற்றினேன். போராசிரியருடைய மாணவ பரம்பரையைச் சொல்வதே ஒரு தனி உரையாக அமையும். தாம் எழுதியது மட்டுமன்றி தமது மாணவர் பரம்பரையையும் எழுதக் கூடியவர் பேராசிரியர். எழுதுவதன் மூலமும் பேசுவதன் மூலமும் கல்வி பயிற்றுவகை மூலமும் ஆத்ம திருப்தி கண்டவர் பேராசிரியர். இதனைத் தாவும் மஸ்ரை என்ற பாடல் தொகுதி முகவுரையிலே பின்வருமாறு அவரே கூறுகிறோம்.

“இக்காலத்திலே நாவல், சிறுகதை முதலியவற்றின் மூலம் சமுதாய ஊழல்களையும், ஒழுக்க நெறியையும் எழுத்தாளர் உலகத்தாருக்குத் துலக்கிக் காட்டுவது போல நானும் சமுதாயத்தில் காணும் உயிரிய பண்புகளை மட்டுமன்றித் தாழ்ந்த நிலைகளையும் இன்ப துன்பங்களையும் படிட்டிலே தீட்டிக் காட்டுவதில் உள்ள நிறைவு கண்டேன். பாட்டின் மூலம் சிரிக்கலாம். பாட்டின் மூலம் அழலாம். சிரிப்பதி மூலம் பார்க்க ஆழுதலே கூடிய சுவையைக் கொடுக்கும். என் வாழ்வில் நடையும், அழுகையும் அதிகமாக எழுந்த காலங்களில் தீட்டி வைத்தவையே பாடல்கள். இவை எனக்கு இன்பத்தை ஊட்டினா; இன்றும் ஊட்டுகின்றன.”

iv

பேராசிரியர் காதவியாற்றுப்படையிலே சமுதாய வரலாறு பருத்தித்துறைப்பிரதேசத்தைப் பின்னணியாகக்கொண்டு நன்கு வடிக்கப்பட்டுள்ளதைப் பலர் இன்று உணர்வதில்லை. நாட்டார் பண்பாட்டியல் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ள பலரும் காதவியாறு

றுப்படையை நன்கு படிக்க வேண்டும், என்பது எனது விருப்பமாகும். காதலியாற்றுப்படையிலே ஆராய்ச்சியாளருக்கு உரிய தாவுகளும், உணர்வனுபவம் நிரம்பிய ஒருவரின் அவதானிப்பு களும், ஒருங்கே காணப்படுகின்றன. இந்நாலுக்கு நான் முன் நுரையும் குறிப்புக்காக்கும் எழுதி புதிய பதிப்பொன்று வெளி வரவேண்டுமெனப் பேராசிரியரிடம் கூறினேன். இது கைகூட வில்லை. இனியாதல் செய்யலாமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

காதலியாற்றுப்படையிற் பருத்தித்துறையை “சமுமண்டலத் திலங்குறு தலையங்கப் பல்வன மல்கிய பருத்துறையனும் பதி யெழுவறியாப் பழும்பதி” என வருணிக்கும் ஆசிரியர் அன்னுட்டாரின் உணவு வகைகளைக் கூறும் போது வாழ்துவின்றது.

பனங்காய்க்களியுடன் சாகம மாக்குழழக்கு
வணபந்தினைப் போல் நெய்யில் போட்டுத்
தட்டுத் தட்டாய்ச் சுட்டுமே எடுத்துச்
சுக்கிற படர்ப்பி விலையது கூறுங்
கம்பித்தரு செம்பனங் காய்ப்பளியாரமும்
அஞ் விளி கொடுத்தே அரக்கு மாந்தும்
மாந்தர் வாய்க்கு வெங்கறிப்பாக
வளமுற உதவும் வடையும் கடகழும்
முறக்கு நல் வாய்ப்பன் மேதகமிட்டலி
பிட்டுத் தோகை புகழ் இடியப்பம்
என்னும் கட்டியும் இடத்து நன்கொடுத்து
நெய்பிணிபாகின் நிகரில் திரணையும்
பாணிப்பனுட்டும் பகர் பனங்கட்டியும்
என வரும் அடிகளைக் கான்க.

கந்தவனம் எனும் தலத்திற்குச் செல்வோரைப் பற்றிக் கூறுவதுஎங்களுக்குப் பழும் நினைவுகளை வரச் செய்கின்றன. அவர் கூறினார்.

பழுத்த செல்வச் சந்திதி தனக்குங்
கந்தன் மகிழ்ந்து காந்த்துட னுறையுங்
கந்த வனமெனுங் கவின்பெறு பதிக்கும்
நேர்க்கிதக் கடன்கள் நிறைவறும் பொருட்டு
வளைவறாச் செய்து கலிக்கம் வெய்வது
நாற்பா விறகு நலமுறக் கட்டிக்
கைமுணைந் தியற்றிருங் காவடி யெடுத்துத்

தோன்றுமே வெற்றித் தோமற வைத்த
நிகரில் கீதம் நேர்பட வியல
அதற்கிணை மத்தளம் அதிர்ந்த முழங்க
அனவிலனுபவக் தண்ணேவி தாளம்
அமைவுறப் போடும் அவர்க்கிணையாய்க்
காவினை அசைத்துக் காவடி சுழற்றி
மயிக்போ வகைவற் றியல்பானுடும்
ஆட்டம் காலடி யெடுப்போ ரொருபுறம்

காதற் பெண்களோடு ஆடவர் கப்பல் ஏறுவதை,
விண்ணெணிர் மதியம் ஒண்ணிலா விரிப்பச்
சித்திர வேலை பொற்பொடு செய்து
நிரிட போகா வள்ள மீதிற்
தண்டினைப் பற்றித் தகவோடு நீரை
ஏலையேலோ வெனப்பண்ணிசைத்துக்
காளையர் வித்துக் கவித்திடு மோசையும்

எனக் குறிப்பது அந்நாட்டார் காதல் வாழ்வை எடுத்துக் கூறுகிறது. பருக்கித்துறையில் வாலாக் கொடி விடுவது வழக்கம். இதனை ஆசிரியர்,

மூங்கி லெடுத்து முறையோடு கட்டிக்
கடதாசி கட்டிக் குஞ்சம் புளைந்த
கொக்குக் கொடியுங் கோதறு பருந்தும்
வளம்பெறு வாலாவகையில் சந்திரன்
எட்டு மூலியுங் கட்டுக்கொடியும்
உறந் கொடி மீன் கொடி யுயரச் சாடிக்
விண்ணை யளவாவி வெகுவாய்ச் சாடிக்
கரணம் பலமுறை எழுந்தெழுந் தடித்தும்
பூட்டிய விண்கள் பொவிவோடு கூவக்
காந்த்ரேடு சேண்புகு மாண்புடை யோதையும்

எனப்பாடும்போது நேரிலே இக் கொடிகள் பறப்பதைக் காண் பது போல இருக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பங்க்கித்துறைக்கு காதலியை
ஆற்றுப்படுக்கும் போது இடையிலையுள்ள ஆர்வனை வருணிப்பது
அந் நாட்டுப்பகுதிகளின் இயல்பைக் காட்டுவது போல இருக்கின்றது.

நீர்வேலி:

நீர்வேலி யென்பேர் நீள்பதி வழியிற
சேரிரு புறமுந்தன்னென் நிறுக்கும்
வாழைக் குழங்கள் வளர்ந்தினி தோங்கி
மாழைமென் ஞேக்கி! வாளை யளாவிடும்.

அச்சுவேலி: நாய்களைப்பற்றிக் கூறும் போது,
வீட்டு வாயிலின் நீட்டியே காலுடன்
வளர்துயில் லயின்று வழி மேற்செல்லும்
மாந்தர் காலடிப் போந்த மணந்தான்
நாகு காக்கு முருகெழு நாய்போல்
விரைவுட என்முந்து துரிதமாய்ப் பாய்ந்து
குதிரைபோ னின்று குதாத்திடு நாய்கள்
உன்றலை நோக்கி உறுமி யெதிர்த்திட்டன்
சிந்தனை கலங்கிச்சேர் பய மெய்திடேல்
வயிரவன் நன்னை மனதினி னினைத்தவன்
நுயில்தீர் மந்திரந் தெரிவுறக் கிளப்பின்
காலுக் கிடையின் வாஸைக் குரைச்சுக்
களிமிக வடைந்துன் காலடி முகந்து
முறையா யடங்கி முகத்தினை நோக்கும்
நாய் கஷ்டத் பயம் திரும்பி வருகின்றது.

வல்லை வெளியாற் போவது இப்பொதும் அவ்வழியாற்
போவேராக்குப் பெரும் பயம். அதனைப் பின்வருமாறு நயம்பட
ஏடுத்துக் கூறுகிறேர்.

புறப் பொறுக்கி யாலென் பெருமரந்
தன்னைத் தன்வாழ் பதியெனக் கொண்ட
வல்லை முனியும் வாரிரு சங்கிலி
சல் சல வெள்ளப் பலபல வொலியோடு
தன்பரி வாரங்க் சார்ந்து குழப்
பாதி யாம வேளை. தன்னைற்
கூ கூ வென்று குழறிக் குழறிப்
பற்பல ஏ நவோ டெழுந்து திரிந்தும்
இராயழி போந்திடு மாந் தரை யடக்குந்
தொல்லை செய்யும் பொல்லா தனியிடம்

தோட்டங்களிலே கள்ளினைத் தடை செய்ய வெருளினை
கவப்பது வழக்கம். அதனை ஆசிரியர் மிகச் சுவைபட இயம்பு
கிறார்.

மந்திகை யென்பேர் மாபதி யடையக்
கத்தரி யடர்ந்து காய்க்கிடு வளமுடைத்
தோட்டத்துள்ளே திடமுற நின்று
பூட்டிய வில்லுப் பிடித்த கையின
வெள்ளைச் சட்டை மேலே யணிந்து
தலையிற் ரெப்பி பொலியப் போட்டுத்
துள்ளு மீசை தோன்று முகத்தின்
நெரிதக் புருவத்துருத்த கோபக்
கனலெழு கண்ணிற் குறித்த பார்வையர்
மாக்களை வெருட்டு மரபுடை வீரன்
தட்டமைக் கண்டு தடுத்துப் புற்று
நெஞ்சு நடுங்கி நீ பயமெய்தேல்
கத்தரித் தோட்டங் காத்திடு முறையினர்
வெருளி யென்னும் பெருமையாளர்

இப்படி எத்தனையோ நாட்டார் வழக்குகள் இந்நூலில்
மலிந்து கிடக்கின்றன.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை குருபக்தி நிரம்பியவர். தமது
ஆக்கங்களுக்கும் உணர்வுக்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கிய கவாமி
விபுலானந்தரை நன்றியோடு பலவேறு கட்டுரைகளிலும் சிறப்
பாக மாணிக்கமாலை முகவுரையிலும் என்னை மேலும் இப்பணியில்
ஊக்கிய அடிகளின் அன்பு மொழிகள் இன்றும் ஏன் உள்ளத்தை
உருக்கா நிற்கும்' எனக் கூறியினர் வாசகங்கள் நினைவுபடுத்த
வேண்டியவை; தம்மை ஆளாக்கிய அறிஞர்களையும், அங்பர்
களையும் தமது ஆக்கங்களில் நன்றியுடன் பேராசிரியர் நினைவு
கூர்ந்துள்ளதை அனுஞாது பெரும்பன்னபை எடுத்துக் காட்டு
வதாகும். அழக சுந்தர தேசிகர் மீது தாம் கொண்டிருந்த
பேரன்பையும் பல்வேறு இடங்களில் உணர்த்தியுள்ளார்.

அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்கள் பலர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பெருமையினை உணரவில்லை யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்நினர் பலர் 'தம்முள்' வளர்க்க முயன்று "தமிழ்ச்சாறு" காண முயன்ற காலத்திலே பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை 1951 ஏப்ரல் மாதம் 29 ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை எழுதிய கட்டுரையை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்த்துறை நடாத்தும் நாட்டார் வழக்கியல் கருத்தரங்களின் போது நினைவு படுத்துவது தவிர்க்க முடியாததொன்று. இதே வளவிலே தான் 1951 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மகாநாடு நடைபெற

நது. அது ஒரு பெரிய கதை. அதன் எதிரொலியாகப் பேராசிரியர் தினங்களில் எழுதியவை ஒரு கணம் நினைவு கூரப்படுவது சுவையாகவும் நிறைவாகவும் விருக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

“என்னே தமிழ் படும் பாடு... இக்காலத்துத் தமிழ் முன் னேறுகிறது; அதனை வளர்க்க நாம் முன்வந்துள்ளோம், என்று மார்த்தடிக் கொடுக்குக் கட்டி மீதை முறுக்கி நிற்கும் தமிழ்ப் புலிகள், கலைக்களஞ்சியச் சிங்கங்கள், கலாமலிர்கார்கள், காந்சட்டைடத் துரைமார், ஆங்கிலத் தமிழர், பிரபல பட்டதாரிகள், அரசியற் சந்தர்ப்பவாதிகள், அரசியற் பிரமுகர்கள் இந்த விசித்திர் நிலையை நோக்குவராக. முத்தமிழ் நாளுக்கு நான் உருக்குலைகிறது.”

என எழுதியுள்ள கட்டுரையிலே நாட்டார் வழக்கை உணராது இயங்கிய பலகைப் பேராசிரியர் வெளிப்படையாகக் கண்டத்துள்ளார். பேராசிரியரே கூறியுள்ளது போல காலச்சக்கரம் கழல்கிறது, முப்பது ஆண்டுகளின் பின்னர் பேராசிரியரையே மதிக்க மறந்த, மறுத்த இடத்தில் பேராசிரியர் ஞாபகார்த்தக் கருத்தரங்கு நடைபெறுகிறது.

பேராசிரியரின் மரணவர்கள் வாழ்க.

(இலங்கைத் தமிழ்நாட்டார் வழக்கியற் கருத்தரங்குத் தொடக்கவரை - 1981)

நால்வர் சுஞ்ஜேந்தும் நம்மும் ஏஞ்சோநாக்கும் பண்துமூழ்

9

ஸ்ரீவர்தீ ஆஹுமகநாவலர் பெருமான் எமைவிட்டு மறைந்து ஒரு நூறு ஆண்டுகள் வழிந்துவிட்டன. நாறு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் பின்னணியில் நாவலரை மதிப்பீடு செய்வதற்கு வரய்ப்பான சூழ்நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. அதற்கான கணம் எமது பல்கலைக்கழகத்திலேயே அமைந்துள்ளது. நாவலர் நினைவைப் பேணும் விழுவிலை நினைவுப் பேருரை ஆற்றும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டதை எனக்குப் பலவகைகளிலும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது.

முதலாவது இந்த நிகழ்ச்சி இராமநாதனின் கணவுக் கருஷலமாகத் தோன்றிய யாழிபாணப் பல்கலைக் கழகத்து இராமநாதன் மண்டபத்தில் நடைபெறுவதில் ஏற்பட்ட பொருத்தப்பாடு. நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தும் உரிமை எனக்கு உண்டென்றும் கருதுகின்றேன். ஆறு ஆணங்களின் மநுமகன் கலைஞர் பின்னையன் மகளை மணம் முடித்தவரும், பரமேஸ்வரக் கல்லூ

ரியின் முன்னாக் அசிபருமாசிய முத்துக்குமாருந் எம். ஏ. அவர்கள் எனது பெரிய தகப்பனார் ஆவார். இந்த வகையிலே நானும் நாவலர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் எனக் கூறுவதில் பெருமையடைகின்றேன்.

குறிப்பாக இந்த மண்டபத்திலோதான் நாவலர் பரம்பரையில் வந்த பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு இலக்கிய கலாநிதிச் சான்றிதழ் வழங்கும் பெருமையும் எனக்குக் கிட்டியது.

இரண்டாவது இராமநாதனுக்கும் ஆறுமுகநாவலருக்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பு ஆகும். இராமநாதனீச் சட்டசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்ய வேண்டுமென முன்னின்று உழைத்த வர் ஆறுமுகநாவலர். சட்டசபையில் ஆறுமுகநாவலரே இந்துக்களின் சீர்திருத்தவாதி-வீரன்னப் பாராட்டியவர் பொன்னம் பலம் இராமநாதன்.

வெரம் பாய்ந்த வைதீகப் பற்றுடனும் தீர்க்க தரிசனத்துடனும் இயங்கிய நாவலரின் இலட்சியங்களும், தியாக தம், செயலாண்மைத்திறனும் எமது இளைய தலை முறையினரின் இதயங்களில் பதியும் வகையிலே நாவலர் சபையாற்றும் பணிகள் எமது மனதிற்கு நிறைவைத் தருகின்றன.

“..... என்னை இங்கிலீஷ் கற்றவர்களுள்ளும் எனக்குப் பின் இங்கிலீஷ் கற்றவர்களுள்ளும் அநேகர் தங்கள் சாதிக் கேற்ற உத்தியாகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கண்டும், நானும் என் சக்திக்கேற்ற உத்தியோகத்தின் பொருட்டு முயற்சி செய்யின், அது தப்பாது சித்திக்குமென்றறிந்தும், அஃதில்லாமையால் விளையும் அமைதிப்பைப் பார்த்தும் உத்தியோகத்தை விரும்பவில்லை. தமிழ்க் கல்வித் துணை மாத்திரம் கொண்டு செய்யப்படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்த பொழுதும் அதையும் நான் விரும்பவில்லை.”

என்ற வாசகங்களைத் தமது -நாற்பக்கதைந்தாவது வயதில் தாம் வெளியிட்ட விஞ்ஞாபனத்தில் நாவலர் இலட்சிய வேட்கையேடு எழுதிவைத் துள்ளார். சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் தொடர்பு அமையும் வகையிலே தமது வாழ்க்கையை இலட்சியமயப்படுத்தி வாழ்ந்த நாவலர், சென்ற நாற்றுண்டில் கைவத் தமிழ்மக்களின் பல்வேறு வளர்ச்சிப் படிகளிலும் பதித்த முத்திரைகள் சர்வ வியரபகம் கொண்டவை. எனது மதிப்புக்குரிய நல்லாசான்

சுவாமி விபுலானந்தர் நாவலரை “ஈழநாட்டின் இணையிலாப் பெருநிதியளையாள்” என்று கூறியதோடு அழையாது.

“நல்லூர்த் தமிழ்மன்னர் மடித்தலக்திலிருந்து விளையாடித் தவக்தின் மிக்க மனிவருடைத்த ஞானமொழி கேட்டு மசிழ் வெய்தி வரகவிவாணரோடு உடனுறைந்து களிமகிழ் வெய்திய தமிழ் யாழ்ப்பாணம் என்னும் நாடக மேடையில் தனது பூரண வனப்புத் தோன்ற நடித்தகாலம் ஆறுமுக நாவலர் காலமாகும்”

எனவும் கூறி இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்றில் நாவலர் பெறும் இடத்தைச் சுவைபட எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

தான் வாழ்ந்த காலத்தில் மட்டுமன்றி ‘தொடர்ந்துபோய்’ காலமெல்லாம் தனது சுவடுகளைப் பதிக்கவல்ல செயலாண்மைத் திறன் பொருந்தியவராக நாவலர் வாழ்ந்தார். நாவலரை ஒரு எல்லைக்கோட்டுள் மடக்கிக் குருபுதச மட்டும் நடத்திய காலம் போய், நாவலராய்வுகள், நாவலரியலாக மலர்ந்துகொண்டிருக்கும் இள்ளைய சூழலிலே, எம்மை விழிப்புறங்க் செய்த நாவலரை இனங்கானுவது அவசியமாகும். 1877 ஆம் ஆண்டு இலங்கை நேசன் பத்திரிகையிலே ‘கருணை’ என்ற புனைபெயரில் எழுதிய வற்றை நினைவுபடுத்த விரும்புகின்றேன்.

“இது நல்ல சமயம்! கைவருக்கும் நல்ல சமயம்! கவஷ் ணவருக்கும் நல்ல சமயம்! கிறிஸ்தவருக்கும் நல்ல சமயம்! ஒரு சமயமும் இல்லாதவருக்கும் நல்ல சமயம்! எல்லா ருக்கும் நல்ல சமயம்! ஒருவரும் சந்தேகிக்காத சமயம்! சொன்னேன்! சொன்னேன்! இந்தச் சமயத்தை நழுவ விடாதேயுங்கள்”

எனத் தனது காலத்துக் கற்றேரை மட்டுமன்றி மற்றேரையும் நோக்கி அறை கூவும் வாசகங்கள் இனமத மொழிக்கப் பாற்பட்ட பரந்த நோக்கினைக் காட்டுவனவாகவுள்ளன.

பதினாறும் நூற்றுண்டிலிருந்து நான்கு நூற்றுண்டு காலமாக ஏற்பட்ட மேனுட்டாதிக்கழும், போலி வாழ்க்கை மோகழும் எமது சமூக அமைப்பைச் சீர்தலைத்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுச் சமுதாயத்தில் வீராந்த பொதுநோக்கோடு பரந்த இலட்சியங்களை உள்ளடக்கிச் செயற்பட்டவர் நாவலர்.

எதையும் லட்சியக் செய்யாது சுழன்றுகொண்டிருக்கின்ற காலச் சக்கரத்தைக் கோயில் மனோச்சர்மார் சிலஞ்சு, பெரும் புள் விளை, ஆங்கிலங்கற்ற துரைக்கனத்தாரும், கிறிஸ்தவ பாதிரி மார்க்கும் தக்தம் பேரக்கிலை இயக்க முற்பட்ட சூழலிலேயே நாவலர் வெகுண்டெழுந்தார். நாவலர் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தவரின் கேவிக்கெல்லாம் சாட்டையடி கொடுத்தது மட்டுமல்லித் தமது சமூகத்தின் எழுச்சிக்கு அயராது பாடுப்பட்டார். நாவலரின் இயக்கம் உலகசிந்தனையற்றவர்களாகவிருந்தவர்களே உலகசிந்தனை யுடன் இயங்கச் செய்தது; விழிப்படையச் செய்தது. திண்ணைப் பள்ளிக்கூட மரபு இருந்த சூழலிலே, கல்வி வாய்ப்பு அற்றேர் அக்காலக்கிலே பலர் இருந்தனர். இந்திலையிலே பாதிரிமாரின் சூழலை நோக்கித் திரும்பிய மக்களை நாவலர் திருப்பி ஒருமூபப் படுத்தினார்.

நாவலர் காலத்தில் வாழ்ந்த கார்த்தியேப் புலவரின் (1819-1898) அனுபவமும் அகனையொட்டிப் பிறந்த இரு பாடல்களும் இச் சூழலை நன்கு விளக்குகின்றன. கிறிஸ்து மார்க்கத்தினர் கார்த்தியேப் புலவரைப் பின்வருமாறு பரிகசித்தனர்:-

“பிறந்த போது பூனுநால் குடுமியும் பிறந்தகோ பிறந்துடன் பிறந்ததோ பிறங்கு நூல் சடங்கெலாம் மறைந்த நாலு வேதமும் மனக்குதனே உதிக்கத்தோ நிலம் பின்து வாளிமிந்து நின்றதென்ன வல்விரோ”

இதைச் சேட்ட புலவர்

“உதிக்க போது சட்டைதொப்பி தானுங் கூடவற்றவோ மதிக்க ஞான ஸநானமும் வலியவந்து நேர்ந்ததோ விசிக்க பைபிலானதுங்கள் மெய்உனக்கு உதிக்கத்வோ கதித்த பேச்சை விட்டு அனுதி கடவுளைக் கருதுமே”

— என்ற பாடலைக் கூறிப் பரிகசித்தார். பாதிரிமாரின் கேவிகளுக்கு எதிர்க்குரு கொடுக்கும் சன்மாருதமாக இயங்கினார்.

“நம்முடைய கோயில் மனோச்சர்மாருக்குப் பூமிசாஸ்திரம் தெரியாது. உலகத்திலுள்ள குடும்பத்தொகை தெரியாது. சமயங்களுடைய தொகை தெரியாது. தெற்கே கொழும் புக்கும் வடக்கே சிதம்பரத்துக்கும் போய் வந்து விட்டால் உலகம் முழுவதும் கற்றிக்கொண்டு வந்து விட்டோமென்

பார்கள். புறச் சமயிகள் இங்கிலீஷ் முதலிய பாலைகளிலே எவ்வாறு பழிக்கின்றார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் தமிழிலாயினும் இங்கிலீசிலாயினும் பத்திரிகையே வாசிக்கிறதில்லை ஜந்தாறு கிறிஸ்தவர்களும் மூலிலீங்களும் நீங்க மற்றெல்லோரும் உலகத்திலே சைவர்களென்பது அவர்கள் துணிபு. இவ்வளவு அறிவுடையவர்கள்தாம் நம்முடைய பூர்வ சென்மத் தத்துவத்தால் மனோச்சர்களாயிருக்கிறார்கள்”

— என 1890 ஆம் ஆண்டு இந்தசாதனத்தில் “அவதானி” ஒருவர் கூறியுள்ள மேற்போந்த நிலையே அக்காலக்கில் நிலவியது. இத்போன்ற சூழலிலேயே நாவலர் பணிகளும் தொடர்ந்தன. நாவலரின் பணிசைவக் காவலுக்கும் சைவச்சீர்திருத்தத் துக்கும் வழிவகுத்தது.

நாவலருடைய பணிகள் வெறுமனே சமய இயக்கமாக மட்டுமன்றித் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தையும், பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியையும் அறுத்து விடாமற் காப்பாற்றிய பேரியக்கம் என்ற உண்மையை விளக்கிக் கொள்வது அவசியம்.

அந்நியராட்சியில் ஆங்கிலம் மூலம் பெற்ற கல்வியை ‘பேஷ்கல்வி’ என மகாகவி பாரதியார் கூறினார்.

“நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர், தாதர்கள்,
நாயெனத் திரியொற்றர், உணவினைப்
பெரிவதனக்கொடு தம்முயிர் வற்றிடும்
பேஷயர், பிறர்க்கிச் சகம் பேசுவோர்,
கருதுமிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடுங் கலை”

எனப் பாரதியார் இழித்துரைக்கின்றார்.

தமிழ் மக்களின் ஆங்மீட உணர்வினையும், ஆன்ம கெளரவத்தையும் பேற்றும் கல்வி முறையெர்ன்றின் அவசியத்தைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் வலியுறுத்தியவர் ஆறுமுகநாவலர். முக்கிய கிராமங்களில் வித்தியாசாலைகளை நிறுவுவதன் மூலமும் சைவப்பிரசாரங்களையுமே தமது லோகோபாராமான பணிகளைச் செய்தார். நாவலருக்குச் சமயம் உயிர்; மொழி உடல். உயிர் நிலைபெறுவதற்கு உடல் நல்ல முகறையிற் பேணப்படல் வேண்டும். எனவேதான் சமயத்தை வளர்ப்பதற்கான கல்வி விருத்தியைத் தமது தலையாய் பணியாகக் கொண்டார்.

மாணவர்கள் பாரம்பரியப் பண்பாட்டுச் சூழலை உணர்ந்து பயிலத்தக்க வகையில் நூல் வெளியிட்டு முயற்சிகளிலும் பாடத் திட்டங்களை அமைக்கும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். சிதம்பரத் துப் பாடசாலை பற்றி அவர் விடுத்த விஞ்ஞாபனமும், தமது யாழ்ப்பாணக்குப் பாடசாலையின் அமைப்பு, வளர்ச்சி, நேர்க்குப் பற்றி அரசாங்கத்துக்கு விடுத்த மனுவும் இன்றைய சூழ்நிலை யிலே ஒரு பல்கலைக்கழகத்திற்கான அடித்தளச் சிந்தனையைக் கொண்டவாகக் காணப்படுகின்றன. அவர் சிதம்பரத்தில் நிறுவிய பாடசாலையே பிற்காலத்தில் அன்னைமலைப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவுவதற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

இவ்வேளையில் நாவலர் ஆங்கிலக்கல்வியால் வரும் அறிவி மீக் கொண்டு சைவப் பாரம்பரியத்தையும் அதன் வழியாகத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையும் எவ்வாறு துல்லியமாக்கினார் என் பதை நாம் விளங்க வேண்டும். இவற்றை இன்றைய உயர்கல்வி நோக்கங்களுடன் இயைத்து நோக்கும்போது, பாரம்பரியத்தை யும் சமகால சமூகத் தேவையையும் அடித்தளமாகக் கொண்டே உயர்கல்வி அமையவேண்டும் என்ற உண்மை நன்கு துவங்குகின்றது எனக் கூறலாம்.

நாவலர் அக்காலத்திலேயே ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்தார் என்பதை நாம் இன்றைய சூழ்நிலையில் மனதிற்கொள்ள வேண்டும்.

கல்வி நிலையங்களிலே நல்லொழுக்கமும் விவேகமும், கல்வி யில் ஆர்வமும் விருப்பமும், உடையவர்களே ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்படவேண்டும் என நாவலர் வற்புத்தினார். எனவே தமிழ்க் கல்விக்கு நாவலர் செய்த முதற்கொண்டு குருகு முறையில் சிலாருக்கு மட்டும் பயன் பட்ட கல்வியை யாவருக்கும் பயன் படக்கூடிய வகையில் வித்தியாசாலைகளை நிறுவிச் செயற்பட்ட மையேயாகும். தமது பாடத் திட்டத்தில் சைவ சமய நூல்கள், பூகோள நூல், ஹவத்தியம், சேஷதிடம், வேளாண்மை நூல், வணிகநூல் முதலிய அறிவியற் கலைகளைப் புகுத்தியமை மற்றைய தீட்சன்யம் பொருந்திய தொண்டாகும்.

இன்று நாம் விஞ்ஞானக்குறை மாணவர்களையும் கலைத் துறை மாணவர்களையும் பயிற்றி வருகின்றோம். தாய்மொழியிற் பயிலும் எமது மாணவர் ஞகுப் பாரம்பரிய முறையைத் தழுவித் தமிழ்க் கல்வியை நாம் இன்னும் தெளிவாகப் பயிற்ற வேண்டும்.

உம். விஞ்ஞான மாணவர்கள் தமிழை நன்கு பயில வேண்டிய தேவை உருவாகியுள்ளது. கலை மாணவர்கள் வளர்ந்து வரும் அறிவியல் வளர்ச்சிகளையும், உலகின் வேகமான வளர்ச்சியையும் உணரும் வகையில் ஆங்கிலக் கல்வியில் அதிகம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் நன்கு பயில வேண்டுமென்பதைத் தீர்க்கதறிசனத்துடன் உணர்ந்து, ஆஹமுகநாவலர் அன்றைய கால நிலையிற் செயற்பட்டார். இதுவே இவருடைய கல்விமுறையின் தீர்க்கதறிசனம் பொருந்திய செயலாகும்.

ஆஹமுகநாவலரின் இத்திட்டங்கள் சுவாமி விபுலானந்தரைப் பிற்காலத்தில் நன்கு கவர்ந்தன. அவரின் வாசகங்களிலேயே இதனை அவதானிக்கலாம்:-

“கல்விச் சாலைகள் பல நமது நாட்டிலிருக்கின்றன. இவற்றுட் பெரும்பாலன புறமத்தாரால் நடாத்தப்படுவன. புறமத்தாருடைய முதல் நோக்கம் தமது மதத்தைப் பரப்புவது. அதற்குக் கல்விச்சாலைகள் கருவியாகவும் நிலைகளாகவும் இருக்கின்றன. ஆதலால் நமது சிறுவரை நமது சமய நெறியிற் பயிற்றுவதற்கு நமக்கென்று கல்விச்சாலைகள் வேண்டும் என்பதை முதன் முதலில் எடுத்துக் கூறியவரும் அதற்காக வேண்டுவனவற்றைச் செய்தவரும் காவலரும் பாவலரும் புகழும் பெருந்தகைமையும் வாய்ந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆஹமுக நாவலரேயாவார். அவர் காட்டிய நன்முன்மாதிரியைக் கடைப்பிடித்தே நமது சைவத் தமிழ் வித்தியாலயங்களும் எழுந்தன. சமயக் கல்விக்குத் தமிழ் இன்றியமையாதது. ஆதலாலே தமிழை வளர்ப்பவர் சைவத்தை வளர்த்தவராவார். இம் முயற்சி ஒருவராலாவதன்று.”

எனக் கூறுகின்றார். நாவலர் பேர்சிவலுக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்துகொண்டே 1846 இலிருந்து தக்க மாணவருக்கு ஆரவிலும் காலையிலும் இலவசமாகக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். அதன்பின் 1848 இல் வண்ணானார்பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்தார். இருபது ஆண்டு காலத்துக்கு மேலாக அரசாங்கப் பண உதவி கிடையாமலே பாடசாலையை நடாத்தி வந்தார். பிடியரிசி தண்டி அதனை விற்று ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுத்த கல்வியை வளர்த்தார்.

“நல்லொழுக்கமும், விவேகமும், கல்வியில் விருப்பமும், இடையறு முயற்சியும், ஆரோக்கியமும் உடையவர்களாய் பரீட்

சிக்பப்பட்ட பிள்ளைகள், அன்னம், வஸ்திரம் முதலியவை கொடுத்து உயர்வாகிய இலக்கண இலக்கியங்களையும், கைவசாத் திரங்களையும் கற்பித்தல் வேண்டும். அவர்களுள்ளே தேர்ச்சி யடைந்தவர்களை உபாக்தியாயர்களாகவும், கைவப் பிரசாரகர்களாகவும் நியோகிக்கலாம்” என்று தமது விஞ்ஞாபனம் ஒன்றிலே கூறியுள்ளார். சென்ற நூற்றுண்டிலே தர்மாவேசத்துடன் இயங்கிய நாவலரை இலவசக் கல்வியின் தந்தை எனக் கூறுவதே மூற்றிலும் பொருத்தமானதாகும். கைம்மாறு கருதாத நின்காமியப் பணியாகவே கல்வியை நாவலர் நோக்கினார். நாள்காம் பாலபாடத்திலே “செல்வம்” என்ற பாடத்தில் வரும் பின்வரும் வாசகங்கள் அவதானிக்கத்தக்கன:-

“பொருள் சம்பாதிக்கும் நெறிகளாவன; வித்தைகற்பித்தல், உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நூல்களையும் உரைகளையும் செய்து வெளிப்படுத்தல், வேளாண்மை, வாணிகம், இராச்சேவை, சிறப்பம் முதலியவைகளாம். ஞானநூலை வேதனத்தின் பொருட்டு கற்பித்தலாகாது; கற்பித்தவர் நரகத்தில் வீழ்த்து வருந்துவர்.”

இது கல்வியை மதமரகவும் மதத்தைக் கல்விவழி வருவதாகவும் கொண்டவரது நிலுபாடாகும். இன்றைய காலத்தில் இது பொருந்தாவிட்டினும் நாவலரின் இலட்சிய வேகத்தையே இவ்வசனங்கள் எமக்குக் காட்டுகின்றன. நாவலர் பாதிரிசு குழலில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றவர். ஆங்கிலக் கல்வியின் அபசியத்தை உணர்ந்தவர். எனினும் தாய்மொழி மூலம் கல்வி பெறுவது மாணவனை முழு மனிதனுக்கும் என்று போலும் நாவலர் தமது பாடத்திட்டத்தைப் பரந்த அடிப்படையிலே அமைக்க முற்பட்டார். தேவை யேற்பட்டபோது வண்ணார்பண்ணையில் ஆங்கிலப் பாடசாலையையும் ஆரம்பித்து நடாத்தினார். இது அக்காலப் பாதிரிமார்களுக்குப் பெருந்திகிலைக் கொடுத்தது. நாவலரது பதினாற்கு வருடத்திற்கு விறிஸ்தவ அநுபவத்தின் வாயிலாக, அவர் கொண்ட முடிவு யாதெனில், தமிழ் மூலம் கல்விப் போதனை அமைவதாக இருந்தாலும் ஆங்கிலக் கல்வியும் தேவை என்பதாகும். இதனையே நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இன்றைய கல்விமான்களும் வற்புறுத்துகின்றனர்.

நாவலர் கல்வியை வெறுமனே சிவபுண்ணியமாக மட்டும் கருதியவர்கள். கல்வியை வெகுசனங்களுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமென்றித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தையே தலைநிமிர வைக்கவேண்டுமென்ற வேண்வாவுடன்

நாவலர் இயங்கினார். அநேகர் இடையூறில்லாமல் கல்வி, சாஸ்திரங்களைப் பயின்று வல்லராகும்பொழுது நமது சமூகம் உயிரும் நெறி ஏற்படுமென்பதை நன்கு உணர்ந்து செயலாற்றிய வர் நாவலர் பெருமான். “யாவரும் சித்த சமாதானத்தோடு சிற்திக்கக் கடவர்கள்” என்ற இறுதிக் கூற்றேருடு தமது பிரகடனத்தை நிறைவு செய்கின்றார். இதுவே நாவலர் “போம் பொழுது அருந்துணை புரிந்த புண்ணியம்” என நான் கருதுகின்றேன்.

நாவலரது பதிப்புக்களும் உரைகளும் நாவலரின் கல்விப் பணியின் அடுத்த அமிசமாகும். கைவ நூல்களை வெளியிடுவதின் மட்டுமே முதலில் ஆர்வம் கொண்ட நாவலர் இலக்கிய இலக்கணங்களை வெளியிட வேண்டிய தேவையை உணர்ந்து இயங்கினார். நாவலர் திருக்கோவையார் பதிப்பின் பின்னினைப் பிலே தமது சமய வரம்பு கடந்த தமிழரவத்தைப் புலப்படுத்தி யுள்ளார்.

“முற்காலத்தில் உள்ள மகிழமை பொருந்திய புலவர்களாலே தமிழிற் செய்யப்பட்ட நூல்களுள்ளும், உரைகளுள்ளும் அளவில்லாதவைகள் அச்சிற் பதிப்பிக்கும் வழக்கம் இன்மையால் இறந்து போயின்”

என மனங்கவன்ற நாவலர், அப்பழைய நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கும் பாரிய தொண்டின் தேவையை. உணர்த்தியுள்ளார். இறையனார் அகப்பொருள் உரை, வீரசோழியவரை, நேமிநாதவரை, பாரதம், கல்லாடம், சீவகசிந்தாமணியுரை, சிலப்பதிகாரவரை, மணிமேகஸை, வளையாபதி, கலித்தொகையுரை, புறநானூறு, போன்றவற்றையும் வெளியிடவேண்டுமெனச் செய்துள்ள பிரகடனம் சமயவரம்பு கடந்த உணர்வினையே காட்டுகின்றது. நாவலரின் நாற்பதிப்புமுற்சிகள் பாடசாலை மாணவர்களின் தேவைகளை மட்டுமன்றி உயர்கல்விக்கான தேவைகளையும் நிறைவு செய்யும் வகையில் அமையலாயின

இன்று புற்றீசல்போல வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற மலிவுப் பதிப்புக்களையும் ஏனைய பதிப்புக்களையும் நோக்கும் போது ஒரு குறிப்பைக் கூற விரும்புகின்றேன். சொற்களைப் பிரித்து எழுதும் பொழுது, சந்திப்பிரித்து பொருள் சிதையும் வகையில் தவறுந முறையிற் பதிப்பிக்கின்றார்கள். பதிப்புக்களும் எவ்வளவு கவனமாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்பதைப் பலர் உணர்வதில்லை. நாம் தமிழ் பயிற்றும்பொழுது சில பதிப்புக்களைப் பார்க்கவேண்டாம் என்று மாணவர்களுக்குக் கூறு

வதுமுண்டு. நாவலர் பதிப்புக்களின் மகிழமை எத்தகையன என் பதை இன்றைய பதிப்புக்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது நாம் கூருமலே நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளமுடியும். இன்று வெளிவரும் பதிப்புக்கள் பலவற்றைத் தூக்கிக் குப்பையில் எறியவேண்டும். அப்போதுதான் மாவாவர்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்.

நாவலரின் உரைநடைப்பணி கல்விப்பணியின் தொடர்ச்சியாக அதன் வழிவந்தவொன்றாகும்.

“நம்முடைய சைவசமய நூல்களை எல்லார்க்கும் எளிதின் உபயோகமாகும் பொருட்டு வெளிப்படையாகிய வசன நடையிற் செய்து அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்துவது”

தமது நோக்கம் எனக் கந்தபுராணமுகவுரையிற் கூறியுள்ளார். பெரியபூராண முகவுரையில் நாவலரே தமது உரைநடை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:-

“நிறைந்த கல்வி அறிவுடைய வித்துவாண்களும், குறைந்த கல்வியறிவுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்தும் வாசித்து உணரும் பொருட்டும், கல்வியறிவில்லாத ஆடவரும் பெண்களும் பிறரைக்கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும்பொருட்டும், பெரும்பான்மையும், இயற்கொற்களும் சிறுபான்மையும் அவசியமாகிய வட சொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் சுத்தியருபமாகச் செய்து வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்தி விகாரங்கள் இன்றி அச்சிற் பதிப்பித்தேன்”.

நாவலரது உரைநடையின் சமூக நிலைபாடு பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியம். தமது வானுளின் பிற ஏற்றிற் பொதுமக்களை நோக்கி விஞ்ஞாபணங்களும், வேண்டுகோள்களும் எழுதிய நிலையிலே எளிமையான பொதுமக்கள் விளங்கும் நடையைப் பயன்படுத்தினார். தமிழ்ப்புலவர்களும் கல்வி மாங்களும் சம்பிரதாயமான பிரபந்தங்களையும் தலபுராணங்களையும் யாப்பு நுனுக்கங்களுக்கு முதன்மை கொடுத்து எழுதிக்கொண்டிருந்த காலத்திலே தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரைநடை முக்கியம் என்பதை உணர்ந்த ஆறுமுநாவலர் தானே அதற்கு வழியும் காட்டினார்.

நாவலருடைய தனிப்பண்பு இலக்கணாச் சிதைவில்லாமல் எழுதியமையும், பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்மரபுக்கு அமை

யக்கையாண்டமையும் ஆகும். இன்று கலைச்சொற்களைத் தொகுக்கும் முயற்சியில் கடுபட்டிருக்கும் அனைவரும் நாவலர் கருத்துக்களை ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் வேண்டும். நாவலர் மொழித்தூய்மையைப் பேணியவர். மொழிமரபைச் சிதையாமற்காப்பாற்றியவர். நாவலர் பதிப்பு சுத்தமான பதிப்பு. நாவலர் எழுத்து சுத்தமான எழுத்து. நாவலர் வழி எமது எழுத்தாளர்களுக்கும் தமிழ் அறிஞர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. இதனையுணராது, சொற்சிதைவுகளை, அபரிமிதமாகப் பயன்படுத்தும் இன்றைய எழுத்தாளர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது தமிழார்வம்கொண்ட எம்மனேர் கலைப்படாமல் இருக்கமுடியாது.

நாவலரின் கல்விப்பணியோடு தொடர்புகொண்ட அமிசங்கப் பற்றி இதுவரை கூறினேன். கல்வியைத் தொடருதல், கல்வியைப் பற்பல் ஆகிய இரண்டும் தியாக மனப்பான்மையினைக் கொண்டவர்களால் மாத்திரமே மேற்கொள்ளப்படுபவை என்பது நாவலர் வாலாற்றினாலும் அவர் பேரன்ற பிற கல்வி வழிகாட்டிகளின் வரலாற்றினாலும் எமக்குத் தெரியவருகின்றது என்பதை நாம் மறந்துவிடலாக து. இன்னால்கள் பஸ்வற்றுக்கிடையிலேயும் நாவலர் தமது சமயப் பணியையும் கல்விப் பணியையும் ஆற்றினார். அவற்றை நாம் இன்று கிளைப்படுத்தியோ, பன்முகப்படுத்தியோ நோக்கினாலும் அடிப்படையிலே செம்மைசேர் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை இலட்சியமும் கொண்டோரே அப்பணியினைச் செய்யத் தகுந்தவர் என்னும் அடிப்படை உண்மைபுலனுகின்றது.

நாவலரின் செயலார்வத்திற்கும், செயலாண்மைக்கும் பின்னணியாக அமையும் இன்னுமொரு அமிசத்தை இங்கு காட்டுவது பொருந்தும் “உரு உட்காகும்” என்பது தொல்காப்பியச்சுத்திரம். பகவைர்களும் கண்ட மாத்திரத்தில் மனம் உட்கித்தமொசிமுந்து அடிபணியும் தன்மையினை ‘உரு’ எனக் குறிப்பர் உரையாசிரியர். இதன் பொருள் ‘உட்கு’ என்பதாகும். மனம் உட்கூத்தக்க தன்மையே குணம் ஆகும். இந்த உரு என்ற குணம் நாவலர் அவர்களின் தோற்றுத்திலும், முகத்திலும், வெளுசிறப்பாக அவர்களுடைய பார்வையிலும் இருந்தது என்பது. இதனை இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பின் ‘நீங்கள் ஒருக்கால் போய்ப் பாருங்கள்’ என்ற கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார்.

கந்தையா மாப்பாணர் அடிக்கடி வண்ணுரீபண் சீணயிலிருக்கும் தாசி வீட்டிற்குப் போகும் மழக்கமுடையவர். அதிகாலையில் திரும்பி வரும்பொழுது நாவலர் பரடசாஸீத் தெருவால் வருவார். அப்பொழுது நாவலர் வேப்பம் குச்சியால் பல் துலக்கியவன் னாம் முற்றத்தில் உலாவுவார். நாவலரைக் கண்டவுடன் தோளால் சால்வையெடுத்து மரியாதை செய்துவிட்டுப் பேரவார். நல்லூர்ப் பிரம்காரிய இவரை அக்காலக் கந்தமடப் பிரபுக்கள் அவர் தூற்றிக் கேவி செய்தனர். அப்பொழுது கந்தையா மாப்பாணர் கூறிய வாசகங்கள் தான் “நீங்கள் ஒருக்கால் போய்ப் பாருங்கள்” என்பது. இது நாவலருடைய ஆளுமையின் தனிச் சிறப்பினை விளக்குத்தாகும். நாவலரைக் கண்டமாத்திரத்தே, எத்துணை பெரிய எதிரியும் தலைகுனிந்து பெண்வியமாக வணக்கம் செய்யும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. நாவலர் இந்தியாவிற் பிரசங்கம் ஏய்த காலத்திலும், நாவலர் வீட்டில் இல்லையன்பதை அறிந்திருந்தபோதும், அவரின் விரோதியாகிய மாப்பாணர் தலைகுனிந்து சால்வையைத் தோளால் எடுத்து வணக்கம் செய்தாரென்றால் நாவலரின் ஆக்ம சக்தி, ஆளுமை வலு இவர்களை வாவளவிற்கு ஆட்டி வைத்தது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளாம்.

நாவலர் மறைந்த நூற்றுண்டை நாம் இன்று நினைவு கூருகின்றோம். இழப்புக்கள் எப்பொழுதும் எடுசெய்ய முடியாதவை. நாவலர் மறைந்தபொழுது இலங்கை நேசன் பத்திரிகை எழுதிய வாசகங்கள் மனதைத் தொடுபவை:

“தமிழ்நாடு தன் சிரமிழந்தது நாமகளும் தன் மாங்கலியம் இழந்தான். ஆயின் யாழிப்பாணம் அனைத்தும் தன் அங்கம் பங்கம் பெற்றது..... திராவிட சாகரம் வற்றியது. தற்கால வேதாகம பேரதனு சமுத்திரம் வரண்டது. கொடை மேகங்கள் யாவும் ஓட்டிடைத்தன.....”

என்றும்,

“ஆறுமுக நாவலர் என்னுமிப் புண்ணிய ஆன்மாவினுல்கே தமிழ்மொழி மதுரம் பெற்றது. இருளில் கிடந்த ஆயிரம் கோடி தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்தன. சைவசமயம் இத்தகைய தென்பது உலகறிய வந்ததும் இவராலன்றே”

என்றும் பிரலாபித்தது. வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தமது ஆளுமையின் திறமென்றாலும் தங்கால வளர்ச்சி யிற் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் இயங்கிய நாவலரின் பெருமையை

அக்காலம் நாக்குணர்ந்திருந்தது. அரசியற்றலைவர்களின் இழப்பிலும் மேலாக நாவலரின் மறைவைக் கொண்டாடியது.

நாவலரின் பெருமையை, எடுத்துக்கூற விரும்பிய ஸேர்பேஞ். இராமநாதன், சட்டசபையிலே, ஸேர். ஆர்தர் ஹில்ட்டன் கோடன் என்ற தேசாதிபதியின் கேள்விக்குப் பதிலாக “The Champion reformer of the Hindus” எனப் புகழ்ந்து கூறினார். இந்துக்களின் தலைமைசால் சீர்திருத்தவாதியாகிய நாவலரின் இலட்சியங்களையும் செயலாண்மைத் திறனையும் முன் மாதிரியாகக் கொண்டு தமிழ் இனம் முன்னேற வேண்டும் என்பது எமது வேண்டாவாதும். நாவலரின் கல்விப்பணி களின் கரு, விருத்சமாகிக் கிளைகள் பரப்பி, இன்று பல்கலைக் கழகம் என்ற பெருமித்துவமாக வியாபித்துள்ளது. யாழிப்பாணப் பல்கலைகழகத்தின் எத்தனையோ முயற்சிகளுக்கு ஆதர்ச புருட்ராக நாவலரைக் கொள்ளுவது பொருந்தும். கல்விப்பணி, சமூகப்பணி, தேசப்பணி என வரிசையை நீட்டிச் சொல்லலாம்.

அச்சு வாகனத்தை நாவலர் நன்கு பயன்படுத்தினார். யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஒரு அச்சகம் தேவை. எமது கல்விப்பணியின் கருவுலங்கள் முழுமையடைய அச்சிடுதல், வெளிப்படுத்தல் எத்தனை அவசியமானது? எமது எதிர்கால இலட்சியங்களை நெறிப்படுத்தும் சிந்தனைகளை எமது பேராசிரியர்களும், விரிவுகரயார்களும், மாணவர்களும் வெளியிடவேண்டும். உலகம் வேகமாக முன்னினரிக்கொண்டிருக்கின்றது. காலமாற்றக்கிறதெற்பக் கருத்துக்களும் போக்குகளும் மாறுவதை ஏற்று எமது அடிப்படைச் சிந்தாந்தமாக உழைப்பும், தியாகமும், பயன்கருதாது பணி செய்யும் பாங்கும் அமையும் வகையில் உழைக்க வேண்டுக். அப்பொழுதுகான் எமது இலட்சியங்கள் பூரணத்துவம் நிறைந்தனவரக அமையும். இது நாவலர் வாழ்ந்த புண்ணிய பூமி எனக் கூறிக்கொண்டு வரளாவிருந்தால் எதையும் சாதிக்கமுடியாது.

[நாவலர் நினைவு நூற்றுண்டு விழாப் பேருரை — 1979]

அது அந்தியர் அட்டுமியங்களை எதிர்த்து எதிர்த்து வந்திருக்கின்றது யாழிப்பாணத்தமிழர் மற்றவருக்குச் சளைத்தவர் அல்லர்; எல்லாத் தறைகளிலும் அவர்கள் முந்தி நிற்கிறார்கள்” என்று தமிழகத்து யோகி சுத்தானந்தர் அவர்களே கூறியிருக்கின்றார்கள். இம்மகாநாடு தொடர்பாக டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் எமக்கு எழுதிய மடலிற் குறிப்பிடுகின்றார்: “தமிழ்நலன் தமிழ் உணர்ச்சி என்பவற்றிலே தாய்த் தமிழகத்தைவிட ஈழத் தமிழகத்தவரே ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள் என்பது என் கணிப்பு. அங்குள்ள அரசியல் மற்றும் சமுதாயச் சூழ்நிலைகளும் இதற்கு ஒரு காரணம் என்றாலும், ஈழத்தின் ஆர்வப் பெருக்கை யாரும் கைற்கு மதிப்பிடமுடியாது.” இவ்வாறு தமிழகத்தாரே பெருமிதம் அடையும் வகையில் தமிழ் ஆர்வமும் தமிழ்ப்பற்றும் கொண்ட நாம், யாழிப்பாணத்திலே தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடக்குவது பொருத்தமானது; ஏற்றமானது; உரிமையான தும்சுட. உண்மைத் தமிழ் உணர்ச்சியுள்ள எவரும், ஈழத் துத் தழுமிபேசும் மக்களின் பாரம்பரியத்தையும் தமிழ்த்தொண்டையும் அறிந்த எவரும், இதனை வரவேற்பர்.

ஸமக்துத் தமிழ்பேசும் மக்கள் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு சாலாப்பெரிது. தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிற் பல தறைகளில் சமநாட்டுப் பெரியாரே வழிகாட்டி உதவியுள்ளனர். இறக்கும் நிலையிலிருந்த ஏட்டுச் சுவடிகளுக்கு உயிர் கொடுத்த வர் சமநாட்டவரே. தெளிவான தடையில் வசனநால் பல எழுதியும் பழந்தமிழ் நால்கள் பலவற்றைப் பதிப்பிடுக் கூடியிலாட்டிய வர் சமுக்த ஆழுமகநாவலரே. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டையும் நாகரிகச் சிறப்பையும் முதன் முதல் புலப்படுத்தித் தமிழ் இலக்கியப் பெந்துமையைத் தெளிவாக உணர்த்தித் தமிழர் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு அடிகோவியவர் சமநாட்டுப் பெருமகள் ஒருவரே. தமிழக முதன் முதல் வெளியிடப்பட்ட கலைக்களஞ்சியத்தின் ஆசிரியர் யாழிப்பாணத்தவர். மேனுட்டு முறையில் முதன் முதல் தமிழ் அகாாதி இயற்றிய தமிழர் சமநாட்டவர் ஒருவரே. இசைத்தமிழ் வரலாற்றைத் தமிழ் உலகிற்கு வழங்கிய வர் சமுக்து விபுலானந்த அடிகளே. அவரே தமிழகத்தில் பல கலைக்கழக முதற்றமிழுப் பேராசிரியர்களும் விளங்கினார். விஞ்ஞான நால்கள் பல எழுசியும் விஞ்ஞானக் கல்வியைத் தமிழிற் போதித்தும் வழிகாட்டிய பெருமை சமுத்திற்குரியது. பேச்சு வழக்குத் தமிழை எழுத்திற் பொறித்த நாடகங்களை எழுதிய வரும் சமநாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவரே. இது போன்ற பல துறைகளில் வழிகாட்டித் தமிழ் அன்றைக்கும் கைகொடுத்து அவளைத் தாங்கி வந்திருக்கின்றது சமநாடு.

நான்காம் தமிழராய்ச்சி மகாநாட்டுத் தலைமையு

10

தமிழ் மன்னர் சுக்கம் நிறுவித் தமிழ் ஆராய்ந்த யாழிப்பாணத்திலே, ஈழத்துப் பூதந்தேவனூர் தொடக்கம் பண்டிதமணி கணபதிப்பின் னோவரை தமிழ் வளர்த்த தமிழர் தலைநகரிலே, தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுத்த வந்துள்ள பேரறிஞர்களையும், பொதுமக்களையும் அனைத்துவகு தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் சார்பிலே வரவேற்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்; பெருமை கொள்கின்றோம். உங்கள் யாவரினது வரவும் நல்வரவாகுக. மகாநாடு முடிந்து நீங்கள் ‘போய்வருகின்றோம்’ என்று கூறும் போது கூட, நாம் ‘போய் வாருங்கள்’ என்று கூறுமல் ‘வரப்போறியளா’ என்றுதான் கேட்போம்.

தமிழகத்திற்கு அடுக்காற்போலைத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவதற்கேற்ற தகுதியும், உரிமையும் யாழிப்பாணத்திற்கே உரியது. “யாழிப்பாணம் வீறுபடைத்த தமிழர் நிலம்; அதற்குச் சொற்றிறநும் உண்டு; விற்றிறநும் உண்டு. ஆதிமுதலே

கருங்கக்காறின், 19 ஆம் நூற்றுண்டிலும் 20 ஆம் நூற்றுண்டில் முற்பகுதியிலும் தமிழ்த்தொண்டிலே முன்னனியில் நின்ற வர்கள் ஈழத்தவர்களே. கடந்த 25 ஆண்டு காலத்திற்கூட புதிய துறைகளாலையை சிறுக்கதை, நாவல் போன்றவற்றிலும் கவி இகையிலும் ஈழத்தவர் பெருஞ்சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளைச் சிலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தைப் பொறுத்தவரை, தமிழ் இலக்யம், இலக்கணம், மொழியியல் ஆகிய துறைகளிலும், தமிழர் வரசை, தொல்பொருளியல், பொருளாதாரம், புவியியல்போன்ற துறைகளிலும் பல ஆராய்ச்சிகள் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பல துறைகளையும் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர்கள் நிகழ்த்திய ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் உயர்ந்த தரமானவை எனப் பிறநாட்டறிஞர்கள் பாராட்டிப் போற்றியிருக்கின்றனர்.

மேலும் தமிழகத்திற்கு அடுத்ததாக ஈழத்திலேயே தமிழ், மொழி உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்குகின்றது. தென்னிந்தியா இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பார்மா, மொரேசியஸ், இந்தோ ஸீசியா, வியந்தாம், பிஜி, தென்னுபிரிக்கா, ரூஷ்சியா, கெடெ லெர்ட், மாற்றினிக், றியூனியன், றினிடாட் போன்ற தேசங்களிலே தமிழர் வாழ்கின்றனர். ஆனால், அத்தேசங்கள் பலவற்றில் அவர்கள் தமிழராக வாழுவில்லை. தமிழிற் பிறர் பேசுவது விளங்குகின்றும், தமிழிற் பேசுமுடியாது தவிக்கின்றனர். சிலர் பெயரளவிலேயே இங்குள்ள சிலர் போல—தமிழராக இருக்கின்றனர். இந்நிலையிலேயே தமிழகத்திலும் ஈழத்திலுமே தமிழ் வாழ்கின்றது; உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்குகின்றது. ஈழத்திலே பல்கலைக்கழகத்திற்கு போதனாமொழியாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய சூழலில் இங்கு தமிழராய்ச்சி மகாநாடு கூடுவது பொருத்தமானதே.

இச்சந்தர்ப்பத்திலே அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் தோற்றும் பற்றியும் வளர்ச்சி பற்றியும் சீந்தித்தல் அவசியமாகின்றது: அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்திற்கு இன்னும் 4 நாட்களிற் பத்து வயது முடிகின்றது. 1964 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதத்திற் புதுதில்லியில் நடைபெற்ற அனைத்துலகக் கீழூத்தேய அறிஞர்கள் மகாநாட்டின்போது, சனவரி மாதம் 7 ஆம் நாள் அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மன்றம் நிறுவப்பட்டது: பதினைந்து நாடுகளிலிருந்து அறிஞர்கள் கூடி இம்மன்றத்தினை நிறுவினர். இலங்கையின் பிரதித்தியாகப் பேரரசிரயர் கணபதிப் பின்னையும், மலேசியாவின் பிரதித்தியாக வணக்கத்திற்குரிய தனிநாயக அடிகளும், பண்டிதர் இரத்தினமும் இத்தோட்டக்

விழாவிற் பங்குபற்றினர். அதன்பின் அம்மன்றம் மலேசியாவிலும், இந்தியாவிலும் பிரான்சிலும் மூன்று தமிழராய்ச்சி மகாநாடுகளை நடக்கியது. இம்மன்றம், தனது பக்தாம் ஆண்டுப் பிறந்தகிணவிழாவை அடுக்க திங்கட்சிமுகம் 7 ஆம்திகதி நான்காம் மகாநாட்டின் போது யாழ்ப்பாணத்திற் கொண்டாட இருக்கின்றது.

பத்தாண்டுகாலமாக இம்மன்றம் சாதித்தகவை யாகவை? முதலாவதாகக் கமிழ் இலக்கியம் பற்றியோ. மொழிபற்றியோ, ஆராய்ச்சி உரிமை கமிழைக் காய் மொழியாகக் கொண்டவருக்கே உரியது என்ற கொள்கையை இது தாந்தெறிந்துவிட்டது. தமிழ் ஆராய்ச்சி குறுகிய எல்லைக்குட் கட்டுப்பட்டிரது. பரந்து விரிந்து பல துறைகளில் விருக்தியடைந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும், இலக்கணம் பற்றியும் உள்ள ஆராய்ச்சி மட்டும் தமிழராய்ச்சி என்ற நிலைமாறி, தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் வரலாறு, தமிழர் தொல்பொருளியல், சமூகவியல் போன்ற துறைகளிலும் ஆராய்ச்சி விரிந்து சென்றிருக்கின்றது. தமிழ் இலக்கியக்கிணர் சிறப்புப் பற்றியும் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி பற்றியும் கொள்கை பற்றியும், மொழியியல் பற்றியும் பல உண்மைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவை யாவற்றுறையும் ஏன்று தீர்டிடப் பல நாடுகளிலும் தமிழராய்ச்சி செய்கின்ற அறிஞர் தமது ஆராய்ச்சி முடிபுகளைப் பொதுமன்றமொன்றிற் சமீப்பித்துப் பயன்பெறத் தமிழராய்ச்சி மன்றம் வழிவகுத்திருக்கின்றது. இது ஒரு பெருஞ்சாதனை என்றே கூறவேண்டும்.

ஆராய்ச்சி மகாநாடுகளில் அறிஞர்களைக் கருத்துப் பரிமாறச் செய்ததோடு, பார்த்தவையாளராகக் கலந்துகொண்ட பல்கலைத் தமிழராய்ச்சியில் ஈடுபடவும் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள் காலாக இருந்துள்ளன. ஒவ்வொரு மகாநாட்டின் பின்பும் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்வோர் தொகை பெருகிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றது. கடந்த மூன்று மகாநாடுகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படித்தோர் பெயர்களையும், நான்காம் மகாநாட்டிற் கலந்து கொள்வோர் பெயர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இவ்வுண்மை புலப்படும். ஒவ்வொரு மகாநாட்டிலும் பழைய பிரதிநிதிகளுடன் பல புதிய அறிஞர்களும் கலந்துகொள்வதை அவாளனிக்காரம். எனவே, இம்மகாநாடுகள் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் உறிஞரை ஈடுபடக் குடியிடத்தோடு, ஆராய்ச்சியாளர் தொகையையும் விரயச் செய்திருக்கின்றது.

மேலும், இன்று பிறநாட்டுகள் பலவற்றிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களிலே தமிழை ஒரு பாடமாக அமைப்பதற்கும், தமிழராய்ச்சியில் அப்பல்கலைக்கழகப்பேராசிரியர்களை ஈடுபடசெய்வதற்கும் இம்மன்றமே காலாக இருந்துள்ளது. ஒரு காலத்தில் மேனுட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிற் சமஸ்கிருதம் பற்றியும், இந்தோ ஆரியமொழி பற்றியுமே ஆராய்ச்சி செய்து வந்தனர். இப்பொழுது அந்திலை மாறி, தமிழ்மொழி, தமிழ்துல்க்கியம், தமிழர் வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு முதலியனபற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற நிலை அப்பல்கலைக் கழகங்களில் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. முன்பு பிறநாட்டவர் சமயப் பிரசாரத்திற்கும், வணிகப் பெருக்கத்திற்கும், அரசியல் ஆதிக்கத்திற்குமே தமிழைப் பெரும்பாலும் கற்றனர். ஆனால், இன்று ஆராய்ச்சிக்காவும், தமிழ்மொழியின் சிறப்பியல்புகளுக்குமாகவே தமிழை அவர்கள் கற்கின்றனர். அவர்களின் தமிழ்ப்பற்றையும். அபிமானத்தையும், அவர்கள் தமக்கும் தமது பிள்ளைகளுக்கும் தமிழ்ப்பெயர்கள் வைப்பதினுந்து மதிப்பிடலாம். ரஷ்யா விலுள்ள அறிஞர்களைச் சூப்பியன், ஐங்குன்றன் என்று தமிழ்ப்பெயரைத் தமக்குச் சூட்டிக்கொள்ளும் அளவிற்கு தமிழப்பிமானம் கொண்டுள்ளனர். செக்கோசிலவக்கியாவிலுள்ள தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் தன் மகனுக்கு கண்ணம்மா என்று பெயரிட்டுள்ளார். நாம் எமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்ப்பெயர்கள் வையாது, சினிமா நட்சத்திரங்களின் பெயர்களைச் சூட்டித் தமிழ் இனத்தின் மானத்தை வாங்குவதை என்னும் போது தலைகுனியவேண்டியிருக்கின்றது. இவர்கள் தாம் இறங்க பின்பு தமது கல்லறையில் ‘தமிழ் மாணவர்’ எனப் பொறிக்க வேண்டுமென விரும்புவின்றனர். தமிழப்பிமானம் கொண்ட இவர்களை, மறுபிறப்பெடுத்தால் தமிழராகப் பிறக்கவிரும்புகின்ற இப்பிறநாட்டவரை, இம்மகாநாட்டிற்கு வரவிடவேண்டாயென எம்மிடடயே சிலர் வற்புறுத்தியதை நினைக்கும் போது, தலைநிமிர்ந்து நிற்க முடியாமலிருக்கிறது.

இவ்வாறு பிறநாட்டவரிடத்தே தமிழர்வத்தையும், தமிழராய்ச்சியையும் வளர்த்த மன்றத்தின் தொண்டினை மதிப்பிடும் போது, இம்மன்றத்தின் தாபகர் வண. தனிநாயகஅடிகளை நாம் பாராட்டவேண்டியவர்கள் ஆகின்றோம். தனிநாயக அடிகள் தமிழ்த்தாதர்; உலக ஆசைகளைத் துறந்திருப்பினும், தமிழ் ஆசையைத் துற்றாதவர். தாம் செல்லும் நாடுகளிலை தமிழ்த் தூதராய் விளங்கித் தமிழின மேஷ்கரையையும், தொன்கமையையும் பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும், கட்டுரைகள் எழுதியும்

வாரென்வியிற் பேசியும், அந்த அந்த நாட்டு மக்களுக்குத் தமிழ் மொழியிடத்து அக்பும் அக்கறையும் ஏற்படசெய்தவர். உலக மெல்லாம் தமிழ் முழங்கத் தமிழ்ப் பண்பாடு (Tamil Culture) என்ற ஆங்கில முத்திங்கள் இதழ் ஒன்றைத் தோற்றுவித்து, அன்ன் ஆசிரியராகவும் பணி செய்தவர். இத்தொண்டுகள் யாவற்றிலும் மேலாக, இதுவரை யாரும் செய்திராத பெரிய அளவில் ஜோப்பா, ஆபரிக்கா, ஆசியா முதலிய எல்லாக் கண்டங்களிலும்ள்ள தமிழரினர்களை ஒன்றுகூட்டி அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மன்றத்தினை நிறுவியவர்.

எனவே, இம்மன்றம் அவரின் குழந்தையாகும். இக்குழந்தையைக் கடந்த பத்தாண்டரகச் சீராட்டித் தாலாட்டி வளர்த்து அதன் பத்தாண்டு நிறைவு விழாவினை, பிறநாட்டுப் பேரநினுங்கும் கூடியுள்ள இவ்வரங்கிலே, உள்ளம் குளிரக் கண்டு மகிழ்கின்றார். குழந்தை வளர்ப்பு எவ்வளவு கடினமானது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்தக் குழந்தைக்குப் பத்தாவது ஆண்டிருதியில் ஒரு தசீது ஏற்பட்டது. அப்போது குழந்தையைத் தவிக்க வைத்து ஓடிவிட்டார் என்று அடிகளார்மீது பலர் பழி சுமத்த முயன்றார்கள். குழந்தைத் துரோகம் அறியாத தமிழ்ப் பண்பாட்டின் காவலர் அவர். எனவேதான், தத்திலிருந்து குழந்தையைத் தப்ப வைக்க எம்மோடு சேர்ந்து உழைத்தார். இக்குழந்தையின் வளர்ச்சியே தமது இலட்சியம் என்பதை நான்காவது மகாநாட்டைத் திறந்துவைக்க முன்வந்ததிலிருந்து உகர்ந்திசெய்திருக்கின்றார். அவருக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இம்மகாநாடு, குறுகிய தமிழ்விழா அன்று. அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு என்பதை நிலைநாட்டுவதற்காக தமக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களையும் தடைகளையும் பொருட்படுத்தாது இந்தியா, மலேசியா, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, சுவீடன், சுவிசர்ஸ்டீட், அமெரிக்கா, கனடா, கங்கேரி, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளிலிருந்து இங்கு வந்து சமூகமளித்துள்ள பிறநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்குப் பெரிதும் நன்றியுடையோம்.

இம்மகாநாடு தமிழ் இனவாதத்தை வளர்க்கும் மகாநாடன்று; தேசிய மகாநாடு ஆகும் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் முகமாக இம்மகாநாட்டிற் பிரதிநிதிகளைக்கவும், பார்க்கவையாளராகவும் கலந்துகொள்ளும் சிங்கள், முள்ளிம் அறிஞர்களையும் நாம் பணி வடன் வரவேற்கின்றோம். ஈழக்கிலே மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மலைநாடு, வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவுபோன்ற

பிரதேசங்களிலிருந்து இங்கு குழுமியுள்ள அன்பர்களுக்கும். எமக்கு உறுதுணையாக இருந்து இம்மகாநாடு திட்டமிட்டபடி நடப்பதற்குப் பலவகையிலும் உதவிய பொதுமக்களுக்கும் நாம் தலை வணங்குகின்றோம்.

ஈழக்கிடீலை இத்தகையதொரு மகாநாடு மொழிக்கென நடை பெறுவது இதுவே முதல் தடவையாகும். மகாநாடு தொடங்குவதற்கு முன்பே அது உலகப் பிரசித்தி பெற்றுவிட்டது; முடிந்த பிசனர் இள்ளும் பன்மடங்கு உலகப்பிரசித்தி பெறுமென்பதில் ஒய்யில்லை. எனவே, வேறென்றுமில்லாத வகையிலே உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ள இம்மகாநாட்டினை வெற்றிபுடன் நடத்தி முடிப்பதற்கு உங்கள் யாவரினதும் ஒத்துழைப்பை நாடுகின்றோம்.

இதற்கென எம்மை நன்றாகப் படைத்தான் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறு.

— 1974

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ
ଅନୁଷ୍ଠାନିକ

୧୦୮